

son

ss.

R^o 2

DE S. ANA,

L. N.º 2018

CORDOBA

Tabule capitulorum in libros sequentes.	lenti	c. xx. 8
Capitula libri primi.	De cōpūctiōe cordis. c. xxi. 9	
De imitatione christi et de cō temptu omnium vanitatum	De consideratione humane miserie c. xxij. 9	
mundi. Cap. j. charta. j	De meditatōe mortis. c. xxij. 10	
De būili ferire suū ipsū. c. ij. j	De iudicio et pēnis pecca torum c. xxij. 11	
De doctrina veritatē. c. iij. j	De seruētī emendatīe totius vite nostre c. xxv. 12	
De prudētia i agēdis. c. iij. 2	Capitula libri secūdi	
De lectione sanctarum scri pturar. c. v. 2	De interna puerlatiōe. c. j. 13	
De iordias affectiōib⁹. c. vij. 2	De būili submissiōe sub plati regimine c. ij. 14	
De vana spe et datione su gienda. c. vij. 3	De bono pacifico boie. c. iij. 14	
De cauenda nimia familiari tate c. viij. 3	De pura mente et simplici in tentione c. iij. 15	
De otēdiētia et sibiectiōe. c. ix. 3	De p̄pria p̄sideratiōe. c. v. 15	
De cauenda superfluitate ver borum c. x. 3	De leticia bone p̄scie. c. vij. 15	
De pace acquirenda et celo p ficiendi c. xi. 4	De amore ibi sup oīa. c. vij. 16	
De utilitate adūstatiōis. c. xij. 4	De familiari amicitia ibi c. viij. 16	
De tentationibus resi stendis c. xij. 4	De carētia oīis solatiij. c. ix. 17	
De temerario iudicio vl tando c. xij. 5	De ḡritudie p̄ grā rei. c. x. 18	
De operibus ex charitate factis c. xv. 6	De paucitate amatorū crucis ibi c. xi. 18	
De sufferentia defectuum aliorum. c. xvj. 6	De regia via sancte cru cis c. xij. 19	
De monastica vita c. xvj. 6	Capitula libri tertij.	
De exēplis sedū pat̄. c. xvij. 6	De interna xp̄i locutione ad animā fidelē. c. j. 21	
De exercitijs boni reli giosi c. xix. 7	De veritas intus loquit sine strepitu verborū c. ij. 21	
De amore solitudinis et si	De verba rei cum humilitate sunt audiēda: et q̄ multica nō pōderāt. c. iij. 21	

Oratio ad implorandū tenotio
nis grām c. iij. 22

De in veritate ⁊ humilitate
corā deo puerfādū ē. c. v. 22

De mirabili effectu diuini
amoris c. vi. 22

De probatione veri amo-
ris c. vii. 23

De occultanda grā sub humi-
litate custodia. c. viij. 24

De vili estimatiōe suūpſius in
oculis rei c. ix. 25

De oīs ad deū sic ad finē vlti-
mū sūt referēda c. x. 25

De sperto mūdo dulce est ser-
uire deo c. xi. 25

De resideria cordis examinā-
da sūt ⁊ moderāda. c. xij. 26

De informatiōe paciētie ⁊ lu-
ctamine aduersus ꝑcupiscē-
tias c. xij. 26

De obediētia bñilis sūbīti ad
exēplū ihu xpi c. xij. 27

De occultis dei iudicijs con-
siderandis ne extollamur in
bonis c. xv. 27

Qualit̃ standū sit ac dicēdū
i oī re residerabili. c. xvi. 28

Oratio ꝑ beneplacito dei ꝑ-
ficiendo c. xvij. 28

De versū solatiū in solo deo est
querēdū c. xvij. 28

De oīs sollicitudo in deo ꝑ-
nenda est c. xix. 28

De temporales miserie xpi

exemplo equanimit̃er sūt
ferende c. x. 29

De tolerātia iniuriarū ⁊ q̃s ve-
rus patiens ꝑtes. c. xij. 29

De ꝑfessāe ꝑprie ifirmitatē et
bñi vitemiserijs. c. xij. 29

De i deo sup oīa bona ⁊ dona
requiescēdū ē. c. xij. 30

De recordatiōe beneficioꝝ dei
multiplicatū c. xij. 31

De quatuor magnā impetrā-
tibus pacē c. xiv. 31

Oratio contra cogitationes
malas c. xvi. 32

Oratio ꝑ illuatiōe mētis re-
notissima c. xvij. 32

De euitatiōe curiosē inq̃sitōis
sup alteri vīta. c. xvij. 32

In q̃b⁹ firma pax cordis ⁊ ve-
rus ꝑfect⁹ ꝑsistit. c. xix. 32

De eminētia libere menti ⁊ q̃
supplex oratio magis meret̃

ꝑlectio c. xix. 33

De ꝑuar⁹ amor a sūmo bono
maxime retardat. c. xix. 33

Oratio ꝑ purgari a cordis ⁊
celesti sapiētia c. xix. 33

Contra linguas obrectato-
rum c. xxi. 34

Qualit̃ instāte tribulatione
re⁹ inuocand⁹ est ⁊ benedi-
cendus c. xxi. 34

De diuino ꝑtendo auxilio et
cōfidentia recuperandē gra-
tie c. xxv. 34

- De neglectu omnis creaturæ ut creator possit inveniri c. xxxvj. 35
- De abnegatione sui et abdicatio-
ne omnis cupiditatis c. xxxvij. 35
- De instabilitate cordis et de
intentione finali ad deum ba-
tenda c. xxxviii. 36
- De amanti sapit deus super omnia
et in omnibus c. xxxix. 36
- De non esse securitas a teratone
in hac vita c. xl. 36
- Contra vana hominum iu-
dicia c. xli. 37
- De pura et integra resignatione
sui ad obtinendam cordis li-
bertatem c. xlii. 37
- De bono regimine in exter-
nis et recursum ad deum in
periculis c. xliii. 38
- De bono non sit importunus in
negociis c. xliii. 38
- De bono nihil boni ex se habet et
nullo gloriari potest c. xlv. 38
- De precepto omnis temporalis bo-
noris c. xlvj. 39
- De pax non est ponenda in bo-
minibus c. xlvij. 39
- Contra vanam et secularem scien-
tiam c. xlviii. 39
- De non attrahendo sibi res exte-
rioris c. xlix. 39
- De omnibus non esse credendum et de fa-
cili lapsu verborum c. l. 40
- De perfiditia in deo batenda quasi
Iurgium istorum sacula c. li. 40
- De omnia gravia per eterna vita
sunt toleranda c. lii. 41
- De die eternitatis et boni vite
angustijs c. liii. 41
- De desiderio eterne vite et qua-
ta sint certantibus bona pro-
missa c. liii. 42
- Qualiter homo desolat debet
manus dei se offerre c. liv. 43
- De humilibus insistendum est opibus
cum deficiat a summo c. lv. 44
- De bono non reputet se desolatione
dignum sed magis verberibus
reum c. lvj. 44
- De gratia quam non misceat terrena
sapientibus c. lvii. 45
- De diversis motibus nature et
gratie c. lix. 45
- De corruptione nature et effica-
cia gratie divine c. lx. 46
- De nosipsum abnegare et con-
stium imitari debemus per cru-
cem c. lxj. 47
- De bono non sit nimis reiectus
quando in aliquos labitur re-
fectus c. lxij. 47
- De actionibus rebus et oculis
iudicij dei non scrutan-
dis c. lxiii. 48
- De omni spe et fiducia in solo
deo esse figenda c. lxiiii. 49
- Capitula libri quarti
- Cum quanta reverentia christus sit
suscipiendus c. l. 50

- De magna bonitas ⁊ chari-
tas dei in sacramēto exhibe-
tur hominī c.ij. 51
- De utile sit sepe coicare. c.3. 52
- De multa bona pstant aduo-
te coicantib⁹ c.iiij. 53
- De dignitate sacramēti ⁊ sta-
tu sacerdotali c.v. 53
- Interrogatio de exercitio an-
cionē c.vj. 54
- De discussione pprie consciē-
tie ⁊ emendationis propo-
sito c.vij. 54
- De oblatiōe xpī i cruce ⁊ pro-
pria resignatiōe c.viii. 55
- De nos ⁊ oia nostra deo de-
bemus offerre ⁊ p omnib⁹
orare c.ix. 55
- De sacra cōmunio d̄ facili nō
ē relinquēda c.x. 56
- De corp⁹ xpī ⁊ sacra scriptu-
ra maxime sint aīe fideli ne-
cessaria c.xi. 56
- De magna diligētia se de-
beat cōmunicatur⁹ xpō pre-
parare c.xij. 57
- De toto corde aīa deuota xpī
unionē in sacramēto affe-
ctare debet c.xiiij. 58
- De quorundā deuotorum ar-
denti desiderio ad corpus
xpī c.xiiij. 58
- De grā deuotidis humilitate
⁊ suūp̄ius abnegatione ac-
quiritur c.xv. 59
- De necessitates nostras xpō
aperire ⁊ ei⁹ grām postulare
debemus c.xvi. 59
- De ardēti amore ⁊ vete-
menti affectu suscipien-
di christū c.xvij. 60
- De tō non sit curiosus scruta-
tor sacramēti s̄ humilis imi-
tator xpī subdēdo sensū suū
sacre fidei c.xviij. 60
- Tractatus de meditatione
cordis 61

Incipit liber s^m Joānis
gerson cancellarij parisiensis.
De imitatioe xpi ⁊ de p^{re}ceptu
oīuz vanitatū mūdi. Cap. j.

Qui seq
tur me nō ambu
lat in tenebris: s̄
habebit lumē vi
te dicit dñs. Dec sunt verba
xpi quib^{us} amonemur q̄tenus
vitā ei^{us} ⁊ mores imitemur:
si velim^{us} veracit^{er} illuminari: ⁊
ab oi cecitate cordis librari.
Sūmū igit studiū nostrū sit
in vitā iesu xpi meditari. Do
ctrina xpi oēs doctrinas san
ctoꝝ p̄cellit: ⁊ q̄ sp̄m haberet
absconditū: ibi manna inveni
ret. Sed cōtingit q̄ multi ex
frequēti auditu euāgelij p̄uū
desideriū sentiūt: quia sp̄m
xpi non habēt. Qui aut̄ vult
plene ⁊ sapide xpi p̄ba intelligē
oportet: ut totā vitā suā illi stu
deat p̄formare. Quia p̄dest
tibi alia de trinitate disputa
re: si careas humilitate vnde
displiceas trinitati: Vere al
ta verba non faciūt sanctū ⁊
iustū: s̄ virtuosa vita efficit
deo charū. Opto magis len
tire cōp̄sitionē: q̄ scire eius
diffinitionē. Si scires totam
bibliā exteri^{us} ⁊ oīuz philoso

phoz dicta: quid totū p̄desset
sine charitate dei ⁊ grā: Van
itas vanitatū ⁊ oīa vani
tas: p̄ter amare deū ⁊ illi soli
servire. Ista est sūma sapia
per p̄temptū mūdi tēdere ad
celestia regna. Vanitas igit
est diuitias perituras q̄rere:
⁊ in illis sperare. Vanitas q̄
est honores ambire ⁊ in altis
se extollere. Vanitas est car
nis desideria sequi: ⁊ illud de
siderare: vnde postmodū gra
uiter oportet puniri. Vanitas
est longā vitā optare: ⁊ de bo
na vita parū curare. Van
itas est p̄sentē vitā solū at
tēdere: ⁊ q̄ futura sūt nō p̄e
uidere. Vanitas est diligere
q̄d cū oi celeritate transiit: ⁊
illuc nō festinare vbi sempi
ternū gaudiū manet. Demē
to illi^{us} frequēte p̄urbij: q̄
nō satiat oculus visu: nec au
ris implet auditu. Stude q̄
cor tuū ab amore visibilū ab
strahere: ⁊ ad invisibilia te t̄n
ferre. Nā sequentes suā sen
sualitatē: maculāt p̄scientiā
⁊ p̄rdunt dei gratiam.

De humili sentire sui
ipsius. Cap. ij.

Omnis hō naturalit^{er} sci
re desiderat: s̄ scia sine
timore dei q̄d ip̄tat: De

lior est pfecto humilis rusti-
cus q̄ deo seruit: q̄ supb⁹ phi-
losoph⁹ q̄ se neglecto cursum
celi p̄siderat. Qui bñ seipsuz
cognoscit: sibi ipsi vilescit nec
laudib⁹ delecrat bñanis. Si
scire oia q̄ in mūdo sūt ⁊ nō
esse in charitate: q̄d me inua-
ret corā deo: q̄ me iudicatur⁹
est ex facto: quiesce a nimio
sciēdi desiderio: qz magna ibi
inuenit⁹ distractio ⁊ receptio
Sciētes libent⁹ volūt videri ⁊
sapientes dici. Multa ḡ sunt
q̄ scire par nel nūl anime p
sunt. Et valde insipiens ē qui
alijs intēdit q̄ bis que saluti
sue desuiūt. Multa vtrba nō
satiāt alaz: s̄ bona vita refri-
gerat mentē: ⁊ pura p̄sciētia
magnā p̄stat ad deū p̄fidētiā
Quāto plus ⁊ meli⁹ scis: tā-
to graui⁹ ide iudicaberis nisi
sancti⁹ vixeris. Noli ḡ extol-
li de vlla arte vel sciētia: sed
poti⁹ time de data tibi noti-
cia. Si tibi videt⁹ q̄ multa
scis ⁊ satis bene intelligis: sci-
to tñ qz sūt multa plura que
nescis. Noli altū sapere: sed
ignorantiā tuā magis fatere.
Quid vis te alicui p̄ferre:
cū plures doctiores te inue-
niant: ⁊ magis in lege periti.
Si vis vtilit⁹ aliqd scire ⁊ p̄

scere: nā nesciri ⁊ p̄ nūlo
reputari. Decet altissima ⁊
vtilissima lectio: sūlpsi⁹ v-
ra cognitio ⁊ respectio. De se
ipso nūl tenere: ⁊ de alijs sp̄
lene ⁊ alte sentire: magna sa-
piētia est ⁊ p̄fectio. Si videri
aliquē apte peccare vel aliq̄
gravia p̄petrare: nō de te te
tñ meliorē estimare: qz nescis
q̄dū possis in bono stare.
Dēs fragiles sum⁹: s̄ tu ne-
minē fragiliore teipso teneb.
De verna veritatē. Cap. iij
Elix quē veritas p̄ se do-
cet nō p̄ figuras ⁊ voces
trāsēntes: sed sicut se habet.
Nostra opinio ⁊ nō sensus
sepe nos fallit: ⁊ modici vi-
det. Quid p̄dest magna ca-
uillatio de occultis ⁊ obscuris
reb⁹: de quib⁹ nec arguemur
in iudicio qz ignoramus.
Grādis insipientia q̄ negle-
ctis vtilib⁹ ⁊ necessarijs: vlt-
tro intēdim⁹ curiosis ⁊ dāno-
sis. Oculos balētes nō vide-
mus. Et quid cure nobis de
generib⁹ ⁊ specieb⁹? Qui eter-
nū x̄pū loquit⁹: a multis opi-
nionib⁹ expedit. Ex vno ver-
bo oia ⁊ vnū loquit⁹ oia: ⁊ s̄
ē p̄ncipiū qd ⁊ loquit⁹ nobis
Nemo sine illo intelligit: aut
recte iudicat. Qui oia vnum

sūt ⁊ oīa ad vnū trahūt ⁊ oīa
in vno videt: pōt stabilis cor-
de esse ⁊ in deo pacific⁹ pma-
nere. ¶ Veritas deus fac me
vnū tecū i charitate ppetua.
Leder me sepe multa legere ⁊
audire. In te est totum quod
volo ⁊ desidero. Laccāt oēs
doctores: sileāt vniuerse crea-
ture in cōspectu tuo: tu mihi
loqre sol⁹. Quāto aliq⁹ ma-
gis vnū sibi ⁊ interi⁹ simpli-
ficat⁹ fuerit: tāto plura ⁊ al-
tiora sine labore intelligit: qz
desup lumē intelligētie acci-
pit. Purus simplex ⁊ stabilis
spūs i multis opib⁹ nō dissipat⁹
qz oīa ad rei bonorē opat⁹: ⁊ i
se ociosus ab oīi ppiā exq̄si-
tiōē eē nitit⁹. Quis te magi-
pedit ⁊ molestat: q̄ tua imor-
tificata affectio cordis: Bo-
nus ⁊ tenor⁹ bō opa sua pū-
tāt⁹ disponit: q̄ for̄ agē debet
Nec illa trahūt eū ad reside-
ria vitiose inclinatiōis: ipse
inflectit ea ad arbitriū recte
rōnis. Quis baret fortī⁹ cer-
tamē q̄ q̄ nitit⁹ vicere seipsū
Et b̄ debet eē negociū nrm
vincē videlz seipsū: ⁊ q̄tidie
seipso fortiorē fieri: atq; i me-
li⁹ aliqd p̄ficē. Ois p̄fectio i
bac vita quādā ip̄fectionē si-
bi b̄ annexa: ⁊ ois speculatio

nra qdā caligie nō caret. Du-
mī tui cognitio certior: via
ē ad deū: p̄fū de sciētie inq̄-
sitio. Nō ē culpāda scia: aut
q̄libz simplex rei noticiā: que
bona ē i se cōsiderata ⁊ a deo
ordinata: s̄ p̄ferēda ē sp̄ bona
p̄scia ⁊ virtuosa vita. Quia
p̄o plures magis student scire
q̄ bene viuere: o sepe errāt: ⁊
penē nullū uel modicū fructū
ferūt. ¶ si tantā adhiberent
diligētiā ad extirpāda vitia
⁊ p̄tutes iherēdas: sicuti ad
mouēdas q̄sticiōes: nō fierent
tāta mala ⁊ scādala i populo
nec tāta dissolutio i cenobijs
Certe adueniēte die iudicij
nō q̄ret a nob̄ qd legim⁹: sed
qd fecim⁹: nec q̄ bñ diximus
s̄ q̄ religiose vixim⁹. Dic mī
vbi sē mō cēs illi dñi ⁊ m̄ri
q̄s bene nouisti dū adhuc vi-
uerēt ⁊ i studijs florēt. Iā
eorū p̄tēdas alij possidēt: ⁊ ne-
scio vtz de eis recogitāt. In
vita sua aliqd videbāt: ⁊ mō
ō illis tacef. ¶ q̄ cito trāsit
glia mūdi. Utinā vita eorū
scie ipsorū p̄cordasset: tūc bene
studuissēt ⁊ leguissēt. Q̄ m̄ri
p̄cūt p vanā sciāz in b̄ secl'o
q̄ paz curāt de rei finitio. Et
qz magis eligūt magni eē q̄
humilicōideo euāescunt in

cogitatioib⁹ suis. Vere magnus ē qui magnā habet charitatē. Vere magn⁹ est qui in se parvus ē: et p⁹ nullo oē culmē honoris ducit. Vere prudens ē q⁹ oīa terrena arbitrat⁹ ut stercorea: ut xpm lucrifaciat. Et vere bñ doct⁹ ē: q⁹ rei voluntatē facit: et suā voluntatem relinquit. De prudētia in agendis. Cap. iij.

Non est credēdū oī verbo nec instructui: s⁹ caute et lōganimis res est fm teū ponderanda. Probdolo: sepe malū facilius q̄ bonū te alio credis et dicis: ita infirmi sumus. Sed pfecti viri nō facile credūt oī enarratiq⁹ sciūt infirmitatē humanā ad malū pclinā et in verbis satis labile. Magna sapia ē nō esse pceptē in agēdis: nec ptnaciter in ppijs sensib⁹ stare. Ad hāc etiā ptnet nō quibuscūq⁹ loq⁹ verbis credere: nec audita uel credita mox ad alioz aures effundere. Cū sapiēter psciētioso viro piliū habueret: quere poti⁹ a melioze instrui: q̄ tuas adinuertiōs seq⁹. Bona vita facit loq⁹ sapientes fm teū et expertū in multis. Quāto q⁹ in se bumilior fuerit et deo subiectionitātē i oī-

bus erit sapiētior et pacatior.

De lectione sanctarum scripturarum Cap. v.

Veritas est in scripturis scis q̄rēda: nō eloquentia. Dis scriptura sacra eo spū reter legi quo facta est. Querere poti⁹ retem⁹ utilitatē in scripturis q̄ subtilitatem smonis. Italiēnt reuotos et simplices libros legere retem⁹ sicut altos et pfūdos. Non te offendat auctoritas scribētis utrū que uel magne litterature fuerit: s⁹ amor pure veritatē te trahat ad legendū. Nō q̄ras q⁹ hoc dixerit: sed qd dicas attende. Voīes trāseūt: s⁹ p̄ritas dñi manet i eternū. Sine personaz accepticē varijs modis loq⁹ nobis de⁹. Curiositas nra sepe nos impedit in lectiōe scripturaz: cū volum⁹ itelligē et discutē: ubi simpliciter esset trāscundū. Si vis pfectū haurire: lege bumiliter simpliciter et fideliter: nec vnq⁹ velis habē nomen sciētie. Interroga libent⁹ et audi tacēs: verba scōz: nec displiceāt tibi patole seniorū sine cā enī nō pferuntur.

De iordiaz affectioib⁹ Ca. vi

Quandocūq⁹ bō aliqd inordinate appetit: statim

In se inquiet⁹ sit. Superbus et
auar⁹ nūq̃ quiescūt. Pauper
et humilis spū in multitudine
pacis puerant. Hō q̃ needū
pfecte i se mortu⁹ est cito ten
tas et vincit in pūis et vilibus
reb⁹. Infirm⁹ spū et quodā
modo adhuc carnalis et ad se
sibilia inclinat⁹. difficulter se
pōt a terrenis desiderijs ex to
to abstrahere. Et id sepe ba
bet tristitiā cū se subtrahit de
uiter etiā indignat si quis ei
resistit. Si aut psecut⁹ fuerit
qđ pcepiscit statū ex reatu cō
sciētie granat⁹ qz secut⁹ ē pas
sionē suā q̃ nihil iunat ad pa
cem quā quesuit. Resistēdo
igif passioib⁹ iuenit vera pac
cordis nō aut seruendo eis.
Inō est q̃ par i corde hois car
nalis nō in hoie exterioribus
redito: s̃ in seruido spūali.

De vana spe et elatione
fugienda Cap. vii.

S Annus est q̃ spem suā po
nit in hoib⁹ aut in crea
turis. Nō te pudeat alijs ser
uire amore iesu xpi: et paupe
rem in hoc seculo videri. Nō
stes sup teipsū: s̃ in teo spem
tuā pstitue. Fac qđ in te est et
te aderit bone volūtatī tue.
Nō pfidas in tua sciētia vel
cūisq̃ astutia viuēt: s̃ mag

i dei grā q̃ adiuvat būiles et
te se psumētes humiliat. Ne
glorieris in diuitijs si adsūt
nec in amicis qz potētes sūt:
s̃ in teo q̃ oīa pstat et seipsū
sup oīa dare desiderat. Non
te extollas de magnitudine ul
pulchritudine corpis: q̃ modi
ca infirmitate corrūpit et de
fedat. Nō placeas tibi ipsi d̃
bilitate aut ingenio tuo ne
displiceas teo: cui⁹ est totum
q̃cquid boni naturalit⁹ habue
ris. Nō te reputes alijs me
liorē: ne forte corā teo detē
rio: bātearis: q̃ scit quid ē in
hoie. Nō supbias de opib⁹ to
nis: qz aliē sunt iudicia dei q̃s
hois: cui sepe displicet quod
hoib⁹ placet. Si aliqd boni ba
bueris: crede te alijs meliora
ut būilitatē pfues. Nō no
cet si oib⁹ te supponas: nocet
aut plurimū si vel vni te ppo
nas. Fugis par cū humili: in
corde aut supbi celus et indi
gnatio frequēs.

De cauenda nimia fami
liaritate Cap. viii.

Non omni homi reuelas
cor tuum: s̃ cū sapiente
et timente deum age causam
tuā. Cū iuuenib⁹ et extraneis
rarus esto. Cū diuitib⁹ noli
blādiri: et corā magnatis nō

liberē appareas. Cū būābus
 ⁊ simplicib⁹: cū reuotis ⁊ mo-
 rigeratis sociare: ⁊ q̄ edifica-
 tiōis sūt ptracta. Nō sis fa-
 miliaris alicui mulieri: s̄ i cōi-
 cōs bonas mulieres deo com-
 mēda. Soli deo ⁊ angelis cō-
 opta familiarj eē: ⁊ boi⁹ no-
 ticiā venita. Ebaritas baten-
 da est ad oēs: s̄ familiaritas
 nō expedit. Quicq̄ accidit ut
 psona ignota ex bona fama
 luceat: cui⁹ tñ p̄sentia oculo-
 los intuitiū obfuscat. Puta-
 mus aliqñ alijs placere ex cō-
 tūctiōe nra: ⁊ incipim⁹ magis
 displicere ex mox iprobitate
 in nobis considerata.

De obedientia ⁊ subie-
 ctione Cap. ix.

Ualde magnū ē i obediē-
 tia stare: sub plato viuē
 ⁊ sui iuris nō eē. Multo tu-
 ti⁹ ē stare in subiectiōe q̄ i p-
 latura. Multi sūt s̄ obediē-
 tia magis ex necessitate q̄ ex
 ebaritate: ⁊ illi penā habet et
 leuiter murrurāt: nec liberta-
 tē mētis acq̄rēt: nisi ex toto
 corde pp̄t reū se s̄biciāt. Cur-
 re hic vel ibi: nō inuenies q̄etē
 nisi i humili subiectiōe sub pla-
 ti regimie. Imaginatio loco-
 rū ⁊ mutatio multos fefellit
 Uex ē q̄ ynusq̄sq̄ libentē agit

p̄ sensu suo: ⁊ iclinat ad eon-
 magi q̄ secū sentiūt. Sz si de-
 ē inf nos: necesse ē ut relinq̄-
 mus etiā q̄icq̄ nostz scire p-
 pter bonū pacis. Quis ē ita sa-
 piēs q̄ oia plene scire potest?
 Ergo noli nimis in sensu tuo
 p̄fidere: s̄ velis etiā libet ali-
 rū sensū audire. Si bonū est
 tuū sentire: ⁊ locip̄s pp̄t reū
 dimittis ⁊ aliū seq̄ris: magi
 epide p̄ficiēs. Audui eni sepe
 securi⁹ eē audire ⁊ accipe p̄si-
 liū q̄ dare. Pōt enī p̄tigē ut
 bonū sit vnus cui⁹sq̄ sentire
 s̄ nolle alijs acq̄lescē cū id ra-
 tio aut carīa postulat: signū
 est supbie ⁊ p̄tinacie.

De canēda supfluitate
 verborum Cap. x.

Questiō potes: multū enim
 ipedit tractat⁹ seculariū ge-
 storū etiā si simplici intētiōe p-
 ferant. Cito, n. inq̄namur va-
 nitate ⁊ captiuamur. Velles
 me pluries tacuisse: inf boies
 nō fuisse. Sz q̄re tā libentē lo-
 quimur ⁊ iuicē fabulamur cū
 tñ raro sine lesiōe p̄scie ad si-
 lētiū redim⁹: Jō tā libentē lo-
 quim⁹: q̄ p mutuas locutiōes
 ab iuicē p̄solari q̄rim⁹: ⁊ cor
 diuersis cogitantiōib⁹ fatiga-
 tū optam⁹ releuare. Et mul-

sum libenter de his que multum diligimus uel cupimus: uel que nobis contraria sentimus: libet loqui et cogitare. Sed per obdolor: sepe inaniter et frustra. Nam hec exterior solatio inferioris et diuine consolationis non modicum refectum est. Iam vigilandum est et orandum: ne tempus ociose transeat. Si loqui licet et expedit: quod edificabilia sunt loquere. Valus vltus et negligenteria, perfecti nostri multum facit ad incustodiam oris nostri. Quuat tamen non parum ad perfectum spirituale deuota spiritualium rerum collatio: maxime ubi pares animo et spiritu in deo sibi sociantur.

De pace acquirenda et celo perficiendi. Cap. xi.

Multum possemus pacem habere: si non vellemus nos cum aliorum dictis et factis quod ad nostram curam non spectat occupare. Quod potest illic diu in pace manere quod alienis curis se inmiscet: quod occasio forissecus quod riri: quod parum uel raro se insecus colligit. Vri simplices: quam multam pacem habebunt. Quare quidam sanctorum tam perfecti et preplatiui fuerit: Quia omnes seipsum mortificare ab omnibus terrenis desideriis studuerunt: et ideo totum medullis cordis deo inbere

atque libere sibi vacare potuerunt. Hos quidem nimium occupamur propriis passionibus: et de transitoriis nimis sollicitamur. Raro etiam vnum vitium perfecte vincimus: et ad quotidianum perfectum non accendimur: ideo frigidi et tepidi remanemus. Si essemus nobis ipsis perfecte mortui: et interiorum minime implicati tunc possemus etiam diuina sapere: et de celesti contemplatione aliquid experiri. Totum et maximam impedimentum est quia non sumus a passionibus et concupiscentiis liberi: nec perfectam sanctorum viam conamur ingredi. Quia etiam modicum aduersitatis occurrit: nimis cito desicimus: et ad humanas solatios conuertimur. Si niteremur sic viri fortes stare in plio: perfectos auxilium domini videremus super nos de celo. Ipse enim certantes et de gratia sua sperantes paratus est adiuuare: qui nobis certandi occasionem procurat: ut vincamus. Si tamen in istis exterioribus obsecrantibus profectum religionis ponimus: cito finem habebit deuotio nostra. Sed ad radicem securi ponamus: ut pur

gati a passionib⁹ pacificā mē-
tem possideam⁹. Si oī anno
vnū vitii extirparem⁹: cito
virī pfecti efficeremur. Sed
mō ecōtrario sepe sentimus
ut meliores et puriores in in-
itio pueritiōis nos fuisse inue-
niam⁹. Et post multos annos
pfectiōis. Feruor et pfect⁹ nū
quotidie teleret crescere: sed
nūc p magno videt⁹ si q̄s pri-
mi feruoris partē posset reti-
nere. Si modicā violētā fa-
cerem⁹ in pncipio: tūc postea
cūcta possem⁹ facere cū leui-
tate et gaudio. Graue ē assue-
ta dimittere: h⁹ graui⁹ est cō-
tra ppriā volūtate ire. Sed si
non vincis parua et leuia: q̄m
supabis difficiliora. Resiste
in pncipio inclinationi tue et
malā resiste consuetudinē ne
forte paulatim ad maiore te
ducat difficultatē. Et si ad-
uerteres quantā tibi paces et
alios leticiā faceres: teipsū be-
ne habēdo: puto q̄ sollicitior
esses ad spirituale pfectū.

De utilitate aduer-

sitatis. Cap. xij.

Qnum est nobis q̄ ali-
quando habemus aliq̄s
gravitates et contrarietates
quia sepe hominē ad cor reuo-
cant. q̄ten⁹ se in exilio esse co-

gnoscat: nec spem suā in aliq̄
re mūdi ponat. Bonū ē q̄ pa-
tiamur q̄nq̄s cōtradictores et
q̄ male et ipse te de nobis sen-
tias: etiā si bene agim⁹ et intē-
dim⁹. Ista sepe iuvāt ad hu-
militatē et a vana glā nos de-
fendūt. Tūc enī meli⁹ iterio-
rem testē reū querim⁹: q̄m fo-
ris viligēdimur ab hostibus: et
nō bene nobis credit. Id te-
leret se tō i teo totalit⁹ firma-
re: ut nō esset ei necesse mul-
tas p̄solatiōes q̄rere. Quā tō-
tōne volūtatis tribulac⁹ ul tē-
tatiō: aut malis cogitaciōibus
affligit⁹ tūc reū sibi mag⁹ ne-
cessariū intelligit: sine q̄ nihil
boni se posse deplēdit. Tunc
etiā tristat⁹: gemit et orat p mi-
serijs q̄s patit⁹. Tūc tedet cū
diut⁹ viuere: mortē optat in-
venirent possit dissolui et cum
xpo eē. Tūc etiā bñ aduertit
pfectā securitatē et plenā pa-
cem in mūdo nō posse p̄stare.

De tentationib⁹ resi-

stendis. Cap. xij.

Quandiu in mundo vi-
uimus sine tribulatiōe
et tentatione esse non possu-
mus. Quā i iob scriptū ē. Tē-
tatio ē vita hoīs sup terram.
Ideo vnusq̄sq̄ sollicit⁹ eē de-
beret circa tētationes suas et

vigilare in oñib⁹ ne diato-
lus locū inueniret decipiēdi:
q̄ nūq̄ admittat: s̄ circuit q̄-
rens quē tenoret. Nemo tā
p̄fect⁹ est⁹ sanct⁹ q̄ non leat
aliquē tentatiōis: ⁊ plene eis
carere nō possum⁹. Sūt tñ tē-
tatiōis tui sepe valde vtilēs
licet molestē sint ⁊ graues: q̄
in illis tō humiliat⁹: purgat⁹
⁊ erudit⁹. Mō sci p̄ multas tri-
bulatiōes ⁊ tētatiōes trāsieit
⁊ p̄fecerūt. Et q̄ bene tētatio-
nes sustinere nequinerūt: re-
p̄bi facti sūt ⁊ refecerunt.
Nō ē aliquis ordo tam scis.
nec loc⁹ tā secret⁹: vbi nō sint
tentationes vel aduersitates.
Nō ē tō secur⁹ a tētatiōibus
totalit̄ q̄ diu vixerit: q̄ in no-
bis ē vñ tētamur: et q̄ in p̄cu-
piscētia nati sum⁹. Una ten-
tatiō seu tribulatiō receden-
te alia supuenit: ⁊ sp̄ aliqd̄ ad
patiēdū balebim⁹. Nā bonū
felicitas n̄e p̄didim⁹. Mult-
ti querūt tētatiōes fugere: et
gravi⁹ incidūt in eas. Per so-
lam fugā nō possum⁹ vincere
s̄ p̄ patiētiā ⁊ verā humilita-
tem oib⁹ hostib⁹ efficimur for-
tiores. Qui tātmōdo exte-
rius declinat nec radicē euē-
lit: pag p̄ficiet: imo citius ad
eū tētatiōes rediēt ⁊ per⁹ sen-

tiet. Paulatim ⁊ p̄ patiētiā euz
lōganimitate deo iuuāte me-
lius supabis: s̄ cū duritia et
importunitate p̄pria sepi⁹ ac-
cipe p̄siliū in tētatiōe: ⁊ cū tē-
tato noli duris agere: s̄ p̄so-
lationēingere: sic tibi opta-
res fieri. Initiū oīuz malay
tētationū incōstātis animi ⁊
pua ad reū p̄fidētia: q̄ sicut
navis sine gubernaclo hīde
a fluctib⁹ ipellit: ita homo re-
missus ⁊ suū p̄positū reserēs
varie tētat. Ignis p̄bat fer-
rū: ⁊ tētatiōis boiez iustū. Ne-
scim⁹ sepe quid possum⁹: s̄ tē-
tatio aperit qd̄ sum⁹. Vigila-
dum ē tñ p̄cipue circa initiū
tētatiōis: q̄ tñc facili⁹ hostis
vincit: si ostiū mētis nullate-
nus intrare s̄niē: s̄ extra li-
men statū ut pulsauerit illi ob-
uiat. Nā qdā dixit: Principi-
pijs obsta: sero medicina pa-
rat. Cū mala p̄ lōgas cōua-
luere moras. Nā p̄mo occur-
rit mēti simplex cogitatio: de-
inde forē imaginatio: postea
delectatio ⁊ mor⁹ p̄rau⁹ ⁊ as-
sensio. Sicq̄ paulatim ingredi-
tur hostis malignus ex toto:
dū illi nō resistis in p̄ncipio.
Et quāto diut⁹ q̄s ad resi-
stēdū torpuerit: tāto in se q̄-
tidie debilior fit: ⁊ hostis cō-

tra cum potentior. Quidam
in principio conversionis sue
graviorēs tentationes patiū-
tur: quidam autē in fine: qui-
dam pro quasi per totā vitā
suā male habent. Nonnul-
li satis leuiter tentantur: sed diu-
ne ordinatiōis sapiētia et eq-
tatē: quā statū et merita huius
pēnat: et cūtra ad electorū su-
orū salutē pōrdinat. Iō nō de-
bemus desperare cū tētamur
s eo fernēti? deū exorare: quā-
ten? nos i oī tribulatiōe digne-
tur adiuuare: quā utiq; sū di-
ctū pauli talē faciet cū tēta-
tiōe. pūctū: ut possim? sustine-
re. Humiliem? gōias nras sū
manu dei i oī tētatiōe et tribu-
latiōe: quā būmiles spū salua-
bit et exaltabit. In tētatiōib?
et tribulatiōib? pbat hō quan-
tū pfectit: et ibi mai? meritum
erūit: et virt? meli? patescit.
Nec magnū ē si homo deu-
tus sit et feruē? cū gravitatē
nō sentit: s si tēpore aduersi-
tatis patient se sustinet: spes
magni profectus erit. Qui-
dam a magnis tentationib?
custodiūtur: et in parvis quo-
tidianis sepe vīcunt: ut hu-
miliati nunq; de seipsis in ma-
gnis confidāt: qui in tam mo-
dicis infirmant.

De temerario iudicio
vitando. Cap. xiiij.

Ad reipsū oculos refle-
ctere et aliorum facta ca-
ueas iudicare. In iudicando
allos hō frustra laborat sepi?
errat: et leuiter peccat. Seipsum
pro iudicādo et discutiedo sp-
fructuose laborat. Sic nobis
res cordi est: sic de ea frequē-
ter iudicamus. Nā vix iudi-
ciū ppe pūctū amorē faciliē
pām? Si v? semp eēt pura
intētiō nostri desiderij: nō tā
faciliē turbāremur p resistē-
tia sensus nri. Sed sepe aliqd
ab intra latet: vel etiā ab ex-
pcurrit: quod nos etiā paritē
trahit. Multi occulte seipsum
querūt in reb? quas agunt et
nesciūt. Eident etiā in bona
pace stare: quā res p eorū velle
fiūt et sentire. Si autē aliē sit
q cupiūt: cito mouent et tri-
stes fiūt. Propt diuersitatē
sensuū et opinionū: satis fre-
quent orium dissensūs in
amicos et ciues in religio-
sos et deuotos. Antiqua cō-
suetudo difficilē relinquitur
et vltra ppiū videre nemo
libenter ducitur. Si rationis
tue magis imiteris vel indu-
strie q pūti subiectiue iesu
xpi raro et tarde cris hō illa?

minat^r: q^z re^r vult nos sibi pfecte subijci: et omnē rationē p illāmōrū amorē trāscēdē.

De operibus ex charitate factis. Cap. xv.

Pro nulla re mūdi et p nullius bonis dilectione aliquod malū est faciendum sⁱ p utilitate tū indigentis opus bonū aliqñ intermittē dū est aut etiā p meliori mutandū. hoc enī facto opus bonum nō destruit: sⁱ in melius commutat. Sine charitate op⁹ externū nihil pdest: q^z cōd autē ex charitate agit quantūcūq^z etiā puū sit et respectū totū efficit fructuosū. Magis liquidē re^r pēlat ex quāto q^z agit: q^z quātū q^z facit: Multum facit qui multū diligit. Multū facit q^z rē bene facit. Benefacit q^z magis cōitari q^z sue volūtatī servit. Sepe videt^r ēē charitas: et ē mag^z carnalitas: q^z carnalis inclinatio p^zia volūtas: spes retributiōis: affect⁹ comoditatis raro abesse volūt. Qui verū et pfectā charitatē habet i nulla re seipsū q^zrit: sed dei solūmodo gl^ziam in oib⁹ fieri desiderat. Nulli etiā invidet: quia nullū priuatū gaudiū amat nec in seipso vult gaudere: sⁱ

in deo super oīa bona optat beatificari. Memini aliquid boni attribuit: sed totalit^r ad deū refert: a quo fontaliter oīa pcedūt: in quo finaliter omnes sancti fruibil^r quiescunt. Qui scintillam habet vere charitatis: profecto omnia terrena sentiret plena fore vanitatis.

De sufferētia defectuum aliorum. Cap. xvi.

Que hō in se vel in alijs emēdare nō valet: debet patient^r sustinere: donec deus aliter ordinet. Cogita q^z forte sic melius est pro tua p^zbatione et patientia: sine qua nō sūt multū ponderanda merita nostra. Debes tamen p talibus impedimentis supplicare ut deus tibi dignet^r subuenire: et possis benigne portare. Si quis semel aut bis admonitus non acquiescit: nō cum eo contendere: sed totus deo cōmitte ut fiat voluntas eius et bonor^z in omnibus servis suis: qui scit bene mala in bonum convertere. Stude patient^r esse in tolerando alior^z defect⁹ et qualescūq^z infirmitates: q^z et tumulta habes q^z ab alijs oppr^zet tolerari. Si nō potes te talē facē q^zl^z vis

quod poteris alium balere ad
tuū bñplacitū: Libēter bāle
mus alios pfectos: et tñ pxi
os nō emēdam⁹ defect⁹. No
lum⁹ qd alij stricte corrigant:
et ipsi corrigi nolum⁹. Displi
cet larga aliorū licentia: et tñ
nobis nolum⁹ negari qd peti
mus. Alios restringi p statu
ta volum⁹: et ipsi nullaten⁹ pa
timur ampli⁹ cobiteri. Sic g
patet qd raro pxiū sic nos
ipsos pensamus. Si eēnt cōs
pfecti: qd tūc baleremus ab
alijs p deo pati: Nūc autem
de⁹ sic ordinavit: ut discam⁹
alter alteri⁹ onera portare: qd
nemo sine defectu: nemo sine
onere: nemo sibi sufficiens: ne
mo sibi satis sapiēs: s̄ oportz
nos inuicē portare: inuicē cō
solarī: paricē adiuvare instrue
re et admonere. Quāte autē
virtutis quisqz fuerit: meli⁹
patet occasiōe aduersitatis.
occasiōes nāqz bolez fragiles
nō faciūt: s̄ q̄lis sit ostēdūt.

De monastica vita. Ca. xvij

Oportet ut discasteipsū
in multis frāgere: si vis
pacem et concordia cum alijs
tenere. Non est parvū in mo
nasterijs: vel in congregatiōe
habitare: et ibi sine querela cō
uersari: et vsqz ad mortem fi

delis p̄seuerare. Beat⁹ q̄des
qui ibi bene vixit: et feliciē cō
sumauit. Si vis debite stare
et p̄ficere: teneas te tāqz exu
lē et pegrinū sup̄ terrā. Opor
tet te stultū fieri p̄p̄t p̄misi
vis religiosā ducere vitam.
Dabit⁹ et tōsura modicū p̄se
runt: s̄ mutatio morz et intēg
mortificatio passionū et r̄fa
ciūt religiosū. Qui aliā q̄
rit q̄ pure deū et aie sue salu
tem nō inueniet nisi tribula
tionē et dolorē. Nō pōt etiam
diu stare pacificus: qd nō niri
tur esse minimus: et oib⁹ s̄bie
ctus. Ad seruiedū venisti: nō
ad regēdū. Ad patiēdū et la
torandū scias te vocatū: non
ad ociādū vel fabulādū. Dic
ergo p̄bans boles sic aurū in
fornace. Hic nemo pōt stare:
nisi ex toto corde se voluerit
p̄p̄t deū humiliate.

**De exēplis sanctorū
patrū. Cap. xvij.**

Intuere sanctorū patrū
vividā exēpla: in qui
b⁹ vera p̄fectio refulsit et reli
gio: et videbis qd modicū sit et
pene nibil quod nos agimus.
Beu qd ē vita nostra si illis
fuerit cōparat⁹. Sci et amici
p̄p̄i dño fuerūt in fame et siti
in frigore et nuditate: in labo

re et fatigatio et vigilis et le-
tuniosis in orationibus et scis medi-
tationibus in persecutionibus et op-
probriis multis. Quod multas
et graves tribulationes passi
sunt apostoli: martyres perfec-
tores: virginis: et reliquos qui
christi vestigia voluerunt sequi.
Hanc viam suam in hoc mundo
oderunt: ut in eternam vitam eas
possiderent. Quod strictam et ab-
dicatam vitam sancti patres in hunc
mundo duxerunt: quod longas et gra-
ues tentationes perulerunt: quod fre-
quentem ab inimico vexati sunt
quod tenebras et feruidas orationes
deo obtulerunt: quod rigidas ab-
stinetias pegerunt: quod magnam
celum et fervorem ad spirituale perfe-
ctum habuerunt: quod forte bellum
aduersus edomationem vitio-
rum gesserunt: quod puram et rectam
intentionem ad deum tenuerunt.
Per diem laborabant: et nocti-
bus orationi diuine vacabant
quod quod laborando ab oratione meta-
linimine cessaret. Omne tem-
pus utile expenderant: omnis ho-
ra ad vacandum deo brevis vi-
debat: et per magnam dulcedinem
perfectionis etiam oblivioni tra-
debat necessitas corporalis re-
fectionis. Oibus diuitiis di-
gnitatibus: honoribus: amicis et
cognatis renuntiabant: nihil de

mundo valere cupiebant: vite
necessaria vite sumebant: cor-
pori seruire etiam in necessitate
dolebant. Pauperes igitur erant re-
bus terrenis: sed diuites valde
in gratia et virtutibus. Foris ege-
bant: sed intus gratia et consolatione di-
uina reficiebant. Mundo erant
alieni: sed deo proximi ac fami-
liares amici. Sibi ipsis vide-
bantur tamquam nihili: et huic mundo
respectu: sed erant in oculis dei pre-
ciosi et electi. In vera humili-
tate stabant: in simplici obedien-
tia vivebant: in caritate et pa-
ciencia ambulabant: et id quoti-
die in spiritu perficiebant: et magnam
apud deum gratiam obtinebant.
Dati sunt in exemplum omnibus reli-
giosis et populo provocare nos ve-
lent ad bene perficiendum: quod tepe-
dorum numerus ad relaxandum
Quotus fervor omnium reli-
giosorum in principio sue sancte in-
stitutionis fuit: Quanta ve-
notio orationis: quanta emulatio
virtutis: quod magna discipli-
na viguit: quanta reverentia et
obedientia sub regula magistri in
omnibus effloruit. Restant adhuc
vestigia derelicta quod vere viri
sancti et perfecti fuerunt: qui tam stren-
ue militantes mundum suppedi-
tauerunt. Jam magnus putat
si quis transgressus non fuerit:

si quis quod accepit cum patientia tolerare poterit. Ob teporis et negligentie stat^{us} nostri: quā cito declinam^{us} a pristino fervore: et iā tedit vinē per lassitudinem et tepore. Utinā in teporibus nō dormitet perfect^{us} virtutū: qui multa sepius exempla vidisti tenotor.

De exercitijs boni
religiosi Cap. xij.

Uta boni religiosi omnib^{us} virtutib^{us} pollere debet: ut sit talis interius: qualis videtur foris. Et merito multo plus debet esse interius quod cernit foris: quia inspecto: nō est reus: quē sumope reuereri debem^{us} ubique fuerimus: et tamē angeli in respectu eius mundi incedere. Omni die renouare debem^{us} propositū nostrū et ad fervorē nos excitare quasi hodie primū ad conversionē venissem^{us}: atq^{ue} dicē Adiuua me dñe re^{us} meus in bono proposito et scō fuitio tuo et da mihi nūc hodie perfecte incipere: quia nihil est quod hacten^{us} feci. Scđm propositū nostrū cursus perfectus nostri et multa diligentia op^{us} est bene perficere volēti. Quod si fortit^{er} proponens sepe reficit: quod ille qui raro aut min^{us} sipe aliqd^{am} pro-

nit^{ur}. Varijs tñ modis perigit desertio propositi nostri: et levis omissio exercitior^{um} vite sine aliquo dispendio transit. Iustor^{um} propositū in grā dei pot^{est} et in propria sapientia pēdet in quo et semp^{er} p^{ro}vidēt quicquid arripit. Nam homo proponit: sed de^{us} disponit: nec ē in te via ei^{us}. Si pietatis causa aut fraternae utilitatis proposito quicquid p^{ro}suetū omittit exercitiū facile postea poterit recuperari. Si autē tedio animi aut negligentia facilliter relinquitur satis culpabile est et nocivum senties. Conemur quātū possum^{us}: adduc levis reficiem^{us} in multis. Semp^{er} tñ aliquid certi proponendū est: et illa precipue que ampli^{us} nos impediūt. Exteriora nostra et interiora parit^{er} nobis scrutāda sunt et ordināda: quia utraq^{ue} expēdiūt ad p^{ro}fectū. Si nō cōtinue te vales colligere: saltē in dñū et ad minus semel in die mane videt^{ur} aut vespere. Mane propone: vespere discute mores tuos quālis hodie fuisti in p^{ro}prio ope et cogitatione: quia in his sepius forsitan te offendisti et peccā. Accinge te sic vir per divolucas nequiritias: frena gulā et cōz carnis inclinationē fa-

cili? frenabis. Nūq̃ sis ex to-
 to ociosus: s; aut legens aut
 scribens aut orās aut meditās
 aut aliqd̃ vtilitatis p̃ coi labo-
 rans. Corporalia exercitia vi-
 screte sūt agēdamec oib⁹ eq̃-
 līc assumēda. Que coia nō sūt
 nō sūt foris ostēdēda: nā ī se-
 creto tuti⁹ exercent priuata.
 Sapendū tñ ne piger sis ad
 coia ⁊ ad singularia p̃mptior
 s; expletis integre ⁊ fidelic̃ re-
 bitis ⁊ iniunctis: si iā vltra va-
 cat. redde te tibi. put te otio
 tua desiderat. Nō possunt oēs
 habere vnū exercitiū: s; aliud
 isti: aliud illi magis reseruit.
 Et iā p̃ tēp̃y p̃gruetia vincer-
 sa placēt exercitia: q̃ alia in
 festis: alia in feriis magis sa-
 piūt vīeb⁹. Alijs indigemus
 tpe tētatiōis: ⁊ alijs tpe pad
 ⁊ quietis. Alia cū tristamur li-
 bet cogitare: ⁊ alia cū leti in
 dñō fuerim⁹. Circāp̃ncipa-
 lia festa renouāda sunt bona
 exercitia: ⁊ scōy suffragia fer-
 uenti⁹ implorāda. De festo in
 festū p̃ponere debem⁹ q̃si tūc
 de hoc seculo migraturi sim⁹:
 ⁊ ad eternū festū p̃uēnturi.
 Ideoq; solliciti nos p̃pare de-
 bem⁹ in deuot⁹ t̃pib⁹: ⁊ deuoti⁹
 p̃uersari atq; omnē obser-
 uantiā stricti⁹ custodire tāq;

in breui p̃mū laboris nostri
 a deo percepturi. Et si dilatū
 fuerit credam⁹ nos min⁹ le-
 ne p̃patos atq; indignos tan-
 te adhuc glorie: que reuelabit
 in nobis tempore p̃finito: ⁊
 studeam⁹ nos melius ad exi-
 tum preparare. Beatus ser-
 uus ait euāgelista lucas: quē
 cū venerit dominus inuenie-
 rit vigilantem. Amen dico
 vobis super omnia bona sua
 constituet eum.

De amore solitudinis
 ⁊ silentij Cap. ii.

Q̃dē aptū tempus va-
 candi tibi: ⁊ te benefi-
 cijs dei frequēter cogita. Re-
 linque curiosa. Tales perle-
 ge materias que cōpunctio-
 nem magis prestant q̃ occupa-
 tionē. Si te subtraheris a
 supfluis locutionib⁹ ⁊ ocio-
 sis circuitionib⁹ nec nō a no-
 uitatib⁹ ⁊ rumorib⁹ audiēdis
 inuenies tēp⁹ sufficiens ⁊ aptū
 p̃ bonis meditatōib⁹ īstēdis
 Marini scōy humana p̃sor-
 tia: vbi poterāt vitābāt: ⁊ deo
 in secreto viuere eligebāt. Di-
 cit quidā: Quotiēs int̃ bores
 fuiminoz hō redij. Hoc q̃ppe
 sepi⁹ exprīmur: q̃m diu p̃fabu-
 lamur. Facili⁹ est oio tacere:
 q̃ verbo nō excedere. Facili⁹

est tōmī laterē: q̄ foris se pos-
se sufficientē custodire. Qui
igīf intēdit ad interiora: 7 spi-
ritualia puenire: oportet eum
cū iesu a turba declinare. Ne-
mo securē apparet: nisi qui li-
bentē latet. Nemo securē pest
nisi q̄ libentē subest. Nemo se-
cure p̄cipit: nisi q̄ libentē obedi-
re didicit. Nemo securē gau-
det: nisi q̄ bone p̄scie testimo-
niū habet. Nemo securē loq̄-
rur: nisi q̄ libentē tacet. Semp-
tū scōz securitas plena timo-
ris dei extitit. Nec eo min⁹
solliciti 7 humiles in se fue-
runt: q̄ magnis virtutibus 7
grā emicuerūt. Pauoz autē
securitas ex supbia 7 p̄sum-
ptiōe orit⁹ 7 in fine in receptio-
nē sui vertit. Nūq̄ p̄mittas
tibi securitatem in hac vita:
q̄nis ton⁹ videaris cenobita
aut deuotus heremita. Sepe
meliores in estimatiōe boīz
grau⁹ periclitati sunt ppter
suā nimīā cōfidentīā. Unde
multis vtil⁹ est ut nō peni-
tus tentatiōib⁹ careāt: s̄ se-
pi⁹ impugnent⁹: ne nimīū secu-
ri sint: ne forte in supbiā ele-
uent⁹: ne etiā ad exteriorēs cō-
solatiōis licēt⁹ declinēt. Q̄ q̄
nūq̄ transitoriā leticiā que-
reret: q̄ nūq̄ cū mūdo se oc-

cuparet: q̄ bonā p̄sciam sua
ret. Q̄ q̄ omnē vanā sollici-
tudinē amputaret: 7 dūta-
pat salutaria ac diuina cogi-
taret: 7 totā spem suā in deo
p̄stitueret: q̄ magnā pacē et
quietē possideret. Nemo di-
gnus est celesti p̄solatiōe nisi
diligentē se exercuerit in scā
cōpūctiōe. Si vis cordeten⁹
cōpūgi: intra cubile tuū 7 ex-
clude tumult⁹ mūdi: sic scri-
ptū est. In cubilib⁹ vestris cō-
pūgimini. In ecclia inueniō
q̄ de foris sepi⁹ amittes. Cel-
la p̄tinuata dulcescit: 7 male
custodita tediū generat. Si
in p̄ncipio p̄uersionis tue te-
ne eā incolueris 7 custodier⁹:
erit tibi postea dilecta amica
7 gratissimū solariū. In silē-
tio 7 quiete p̄ficiat aīa deuo-
ta 7 discit abscondita scriptu-
ray: ubi inuenit fluēta lachry-
mar: quibus singulis nocti-
b⁹ se lauet 7 mūdēt: ut p̄dito-
ri suo tāto familiarior fiat:
quātō lōgi⁹ ab oī seculari tu-
multu regit. Qui q̄ se abstra-
bit a notis 7 amicis: appropin-
quabit illi de⁹ cū angelis scis.
Mel⁹ est latere 7 sui curam
agere: q̄ se neglecto signa fa-
cere. Laudabile ē tui religio
so raro foras ire: fugere vi-

deri: nolle etiam homines videre.
 Quid vis videre: quod non licet
 habere? Transiit mundus et pec-
 piscetia eius. Trahunt desideria
 sensualitatis ad spaciandum
 sed cum hora transierit quid nisi
 gravitatem conscientie et cordis
 dispersionem importas? Letus
 exitus tristis sepe reditus parit.
 et leta vigilia serotina triste
 mane facit. Sic et carnale gau-
 dium blande intrat: sed in fine
 mordet et primit. Quid po-
 tes alibi videre: quod hic non vi-
 des? Ecce celum et terram et omnia
 elementa: nam ex istis omnia sunt
 facta. Quid potes alicubi vi-
 dere: quod diu potest sub sole perma-
 nere? Credis te forsitan sa-
 tiari: sed non poteris perungere.
 Si cuncta videres presentia: quod
 essent nisi visio vana. Lena oculos
 tuos ad terram in excelsis et
 ora per peccatis tuis et negligentiis.
 Dimitte vana vanisistitu
 autem intende illis que tibi precepit
 deus. Glorande super te ostium tuum
 et voca ad te ipsum dilectum tuum
 Mane cum eo in cella: quia non in-
 venies alibi tantam pacem. Si non
 exisses: nec quicquam de rumoribus
 audisses: melius in bona pace
 permansisses. Ex quo nova de-
 lectat aliquando audire: oportet te
 exinde turbationem cordis to-

lerare. **De compun-
 ctione cordis. Cap. xxi.**
 Si vis aliquid perficere: co-
 serva te in timore dei: et
 noli esse nimis liber. sed sub di-
 sciplina coram deo servus tuus
 nec inepte te tradas leticie.
 Da te ad cordis compunctionem
 invenies devotionem. Compun-
 ctio multa bona aperit: quod disso-
 lutio cito perdit perducit. Mirum
 est quod homo possit nunquam perfecte le-
 tari in hac vita: quod suum exilium
 et tam multa pericula anime sue con-
 siderat et prestat. Propter levita-
 tem cordis et negligentiam defe-
 ctuum nostrorum non sentimus anime
 nostre dolores: sed sepe vane ri-
 demus quoniam merito flere debere-
 mus. Non est vera libertas nec
 bona leticia: nisi in timore dei
 cum bona conscientia. Felix qui abij-
 cere potest omne impedimentum distra-
 ctionis: et ad unionem se redigere
 scilicet compunctionis. Felix qui a se ab-
 dicat quicquid conscientiam suam
 maculare potest vel gravare.
 Certa virilis: consuetudo con-
 suetudine vincit. Si tu scis
 homines dimittere: ipsi te dimit-
 tent tua facta facere. Non ac-
 trabas tibi res aliorum: nec te
 implices causis maioribus. Habe
 semper oculum super te ipsum: et
 admonetas teipsum specialiter

pre oib⁹ tibi dilectis. Si non
bates fauore bonis: noli et h
tristari: s^{ed} hoc sit tibi grane:
q^{ui} non bates te satis bene et
circūspēcte sic receret dei ser
uun⁹ et deuotiū religiosū puer
sari. Utill⁹ est sepe et securus
q^{ui} bō nō habeat multas pso
latiōes. In hac vita s^{ed} carne
pēcipue tū q^{ui} diuinas nō bate
m⁹: aut rari⁹ sentim⁹: nos in
culpa sumus: q^{ui} cōpunctionē
cordis nō trīm⁹ nec vanas et
externas oīo abijcīm⁹. Co
gnosce te indignū diuina cō
solatiōe: s^{ed} magis dignū mul
ta tribulatiōe. Quā bō pfecte
est cōpunct⁹: tunc gravis et
amar⁹ est ei tor⁹ mūd⁹. Bo
nus bō sufficere inuenit ma
teriā dolēdi et flēdi. Siue enī
se p^{ro}siderat: siue de p^{ro}prio p^{ro}stat
scit q^{ui} nemo sine tribulatiōe
hic viuūt. Et quāto strictius
se p^{ro}siderat: tāto ampli⁹ do
let. Materie iusti doloris et
interne cōpunctiōis sūt petā
et vitia nostra: q^{ui} bō ita inuo
luti iacim⁹ ut raro ecclesia cō
tēlari valeam⁹. Si frequen
ti⁹ de morte tua q^{ui} de lōgitu
dine vite tue cogitares: nō du
bitū quāto feruēt⁹ te emēda
res. Si etiā futuras inferni
siue purgatorij penas cordia

liter p^{ro}sideres: credo q^{ui} litentē
laborē et dolorē sustineres: et
nihil rigoris formidares. Sz
q^{ui} ad cor ista nō trāsēūt et blā
dimēta adhuc amam⁹ iō fri
gidi et valde pigri remanem⁹.
Sepe ē inopia spūs: vñ tam
lenit p^{ro}querit mīser corpus.
Ora igit⁹ humilic⁹ ad dñm ut
det tibi cōpūctiōis spū: et dic
cū p^{ro}pterea: Liba me dñe pa
ne lachrymar⁹: et potū da mī
in lachrymis in mensura.

De p^{ro}sideratiōe humane mi
serie. Cap. xxiij.

Quer es vbiq^{ue} q^{ui} fueris
et quociq^{ue} te verteris:
nisi ad deū te puertas. Quid
turbaris q^{ui} non succedit tibi
sic vis et desideras? Quis est
q^{ui} valet oīa s^{ed} suā volūtatē?
Nec ego: nec tu: nec aliq^{ui} ho
minū sup^{er} terrā. Nemo est in
mūdo sine aliq^{ui} tribulatiōe nē
angustia: q^{ui} quis rex sit vel pa
pa. Quis ē q^{ui} meli⁹ bz: vtiq^{ue}
q^{ui} p^{ro} deo aliq^{ui} pati valet. Di
cūt muli iusticilles et infirmi
Ecce q^{ui} bonā vitā ille bō ba
bet: q^{ui} diues: q^{ui} potēs: q^{ui} et cel
sus: q^{ui} magnus: et q^{ui} pulcher.
Sz attēde ad celestia bona: et
videbis q^{ui} oīa ista t^{em}palia nul
la sūt: s^{ed} valde incerta et mag^{is}
grauatiā: q^{ui} nūq^{ue} sine sollici

tudine et timore possides. Nō
est tōis felicitas habē t palia
ad abūdantiā: s̄ sufficit ei me-
diocritas. Vere miseria ē vi-
uere sup̄ terrā. Quāto hō vo-
luerit eē spūalior: tāto p̄sens
vita fit ei amario: q̄ sentit
meli⁹ et videt clari⁹ būane cor-
ruptiois defect⁹. Nā come-
dere bibere vigilare dormire
quiescere laborare et ceteris ne-
cessitatib⁹ nature s̄biacere. ve-
re magna miseria est et affli-
ctio hōi teuoto: q̄ libet eēt ab-
solut⁹ et liber ab oī pctō. Val-
de n. grauaf iterio: hō neces-
sitatib⁹ corporalib⁹ i s̄ mūdo
Nā p̄p̄ba teuote rogat q̄ten⁹
liber ab istis eē valeat dicēs:
De necessitatib⁹ meis erue me
dñe. S̄ nō cognoscētib⁹
suā miseriā: et āpli⁹ v̄ illis q̄
diligūt hāc miserā et corru-
ptibilē vitā. Nā i tātū q̄daz
hāc āplectūt s̄ et iā vit̄ neces-
saria laborādo aut meditādo
baleāt: vt s̄b possēt sp̄ viuē
de regē dei nihil curarēt. S̄ i-
sani et ifideles corde: q̄ tā p-
fūde i fr̄is iacēt ut nā nisi car-
nalia sapiāt. S̄ miseri ad s̄i
fine grauif sentiēt q̄ viler et ni-
bilū erat q̄d amauerūt. Sci-
ant rei et cēs teuoti amici xp̄i
nō attēderūt q̄ carni placue-

rūt: nec q̄i s̄ ēpe floruerūt: s̄
tota sp̄s eoz et irētio ad et̄na
bona antelabāt. ferebat totū
desideriū eoz ad māsura et in-
uisibiliā: ne amore visibilium
traherēt ad infima. Noli fra-
ter amittere p̄fidetiā p̄ficiē-
di ad spūalia: ad huc bates tē-
pus et torā. Quare vis p̄p̄a
stinare p̄positū tuū: Surge
et in instāti incipe et dic: Nūc
tēpus ē faciēdū: nūc tēpus est
pugnādi: nūc tempus aptum
est emēdandi. Quādo male
bates et tribularis: tūc tēpus
est p̄merēdi. P̄p̄t̄z te trāsi-
re p̄ ignē et aquā anteq̄ veni-
as in refrigeriū. Nisi ē vim
fecerj: vitiū n̄ superabis. Q̄diu
istud fragile corp⁹ gerimus:
sine pctō eē nō possumus: nec
sine tedio et dolore viuē. Li-
tent bāterem⁹ ab oī miseria
quietē: s̄ q̄ p̄ pctū p̄didim⁹
inocētiā: amissim⁹ et iā veram
britudinē. Iō oportz nos te-
nere patiētiā: et rei expectare
misericordiā: donec t̄nseat ini-
qtas s̄: et mortalitas abio: h̄
et a vita. S̄ q̄ra fragilitas
būana q̄ sp̄ p̄na ē ad vitiā: to-
die cōfiterj pctā tua: et cras
itej p̄petras p̄fessi. Nūc p̄p̄o-
nis cauere: et p̄ torā agis q̄si
nihil proposuisses. Merito s̄

nos ipsos humiliare possumus: nec unquam aliquid magni de nobis sentire: quia tam fragiles et instabiles sumus. Cito etiam potest per negligentiam: quod multo latere vix tam de acquisitione est per gratiam. Quid fiet de nobis adhuc in fine: quod tepescimus tam mane. Ne nobis si sic volumus declinare ad quietem: quasi ita pax sit et securitas: cum necdum appareat vestigium vere scitatis in nostra perversitate. Bene oportet esset quod adhuc iteque insisteremur tanquam boni novitij ad mores optimos si forte spes esset de aliquo futura emendatione et maiori spirituali profectu.

De meditatione mortis. Cap. xxiij

Unde cito erit tecum hoc factum. Unde aliter quod te habeas: hodie hoc est et cras non compareret. Cum autem sublatum fuerit ab oculis: cito etiam transiet a mente. O debetudo et duritia cordis humani quod solum presentia meditat: et futura non magis providet. Sic te in omni facto et cogitatu debere tenere quasi statim esse moriturum. Si bonas conscientiam haberes: non multum mortem timeres. Melius esset peccata cavere: quam mortem fugere. Si hodie non es paratus: quod

cras eris. Cras est dies incerta: et quid scis si crastinum habebis. Quid prodest diu vivere: quoniam ita pax emendatur. Ab longa vita non spero emendat: sed sepe culpam magis auget. Utinam per unam diem bene essemus perversati in hoc mundo. Multi annos computant perversis diebus: sed sepe per est fructus emendat: diebus. Si fortis et molosus est mori: forsitan periculosus est vivere. Beatus qui bonam mortis sue spero ante oculos habet et ad moriendum se quotidie se disponit. Si vidisti aliquem bonis mori: cogita quia et tu per eandem viam transibis. Cum manebit: puta te ad vesperum non peritum. Ne sepe autem facto manens audeas tibi polliceri Sempiternum parat: esto: et taliter viveat nunquam te impatiens mors inueniat. Multi subito et imprevise moriuntur: nam bona quae non putantur filii bonis videntur. Quia illa extrema hora venerit: multum aliter sentire incipies de tota vita tua praeterita: et valde dolebis quod tam negligens et remissus fuisti. O felix et prudens qui talis nunc nititur esse in vita: quis opteat inveniri in morte. Dabit namque magnam confidentiam feliciter moriendi perfectus preceptus mundi: servans desiderium in vir

tutib⁹ pficiēdā amor discipuli
ne labor penitētie: pmpetru-
do obediētiā abnegatio sui: et
supporatio cuiuslibet aduer-
sitatis p amore xpī. Multa
bona potes opari dū san⁹ es:
s̄ infirmat⁹ nescio qd poteris.
Pauci ex infirmitate emēdā
tur: sic et q multū pegrinānt
raro sacrificiāl. Noli pfidē
sup amicos et p̄rimos nec in
futurū salutē tuā differas: qz
cit⁹ obliuiscens tui boies q̄
estimas. Meli⁹ est nūc tēpe-
stine puidere et aliqd boni p-
mittere: q̄ sup alioz auxilio
sperare. Si nō es p teipso sol-
licit⁹ mō: quis erit p te solli-
cit⁹ in futuro. Nūc tēpus est
valde p̄ciosū: s̄ proddolor q
hoc inutili⁹ expēdis: in quo p
mereri vales vnde eternalit⁹
vivas. Veniet qñ vnū dīē seu
horā p emēdatiōē rēsiderabis
et nescio an ipetrah. Eya cha-
rissime d̄ quāto periculo te po-
teris liberare: de q̄ magno ti-
more erigesi mō sp̄ timorat⁹
fueris et de morte suspectus.
Stude nūc talit⁹ vivere: ut in
hora mortis valeas poti⁹ gau-
dere q̄ timere. Disce nūc mo-
ri mūdout tūc icipias vivēē
cū xpō. Disce nūc oia ptēnē
ut tūc possis libere ad xp̄3 per-

gere. Castiga nūc corp⁹ tuū
p penitētiā: ut tūc valeas cer-
tā batere pfidētiā. Ab stul-
te qd cogitas te diu victurū
cū nullū dīē bāteas securum.
Cū multi recepi sūt: et inspe-
rate de corpe extracti. Quo-
tiēs audisti a dicētib⁹: qz ille
gladio cecidit: ille submersus
est: ille ab alto ruēs cervicem
fregit: ille manducādo obu-
guit: ille ludēdo finē fecit: ali-
us igne: ali⁹ ferro: ali⁹ peste: et
alius latrocinio periit: et sic
oīuz finis mors est: et vitato
minū tāq̄ vmbra subit o per-
trāsit. Quis memorabit tui
post mortē: et q̄s orabit p te?
Age age nūc charissime qe-
quid agere potes: qz nescis qñ
moriēris: nescis etiā qd tibi
p⁹ mortē sequet. Dū tēpus ba-
tes pgrega tibi diuitias imor-
tales. P̄ter salutē tuā nūc
cogites: solū q̄ tui sūt curēs.
Fac nūc tibi amicos v̄nerā-
do dei scōs et eoz act⁹ imitan-
dout cū defeceris in hac vi-
ta illi te recipiāt in eterna ta-
bernacula. Serua te tāq̄ per-
egrinū et hospitiē sup terram:
ad quē nūc nūc spectat de mūdi
negocijs. Serua cor liberū: et
ad deū su. iū erectū: qz nō ba-
tes hic manentiō civitatē. N.

luc p̄ces ⁊ gemit⁹ q̄tidianos
cū lachrymis dirige: ut spūs
tu⁹ mereat post mortē ad do-
minū felicē trāsire. Amen.

De iudicio ⁊ penis pec-
cator. Cap. xxiij.

In oib⁹ reb⁹ respice si-
nem: ⁊ q̄lic ante distri-
ctū iudicē stabis: cui nihil est
occultū: q̄ munerib⁹ nō pla-
cat: nec excusatiōis recipit: s̄
qđ iustū est iudicabit: qđ mi-
seri time⁹ ⁊ insipies peccator qđ
respōdebis deo oīa mala tua
sciēt: qđ irerđū formidas vul-
tum dñi irati: Et quid non
p̄uides tibi in die iudicij: qñ
nemo poterit p̄ aliū excusari
vel defēdi: s̄ vnusquisq̄ suf-
ficiēs on⁹ erit sibi p̄p̄i. Nunc
labor tu⁹ est fructuosus: fle-
t⁹ acceptabilis: gemit⁹ exau-
dibilis: dolor satisfactori⁹ ⁊
purgatiuus. Dabit magnū ⁊
salubre purgatiōis patiens hō
qđ suscipiēs iniurias pl⁹ dolet
de alteri⁹ malicia: q̄ de sua i-
iuria: qđ p̄ p̄tratiōib⁹ sibi li-
bens orat: ⁊ ex corde culpas
indulget: qđ veniā ab alijs pe-
tere nō retardat: qđ facili⁹ mi-
seret q̄ irascit: qđ sibi p̄p̄i vio-
lentia frequēt facit: ⁊ carnes
suā oīo spiritui subiungere co-
nat. Vbi⁹ est modo purge-

re pctā ⁊ vitia ressecare: q̄ in
futuro purganda reseruare.
Bere nosipios recipim⁹ p̄ in-
ordinatū amorē quē ad car-
nē habemus. Quid aliud ille
ignis deuorabit nisi pctā tua
Quāto ampli⁹ tibi p̄p̄i nunc
pcis: ⁊ carnē sequeris: tanto
duri⁹ postea lues: ⁊ maiorem
materiā p̄burēdirefueas. in q̄
bus hō peccat: i illis graui⁹
puniet. Ibi accidiosi ardēt:
b⁹ stimulis purgens: ⁊ gulosi
ingētī fame ac siti cruciabūf
Ibi luxuriosi ⁊ voluptatum
amatores ardētī pice ⁊ feti-
do sulphure p̄fūdēf. Et sic
furiosi canes p̄ dolore inuidio
si vltolabūf. Nullū vitii erit
qđ suū p̄p̄i cruciatū nō ha-
bebit. Ibi supbi oī p̄fusiā re-
plebūf: ⁊ auari miserissima ege-
state artabūf. Ibi erit vna
hora grauior in pena: q̄ b cen-
tū anni in amarissima p̄nitē-
tia. Ibi nulla requies ē ⁊ nul-
la p̄solatio dānaq̄. Dic tamē
interdū cessat a laborib⁹ atq̄
amicorū frui solatijs. Esto
mō sollicit⁹ ⁊ volēs p̄ peccat⁹
tuis: ut in die iudicij sis secu-
rus cū beatis. Tūc enī iusti
stabūt in magna p̄stātia ad-
uersus eos qđ se angustiaue-
rūt: ⁊ dep̄sērūt. Tūc stabūt

ad indicādū: q̄ mō se subiicit
bū dīc iudicijs holus. Tunc
magnā fiduciā tēbit paup et
humilis: 7 p̄uebit vndiqz su
perbus. Tunc videbit sapiēs
in hoc mūdo fuisse: qui p̄ xpo
didicit stitutus 7 despect⁹ esse.
Tunc placebit oīs tribulatio
patient p̄pessa: 7 oīs iniquitas
opulabit os suū. Tunc gau
debit oīs deuot⁹: 7 merebit
omnis religiosus. Tūc plus
exultabit caro afflicta: q̄ si in
delitijs fuisset semp nutrita.
Tunc splendebit bābī⁹ vilis:
7 obtenebrascet vestis subti
lis. Tunc plus laudabit pau
perculū domiciliū: q̄ reaura
tum palatiū. Tunc plus iuu
bit constās patiētia: q̄ oīs
mūdi potētia. Tunc ampli⁹
exultabit simplex obedientia:
q̄ oīs secularis astutia. Tūc
plus letificabit pura 7 bona
p̄sciētia q̄ docta philosophia.
Tūc plus pōderabit cōtem
ptus diuitiarū: q̄ totus the
saur⁹ terrigenarū. Tunc ma
gis consolaberis sup deuota
oratio: q̄ sup delicata come
stione. Tunc poti⁹ gaudebis
de seruatō silentio: q̄ de lon
ga fabulatio. Tunc plus va
lebit sancta opera: q̄ multa
pulchra verba. Tūc plus pla

cebit stricta vita 7 ardua pe
nitētia q̄ oīs delectatio ter
rena. Dilce nūc in modico pa
ti: ut tunc a grauiorib⁹ vale
as literari. Dic p̄mo p̄ba qd
possis pati: postea. Si nūc tā
parū nō vales sustinere: quō
poteris tunc externa tormēta
sufferre. Si mō modica pas
sio iam impatientē efficit: qd
gelēna tūc faciet: Ecce vere
nō potes duo gaudia habere:
delectari⁹ in mūdo: 7 postea
regnare in celo cum xpo. Si
vix in bodiēnū diem semp
in honorib⁹ 7 voluptatib⁹ vi
xisses: quid totū tibi p̄fuisset
si iā in instanti timori cōtinge
ret: Oia ergo vanitas p̄ter
amare deū: 7 illi soli seruire.
Qui enī deum ex toto corde
amat: nec morē nec suppli
cium: nec iudiciū nec infernū
metuit: q̄ p̄fect⁹ amor secu
rū accessū ad deū facit. Quē
autē adhuc peccare delectat:
nō mirū si mortē 7 iudiciū
timeat. Bonum tñ est: ut si
necdū amor a malo te reuo
cat: saltē timor gelēnalis co
berceat. Qui p̄o timorē dei
postponit: diu stare i bono nō
valebit: s̄ diaboli laq̄os citi⁹
incurrat. De seruētī emē
datiō tot⁹ vitē n̄e. La. xxv

Esto vigilans et diligens
in tui seruitio: et cogita
frequenter ad quod venisti: et cur
seculum reliquisti. Nunc ut teo
vivere: et spiritualis homo fieres:
igitur ad perfectum serveas: quia
mercedem laborum tuorum in brevi
recipies: nec erit tunc amplius
timor aut dolor in finibus tuis.
Modicum nunc laborabis et
magnam requiesimo perpetuam le
ticiam invenies. Si tu permanseris
fidelis et servus in agendo: te
periculodubio eris fidelis et locu
plex in retribuendo. Spem bo
nam retinere debes quod ad pal
mam pervenies: sed securitatem ca
pere non oportet: ne torpas aut
clarescas. Cum enim quidam an
xius in se metum et spem frequen
ter fluctuaret et quodam vice
merore perfectus in ecclesia ante
quoddam altare se in oratione per
stravisset: tunc in se revolvit
dicens: Si scirem quod adhuc per
severaturus essem: statim au
divit interius divinum responsum.
Quid si hoc scires facere vel
les: Fac nunc quod tunc facere
velles et bene securus eris.
Mox per solat et confortatus
divine se commisit voluntati: et
cessavit anxius fluctuatio: no
luitque curiose investigare ut
secrets que sibi essent futura: sed

magis studuit inquirere que
esset voluntas dei beneplacens et per
fecta ad ad opus bonum in
choandum et perficiendum. Super
in domino et fac bonitatem ait pro
pheta: et inhabitabit terram et pa
sccris in divitiis eius. Unde est
quod multos a perfectu et servitio
tuo emendatione retrahit: bonorum
difficultatis seu labor certami
nis. Enimvero illi maxime per
alijs in virtutibus perficiuntur que ea
que sibi magis gravia et periculosa sunt
viribus vincere nituntur. Nam ibi
homo plus perficit et gratiam meretur
amplius ubi magis seipsum
vincit et in spiritu mortificat. Sed
non homo habet eque multum ad
vincendum et moriendum. Diligen
tissimus tamen emulatio voluntior
erit ad perficiendum etiam si plu
res habeat passiones quam alius bene
morigerat: minus tamen servens
ad virtutes. Duo tamen specialiter
ad magnam emendationem inveniunt
videlicet subtrahere se violentem
ad quod natura vitiose inclinat
natur: et serventer insistere pro bo
no quo amplius quis indiget.
Illa etiam studeas magis canere
et vincere que tibi frequen
tius in alijs displicent. Ubique
perfectum tuum capias ut si bona
exempla videas vel audias: ad
imitandum accedaris. Si quid

aut rephensibile p̄sideraueris: caue ne idē facias: aut si aliquādo fecisti citi⁹ emendare te studeas. Sic oculus tuus alios p̄fidēat: sic itē ab alijs notaris. Quē iocūdū ⁊ dulce ē videre feruidos ⁊ deuotos fr̄es bene morigeratos ⁊ disciplinatos. Quē triste ē ⁊ graue videre inordinate ambulantes: qui ea ad q̄ vocati sūt nō exercēt. Quē nociuū est negligere vocatiōis sue p̄positum ⁊ ad nō cōmissa sensū inclinare. Memor esto arrepti p̄positi: ⁊ imaginē tibi p̄pone crucifixi. Bene v̄ccundari potes inspecta vita iesu xp̄i: q̄ necdū magis illi te p̄formare studuisti: lz diu in via dei fuisti. Religiosus q̄ se intēre ⁊ deuote in sanctissima vita ⁊ passioē dñi exercet: oia vtilia ⁊ necessaria sibi: abūdantē ibi inueniet: nec op⁹ est ut extra ibm aliqd meli⁹ q̄rat. Si iesus crucifixus in cor nostrū veniret: q̄ cito ⁊ sufficienter docti essem⁹. Religiosus feruid⁹ oia bene portat ⁊ capit q̄ illi iubet. Religiosus negligēs ⁊ tepid⁹ habet tribulationem sup̄ tribulationē: ⁊ ex oī parte p̄taif angustia: q̄ interiori p̄solatioē caret: ⁊ exte-

riori q̄rere p̄bitet. Religiosus extra disciplinā viuens: grauiusne patet. Qui lapiora q̄rit ⁊ remissiora: sp̄ in angustijs erit: q̄a aut vni aut reliquū sibi displicebit. Quō faciūt tā multi aliq̄ religiosi: q̄ satis arti sūt sibi disciplina claustrali: Raro exeunt: abstracte viuūt: pauperrime comedūt: grosse vestiūt: multū laborāt: pag loquūt: diu vigilant: mature surgūt: orōnes plangūt: frequēt legūt: ⁊ se in oī disciplina custodiunt. Attēde cartusiēses: cisterciēses: ⁊ diuerse religiōis monachos ac moniales: q̄lis oī nocte ad p̄sallēdū dñō assurgunt. Et ideo turpe ē ut tu v̄teres in tā scō ope pigritare vbi tāta multitudo religiosorū incipit deo iubilare. Si nihil aliud faciēdū incūberet nisi dñm deū nost ⁊ toto corde ⁊ ore laudare: Si nūq̄ indigeres comedere nec bibere nec dormire: s̄ sp̄ posses deū laudare: ⁊ solūmodo sp̄ualibus studijs vacare: tū c multo felicior eēs: q̄ mō cū carni ex q̄licūq̄ necessitate suis v̄tinā nō essent iste necessitates: s̄ solūmodo sp̄itua-

raro te gustam? An hō ad h
puenit q̄ te nulla creatura
p̄solationē suā q̄rit: tūc ei te
p̄mo p̄fecte sage incipit: tunc
etiā bñ p̄tētus te oī euētū re
rū erit: tūc nec p̄ magno le
tabit̄: nec p̄ modico p̄rista
bit̄: s̄ ponit se integre ⁊ fidu
cialit̄ in te: oī est ei oīa in oī
bus: cū nūq̄ vtiq̄ p̄rit nec
morit̄: s̄ oīa ei vniūt ⁊ ad na
tū incūctant̄ deseruiūt. De
mēto sp̄ finis: ⁊ q̄: p̄ditū non
redit tēp̄. Sine sollicitudinē
⁊ diligētia nūq̄ acq̄res vir
tutes. Si incipis te p̄secrē: in
cipies male babē. Si aut̄ ve
deris te ad seruorē: inuenies
magnā pacē: ⁊ senties leuio
rem laborē: p̄p̄tēi tui grām et
p̄tēi n̄ amorē. Nō seruidus et
diligēs ad oīa ē par̄. Ma
ior labor est resistere vitij ⁊
passiōib̄: q̄ corporalib̄ insu
dare laborib̄. Qui puos nō
vitat̄ defect̄: paulatī labitur
ad maiores. Gaudebis semp̄
resp̄ctū dī exp̄das fructuo
se. Vigila sup̄ teip̄sū: excita te
ip̄sū: admone teip̄sū: ⁊ q̄cqd̄
de alijs sit nō negligas teip̄sū
Tantū p̄ficiet̄: quātū tibi
ip̄si vim intuleris.

Explicit liber p̄mus.

Incipit secundus.

De interna conuerse
tione. Cap. i.

Regnū dei intra
uos est: dicit do
minus. Cōuer
te te p̄ toto cor
de tuo ad dñm
⁊ relinq̄ hūc mūc ⁊ mūdū: et
inueniet aīa tua requiē. Dulce
exteriora p̄tēnerē: ⁊ ad inte
riora te dare: ⁊ videbis re
gnū dei in te venire. Est enim
regnū dei pax ⁊ gaudiū in sp̄
ritu scō: qd̄ non dat̄ impijs.
Veniet ad te xp̄s ostēdēs ti
bi p̄solationē suā: si dignā illi
ab int̄ paraueris mātionem
Ois gloria ei⁹ ⁊ decōr ab in
tra est: ⁊ ibi cōplacet sibi. Fre
quēs illi visitatio cū toīe in
terno: dulcis sermocinatio:
grā p̄solatio: mlt̄a pax: fami
liaritas stupēda nimis. Exa
aīa fidelis p̄para buic sponso
cor tuū quaten⁹ ad te venire
⁊ in te babitare dignet̄. Sic
enī dicit: Si quis diligit me
sermonē meū p̄uabit. ⁊ ad eū
veniem⁹: ⁊ mātionē apud eū
faciem⁹. Da ergo xp̄o locū: et
ceteris oib̄ nega introitum.
Cū xp̄m habueris dñm eo ⁊
sufficit tibi. Ip̄se erit p̄uisor
tu⁹: ⁊ fidelis p̄curator: in oī
bus ut nō sit op̄ tibi in boib̄

sperare. Boies eni cito mutā
 tur: ⁊ deficiūt velocitē: xpus
 autē manet in eternū ⁊ astat
 vsq; in finē firmitē. Nō ē ma-
 gna fiducia ponēda i boie fra-
 gili ⁊ mortalitētiā si vtilis sit
 ⁊ dilect⁹: neq; tristitia multa
 capiēda ex hoc si interdū ad-
 uerſet ⁊ ptradicat. Qui ho-
 die tecū sūt: cras cōtrariari
 possūt: ⁊ cōuerso sepe ut au-
 ra vertūt. Pone totā fiduciā
 tuā in dñō: ⁊ sit ipse timor
 tu⁹ ⁊ amor tu⁹. Imple p te re-
 spōdebit ⁊ faciet bene sic me-
 li⁹ fuerit. Nō balteo hic ma-
 nentē ciuitatē: ⁊ vbiq; fue-
 ris extrane⁹ es ⁊ pegrin⁹: nec
 requiē aliquā habebis: nisi xpo
 intime fueris vnit⁹. Quid b
 circūspiciēs iste nō sit locus
 tue requietib⁹. In celestib⁹
 debet eē habitatio tua: ⁊ sic i
 trāsitu cūcta terrena sūt aspi-
 ciēda: trāscūt oīa ⁊ tu cū eis
 parit. Vide ut nō intereas:
 ne capiaris ⁊ peas. Apud al-
 tiſsimū sit cogitatio tua: ⁊ de-
 pcatio tua ad xpm sine inter-
 missiōe dirigat. Si nescis al-
 ta speculari ⁊ celestia requie-
 ſce in passione xpi: ⁊ in sacris
 vulnerib⁹ eius libentē habita.
 Si eni ad vulnera ⁊ preciosa
 signata iesu deuote confu-

gis: magnū in tribulatiōe cō-
 fortationē senties: nec multū
 curabis boiuz respectiōe fa-
 cilitersq; pba detrahētū pfe-
 res. Xps fuit etiā in mundo
 ab hominib⁹ respect⁹: ⁊ in ma-
 xima necessitate a noī ⁊ amī-
 cis inter opprobria derelictus.
 Christ⁹ pati voluit ⁊ respi-
 ci: tu audes te aliquo con-
 queri? Christ⁹ habuit aduer-
 sarios ⁊ oblocutores: ⁊ tu vis
 omnes habere amicos ⁊ bene-
 factores? Unde coronabitur
 patiētia tua: si nil aduersita-
 tis occurrerit. Si nihil con-
 trariū vis pati: quō eris amī-
 cus christi? Sustine te cum
 christo ⁊ p christo: si vis re-
 gnare cum xpo. Si semel per-
 fecte introiſſes in interiora ie-
 su: ⁊ modicū te ardente eius
 amore sapuisse: tunc te pro-
 prio comodo vel incomodo
 nihil curares: s; magis ob oppo-
 brio illato gauderes: q; amor
 ihu facit boiez seipsū ptenere
 Amator ihu ⁊ xpi intern⁹ ⁊
 liber ab affectib⁹ inordinat⁹
 pōt se ad deū libere puertere et
 eleuari se sup seipsū i spū: ac
 frui in q̄ſcē. Qui sapiūt oīa
 put sūt nō ut dicūt aut estī
 māf: b vere sapiēs ē ⁊ doctus
 magis a deo q̄ ab hoīb⁹. Qui

ab intra scit ambulare ⁊ modicum res ab extra ponderare: non requirit loca: nec tempus expectat ad balenda venora exercitia. Homo internus cito se recolligit: quia nunquam se totum ad exteriora effundit. Non illi obest labor exterior: aut occupatio ad tempus necessaria: sed sic res eueniunt sic se illis accommodat. Qui intus bene dispositus est ⁊ ordinatus: non curat mirabiles ⁊ pueriles totius gestus. Tantummodo impedis ⁊ distrabis: quantum tibi res attrahit. Si recte tibi esset ⁊ bene purgatus esses: oia tibi in bonum cederent ⁊ profectum. Ideo multa tibi displicent: ⁊ sepe conturbatur: quia adhuc non es tibi ipse perfecte mortuus: nec segregatus ab omnibus terrenis. Nil sic maculat ⁊ implicat cor: totis sicut impurus amor in creaturis. Si renuis solari exteri: poteris speculari celestia: ⁊ frequenter interioris iubilare.

De humili submissa sub
plati regimine. Cap. ij.

Non magnipēdas quis pro te vel pro te sit: sed hoc age ⁊ cura ut te tecum sit in omni re quam facis. Valeas consuetudinem bonam: ⁊ te bene te re fensabit. Quicquid adiuuare

voluerit: nullus puerilis nocere poterit. Si tu scis tacere ⁊ pati: videbis proculdubio de mini auxilium. Ipse nouit tempus ⁊ modum literandi te: ⁊ id debet te illi resignare. Deum est adiuuare ⁊ ab omni confusione liberare. Sepe valde prodest ad ad maiorem humilitatem perueniendam: quod defectus nostros alij sciunt ⁊ redarguunt. Quia homo pro defectibus suis se humiliat: tunc facilliter alios placat ⁊ lenius satisfacit sibi irascens. Humile te pregit ⁊ liberat: humilem diligit ⁊ consolatur: humilis tui se inclinatus humiliter largitur: magis ⁊ pro sua refectione leuat ad gloriam: humilis sua secreta reuelat ⁊ ad se dulcius trahit ⁊ inuitat. Humilis accepta peramelia ⁊ profusio satis bene est in pace: quia stat in teo ⁊ non in mundo. Non reputes te aliquid profecisse: nisi omnibus inferiorē te esse sentias.

De bono pacifico homine. Cap. iij.

Que te primo in pace: et tunc alios poteris pacificare. Homo pacificus plus prodest quam bene docet. Homo passionatus etiam bonum in malum trahit ⁊ facilius malum credit. Bonus pacificus homo oia ad bonum conuertit.

Qui bene in pace est te nullo
suspiciat: q̄ autē male p̄t̄r̄ est
et cōmōt̄ varijs suspitiōib⁹
agitat: nec ipse q̄scit: nec ali-
os q̄scere p̄mittit. Dicit sepe
q̄d nō dicere debet: et omittit
q̄d sepe sibi magis facere ex-
pediret. Cōsiderat q̄ alij fa-
cere tenent: et negligit q̄d ipse
facere tenet. Dabit q̄ p̄misi ce-
lum sup̄ temetipsū: tūc cēla-
re poteris etiā iuste p̄imum
tuū. Tu benefacta tua scis ex-
cusare et tolerare: et alioz nō
vis recipe excusatiōes. Iusti⁹
est ut te accusare: et fratres
tuos excusares. Si portari
vis porta et alia. Vide q̄ lon-
ge es adhuc a vera cōsuetudine
et humilitate q̄ nulli novit in-
dignari vel irasci nisi t̄m sibi
ipsi. Ad ē magnū cū bonis et
māsuētis p̄uersari: hoc enim
oib⁹ naturalit̄ placet: et unus
quisq; libet pacē habere: et secū
sentientes magis diligit. Sed cū
duris aut p̄uersis et idiscipli-
natis aut nobis p̄trariatib⁹
pacifice posse vivere: magna
grā ē et laudabile nimis viri
leq̄ factū. Sed sunt q̄ seipsos
in pace tenet: et cū alijs etia⁹
pacē habet. Et sūt q̄ nec pacē
habet: nec alios in pace dimit-
tunt. Alijs sūt grates: sibi

sunt grauiosiores. Et sunt qui
seipsos in pace retinent: et ad
pacē alios reducere student.
et tamē tota pars nostra i hac
misera vita pot⁹ in bñdi sus-
serētia ponēda est q̄ in nō sci-
tiēdo p̄traria. Qui meli⁹ scit
pati: paces tenebit maiorem.
Iste est victor sui: et dñs mū-
di: amic⁹ xp̄i: et heres celi.

De pura mente et simpli-
ci intentione. Cap. iiii.

Ab alio bō subleuatur
a terrenis: simplicitate
scilicet et puritate. Simplicitas
debet ēē in intētiā: puritas i
affectiōe. Simplicitas irēdit
deū: puritas apprehēdit et ga-
stat. Nulla bona actio te im-
pediet: si liber int⁹ ab oī inor-
dinato affectu fueris. Si nihil
aliud q̄ te tenet placitū et pro-
ximi utilitatē intēdis et q̄ris
interna libertate frueris. Si
rectū cor tuū esset: tunc oīs
creatura speculū vite: et liber
scē doctrine esset. Ad est crea-
tura tā pua et vilis q̄ bonita-
tē vel nō rēp̄sēct. Si tu eēs
int⁹ bon⁹ et pur⁹: tūc oīa sine
impedimēto videres et capes
bene. Cor pur⁹ penetrat celū
et infernū. Qualis unusq; sēs
int⁹ astralis indicat exteri⁹.
Si est gaudiū in mundo: hoc

vtiq; possidet puri cordis bō.
Et si est alicubi tribulatio et
angustia: hoc meli⁹ nouit ma
la p̄scia. Sic ferrū missū in
ignē amittit rubiginē ⁊ totū
candēs efficit: sic bō ad deum
se integre cōuertēs a torpore
exiit ⁊ in nouū hoīes trāsmu
tat. Quā bō incipit tepescere
tūc pūi metuit latore ⁊ libe
ter externā accipit p̄solatio
nē. S; qū p̄fecte incipit se vin
cere ⁊ virilē in via deiambu
lare: tūc min⁹ ea reputat: q̄ si
bi pri⁹ graua esse sentiebat.

De p̄pria considera
tione. Cap. v.

Non possum⁹ nobisip̄s
nimis credē: q; sepe nob
grā tēst ⁊ sensus. Modicū
lumē ē in nobis: ⁊ hoc cito p
negligētiā amittim⁹. Sepe et
nō aduertim⁹ q̄ tā certitudo
sum⁹. Sepe male agim⁹: ⁊ pe
ius excusam⁹: ⁊ passim inter
dam mouemur ⁊ celū puta
mus. Parua in alijs rephēdi
mus: ⁊ n̄ra maiora p̄trāsum⁹
satis cito sentim⁹ ⁊ pondera
mus qđ ab alijs sustinemus:
S; quātū aliq; a nobis sustinēt
nō aduertim⁹. Qui bene ⁊ re
cte sua p̄s̄eraret: nō esset qđ
de alio graui iudicaret. In
ternus bō suip̄s⁹ curā oībus

curis āreponit: ⁊ q̄ sibiip̄s dī
ligentē intēdit facili⁹ de alijs
tacet. Nūq; eris intern⁹ ⁊ te
uotus nisi de alienis silueris
⁊ ad teip̄sū specialit⁹ respiceris.
Si tibi ⁊ teo totalit⁹ intēdis
modicū te mouebit qđ foris
p̄cipis. Vbi es qū tibiip̄s p̄e
sens non es: qū oīa p̄curristi:
qđ te neglecto p̄fecistit. Si te
les habere pacē ⁊ vnionē ve
rā: oportet qđ totū adhuc post
ponas ⁊ te solū p̄ oculis habe
as. Multū p̄ide p̄ficies si te
feriatū ab oī tēporali cura cō
serues. Valde deficies si ali
qđ t̄pale reputaueris. Nil al
tum: nil magnū: nil gratū: nil
acceptū tibi si nūi pure deus
aut de teo sit. Totū vanum
estima quicqđ p̄solatiōis oc
currit aliq; creatura. Amās
deū aīa sub teo respicit vni
uersa. Solus de⁹ etern⁹ ⁊ im
mensus implēs oīa solatium
est aīe: ⁊ vera cordis leticia.

De leticia bone con
scientie. Cap. vi.

Letitia bonitatis testi
monii bone p̄scie ē. Ha
te bonā p̄sciaz: ⁊ sp̄ habebis le
ticiā. Bona p̄scia valde mul
ta pōt putare ⁊ valde leta est
inter aduersa. Mala p̄scien
tia sp̄ tūmida est ⁊ inquieta.

Suauiter requiesces si te cor
tuū nō reprobauerit. Noli leta
ri nisi cum benefeceris. Noli
nūq̃ habere uerā leticiā nec in
ternā sentis pacē: q̃ nō est
par impijs dicit dñs. Et si di
perintrin pace sum? nō ueni
ent sup nos mala: et q̃s nobis
nocere audebit? Ne credas
eis qm̃ rep̃ere exurget ira dei
et in nihilū redigent act? eoz
et cogitaciōs eoz pibit. Glo
riari in tribulaciōe nō est gra
ue amātiſſe enī gloriari ē in
cruce dñi gloriari. Breuis
gloria q̃ ab hoib? dat et acci
pitur. Mūdi gloria sp̃ comi
tatur tristitia. Bonoz glia
in p̃ſciētis eoz et nō in ore ho
minū. Iustoz leticia de deo et
in deo est: et gaudiū eoz de de
ritate. Qui uerā et eternā glo
riā desiderat tēporalē nō cu
rat. Et qui tēporalē q̃rit glo
riā aut nō ex animo cōtēnit:
minus amare puincip̃ celestē
Magnā habet cordis tranq̃
litate: qui nec laudes curat:
nec vituperia. Facile erit con
tent? et pacat? cuius p̃ſciētia
mūda est. Non es sanctior si
lauderis nec vilior si vitupere
ris. Quod es hoc es nec ma
ior dici uales q̃ deo teste sis.
Si attēdis quid apud te sis

intus: nō curabis qd̃ te te lo
quant uoces foris. Hō uidet
in facie: aut in corde. Hō
p̃ſiderat act? et? p̃ſat inten
tiōs. Bene sp̃ agere et modi
cū te se tenere humilis aie in
diciū est. Nolle p̃ſolari ab ali
qua creatura. magne purita
tis et interne fiducia indicia
est. Qui nullū extrinsecus p
se testimoniū q̃rit: liquet q̃
se deo totalit̃ cōmisit. Ad. n.
q̃ seipsū cōmēdat ille p̃batus
est ait beatus paulus: si quem
deus cōmēdat. Ambulare
cum deo intus nec aliqua af
fectiōe teneri foris: status est
interni hominis.

De amore iesu super
omnia. Cap. vii.

Beatus q̃ intelligit qd̃
sit amare iesū: et p̃tēnere
seipsū ppter iesū. Oportet di
lectū p dilecto relinq̃re: q̃a
iesus uult solus sup oia ama
ri. Dilectio creature fallax et
instabilis: dilectio iesu fide
lis et p̃seuerabilis. Qui adbe
ret creature: cadet cum labili
qui amplectit̃ iſm̃ firmabit̃ i
eū. Mū diligite et amicitū tene
tibi: qui oib? recedētibz te
nō derelinq̃t nec patiet̃ in fi
ne perire. Ab hoib? oportet te
aliqui separari siue uelis siue nos

Aeneas te apud ihm vivens
et moriens: et illi⁹ fidelitati te
committit q^o oib⁹ deficietib⁹ so-
lus pot^{est} te iuvare. Dilect^{us} tu⁹
talis est nature ut alienū nō
velit admittēre: s^{ed} solus vult
cor tuū habere: et tāq^{ue} rex in
proprio throno sedere. Si sci-
res te bene ab oī creatura eva-
cuare: ibs deberet libet tecum
habitare. Pene totū pditū in-
venies: q^{uod}q^{ue} extra ihm in ho-
minib⁹ posueris. Nō p^{ro}fidas
nec imitatoris sup^{er} calamū vē-
tosum: q^{uia} oīs caro sensū et oīs
gl^{ori}a ei⁹ ut flos feni cadet. Li-
to recipieris si ad eternā ho-
minū apparentiā tm^{en} aspexeris.
Si enī tuū in alijs q^{ui}ris sola-
tiū et lucrū: senties sepe vetri-
mentū. Si q^{ui}ris in oib⁹ ihm:
invenies utiq^{ue} ihm. Si autē
q^{ui}ris te ipsū: invenies etiā te
ipsū: s^{ed} ad tuā perniciē. Plus
enī tō nocivior sibi si ihm nō
querit: q^{uam} tot^{us} mūd^{us} et cōs sui
adversarij. ¶ De fami-
liari amicitia iesu. Cap. viij.

Quando ibs adest: totū
bonū est nec q^{uod}q^{ue} diffici-
le videt. Quā vō ibs nō adest
totū durū est. Quā ibs int^{us}
nō loquit^{ur}: p^{ro}solatio vtilis est.
Si autē iesus vnū verbū loq^{uitur}
tm^{en} magna p^{ro}solatio senti-

tur. Mōne maria magdale-
na statim surrexit de loco in q^{uo}
flevit q^{uia} martha illi dixit:
Magister adest et vocat te.
Felix hora q^{uā} ibs vocat te la-
chrymis ad gaudiū spūs. Quē
aridus et durus es: sine iesu.
Quē insipiscs et vanus si cupis
aliq^{uod} extra ihm. Mōne hoc ē
mai^{or} dānū q^{uam} si totū p^{er}deres
mūdū. Quid pot^{est} mūd^{us} p^{ro}fer-
re sine ibu: Esse sine ibu gra-
vis est infern^{us}: et esse cū iesu
dulcis paradisus. Si fuerit
tecū ibs: null^{us} poterit nocere
inimic^{us}. Qui invenit iesum:
invenit et x^{ristu}m bonū: imo bo-
nū sup^{er} cō bonū. Et q^{uod} pdit ie-
sum: p^{er}dit nimis multum: et
plus q^{uam} totū mūdū. Paup^{er}i-
m^{us} ē q^{ui} vivit sine ibu. Dirissi-
m^{us} q^{ui} bñ ē cū iesu. Mag^{is} ars
est scire p^{ro}versari cū ibu: et sci-
re iesū tenere magna p^{ro}viden-
tia. Esto humilis et pacific^{us}:
et erit tecū iesus. Sis devot^{us}
et quiet^{us}: et p^{ro}manebit tecum
ibs. Potes cito fugare iesum
et grām ei⁹ p^{er}dere: si volueris
ad exteriora declinare. Et si
illū effugaveris et p^{er}dideris:
ad quē tūc fugies? et quē tūc
q^{ui}res amicū. Sine amico nō
potes diu vivere: et si ibs nō
fuerit tibi p^{ro} oib⁹ amic^{us}: eris

nimis tristis et desolatus. Fac
tue igitur agis si in aliquo altero
confidis et letaris. Eligendum est
magis totum mundum habere con-
trarium quam Iesum offensum. Ex om-
nibus ergo charis sit Iesus dilectus
specialis. Diligant omnes propter
ipsum: ipsi autem propter seipsum. So-
lus Iesus Christo singulariter est
amandus: qui solus bonus et fidelis
inuenitur per omnibus amicis. Propter
ipsum et in ipso tam amici quam ini-
mici tibi sint chari: et per omnibus
bis exorandum est ut omnes ipsum co-
gnoscat et diligat. Numquam cu-
pias singulariter laudari et ama-
ri: quod soli tui est: qui simili
le sibi non habet. Nec velis quod
aliquis in corde suo tecum oc-
cupet: neque tu cum alicuius occu-
peris amore: si sit Iesus in te et
in omni bono homine. Esto purus et
liber ab interitu sine alicuius crea-
ture implicamento. Postea te
esse nudum: et purum cor ad Iesum
gerere si vis vacare et videre
quod suavis est deus. Et reuera
ad hoc non pervenies nisi gratia ei
fueris puerus et intractatus ut
omnibus evacuatus et licentiaris so-
lus cum solo unitarius. Quando enim
gratia tui venit ad hominem: tunc po-
tens fit ad omnia: et quasi recedit
tunc pauper et infirmus erit et quasi
tamen ad flagella relinquitur. In his

non velis velisci nec desperare
sed ad voluntatem tui equanimi-
ter stare: et cuncta superuenientia
tibi ad laudem Iesu Christi pergere: quod
post hyemem sequitur est asperum: non
citè redit dies: et post tempesta-
tem serenitas magna.

De carentia omnis
solatii. Cap. ix.

Non est grave humanum
prævenire solatium cum adest
divinum. Magnū est et valde
magnum tam humano quam divino
posse carere solatio: et per bono-
re tui libenter exiliū cordis vel-
le sustinere: et in nullo seipsū
querere nec ad propriū meritū re-
spicere. Quid magni es si bi-
larius sis et devotus adveniente
gratia: operabilis cunctis hoc bona
Satis suavis caritate quæ gratia
tui portat. Et quod minus si onus
non sentit quod portat ab omnipoten-
te et ducit a summo ductores
Libenter habemus aliquid per sola-
tio et difficile tibi exire a seipso
Hic scilicet sanctus martyr laurentius
seculū cum suo sacerdote: quia
omne quod in mundo delectabile vi-
debatur despicit: et tui summi sa-
cerdotē dixit quæ maxime
diligebat per amore Christi etiam a
se tolli clementer ferebat. Amo-
re igitur creatoris amore bonis
superavit: et per humano solatio

diuinū bñplacitū magis ele-
git. Ita ⁊ tu aliquē necessa-
riū ⁊ dilectū amicū p amo-
re dei discerelināre. Nec gra-
uiter feras cū ab amico dere-
lict⁹ fueris: sciēs qm̄ oportet
nos oēs tandē ab inuicē sepa-
ri. Multū ⁊ diu oportet uolēs
in seipso certare: atq; discat
seipsum plene superare: ⁊ totū af-
fectū suū plene in deū trabe-
re. Quā bō stat sup seipso faci-
le labit ad p̄solatiōis huma-
nas. S; uerus xp̄i amator ⁊
studiosus sectator virtutum
nō cadit sup illas p̄solatiōes
nec qrit tales sensibiles dol-
cedines: s; magis fortes exer-
citatiōes ⁊ p̄ xpo duos susti-
nere labores. Cū igit spūalis
cōsolatio a deo dāctū grāq;
actiō accipit eā: s; dei munus
intellige esse nō tuū meritum
⁊ noli extolli. Noli nimium
gaudere nec inanis p̄sumere
s; esto magis humilior ex do-
norcautior q̄ ⁊ timorati⁹ i
cunctis actib⁹ tuis: qm̄ trāsi-
bit hora illa ⁊ sequet tētatio.
Cū ablata fuerit p̄solatio nō
stari desperes: s; cū humilita-
te ⁊ patiētia expecta celestem
uisitatiōē: q̄ potēs est teus
amplior ē tibi redonare grām
⁊ p̄solatiōē. Istud nō ē no-

uum nec alienū viā dei exper-
tis: q̄ in magnis scīs ⁊ in an-
tiquis p̄p̄teris fuit talis sepe
alternatiōis mod⁹. Quā qdā
presente iā grā dicebat: Ego
dixi in abūdātiā mea nō mo-
uebor in eternū. Absente autē
grā quid in se fuerit exptus
adiūgit dicēs: Aueristi fa-
ciē tuā a me ⁊ fact⁹ sum con-
turbat⁹. In hoc tñ nequaq;
desperat s; instāti⁹ dñm ro-
gat ⁊ dicit: Ad te dñe clama-
bo ⁊ ad deū meū deprecabor.
Deniq; oōnis sue fructū re-
portat ⁊ se exaudītū testatur
dicēs: Audiuisti dñs ⁊ miser-
tus est mei: dñs fact⁹ ē adiu-
tor me⁹. S; in quo? Cōuer-
tisti inquir plāctū meū i gau-
diū mihi ⁊ circūdediti me le-
ticia. Et si sic actū est cū ma-
gnis scīs nō ē desperādus no-
bis infirmis ⁊ paupibus si in-
terdū in frigiditate ⁊ interdū
in feruore sum⁹: qm̄ spūs ve-
nit ⁊ recedit fm̄ sue uolūtātē
bñplacitū. Unde bt̄us Job
ait: Uisitās eum dileculo ⁊
subito p̄bas illū. Sup qd igit
sperare possū aut in quo cōfi-
dere debeo nisi in sola magna
misericiōdia dei ⁊ in sola spe
gratie celestis? Siue enī ad-
sint hoīes boni siue reuerti fra-

tres ⁊ amici fideles sine libri
sancti in tractat⁹ pulchri sine
dulcis cat⁹ ⁊ hymni: oia hec
modicu iunat ⁊ modicu sa-
piut: qñ reser⁹ sū a grā: ⁊ in
ppria paup⁹tate relict⁹. Tūc
nō ē meli⁹ remediū q̄ patien-
tia ⁊ abnegatio mei in volū-
tate dei. Nūq̄ inveni aliquē
religiōsū q̄ nō habuerit inter-
dum gratie subtractionem:
aut nō senlerit sermōis dimi-
nutionē. Nullus sanct⁹ fuit
vnq̄ tā alte rapt⁹ ⁊ illuīatus
qui pri⁹ uel postea nō fuit tē-
tatus. Nō enī dign⁹ est alta
dei p̄tēplatiō: qui p̄ deo non
est exercitat⁹ aliqua tribula-
tiōe. Solet enī sequētis p̄sola-
tionis: tentatio p̄cedēs esse si-
gnū. Nā tērtatiōib⁹ p̄bat⁹ ce-
lestis p̄mittit p̄solatio. Qui
vicerit inquit. dabo ei edere
de ligno vite. Dab etia p̄sola-
tio diuina ut bō fortior: sit ad
sustinēdū aduersa. Sequitur
etiā tērtatio ne se eleuet de bo-
no. Nō dormit diabol⁹: nec
caro adhuc mortua est: qd nō
cesses p̄pare te ad certamē: qz
a dextris ⁊ a sinistris sunt bo-
stes qui nunq̄ quiescūt.

De gratitudine p̄ grā-
tia dei. Cap. x.

Quid quis q̄ret cū nat⁹
sis ad laborem: Pone te
ad patiētiā mag⁹ q̄ ad p̄sola-
tionē: ⁊ ad crucē portādā ma-
gis q̄ ad leticiā. Quis enī se-
culariū nō libent⁹ p̄solationē
⁊ leticiam spūalē accipret: si
sp̄ obtinere posset. Excedunt
enī spūales consolatiōes oēs
mūdi delicias ⁊ carnis volu-
ptates. Nā oēs delitie mūda-
ne aut turpes sunt aut vane.
Spūales dō delitie sole iocū-
de ⁊ honeste ex p̄tutib⁹ p̄ge-
nite ⁊ a deo puris infuse men-
tib⁹. Si istis diuinis p̄sola-
tiōib⁹ nemo sp̄ p̄suo affectu
frui valet: qz tēpus tērtatiōis
nō diu cessat. Multū p̄tra-
rias sup̄ne visitatiōi falsa li-
bertas animi ⁊ magna p̄fidē-
tia sui. Deus bene facit p̄sola-
tiōis grātiā dādo: s̄ tō male
agit nō totū deo cū gratia p̄-
actiōe retribuēdo. Et iō non
possūt in nobis dona grē flue-
re: qz i grati sum⁹ auctoritate
totū refidim⁹ fōtali origini
Semp enim rebes grā: digne
grās referēt: aufereb ab ea
to qd dari solet vñsi. Nolo
consolationē que mihi aufert
cōpunctionē: nec affecto p̄tē-
plationē que ducit in elatio-
nem. Nō enī ē altū sanctuz

nec cōsideriū puz nec cōdul
ce bonū: nec cōcharū gratum
teo. **L**itent accepto grās vñ
būilio: 7 timoratio: iueniar:
atq; ad relinquēdū me para
tio: fiat. **D**oci⁹ dono grē 7 eru
dit⁹ subtractiōis vertere non
sibi audebit quicq; boni attri
buere: s; poti⁹ se pauperē 7 nu
dū p̄fitebit. **D**a teo q̄cqd̄ tui
est: 7 tibi ascribe qd̄ tuū ē: hoc
est teo grās. p̄ grā tribue tibi
aut soli culpā: 7 dignā penā. p̄
culpa reberi sentias. **P**one te
sp̄ ad infimū 7 dabis tibi sū
mū: nā sūmū nō stat sine infi
mo. **S**ūmi scī apud teū: mi
nūmi sūt apud se: 7 quāto glo
riosiores tāto i se humiliiores
pleni veritate 7 gl̄ia celestī:
nō vane gl̄ie cupidi. **I**n teo
fundati 7 p̄firmati nullo mō
p̄nt esse elati: 7 q̄ teo totum
ascribūt quicqd̄ boni accepe
runt: gloriā ab inuicē nō que
rūt: s; gloriā q̄ a solo teo ē vo
lūt: 7 teū in se 7 in oib⁹ scīs
laudari sup̄ oīs cupiūt: 7 sp̄ i
idipsū tēdūt. **E**sto igit⁹ grat⁹
in minimo: 7 eris dign⁹ ma
iora accipe. **S**it tibi minimū
etiā p̄ maxio: 7 magis p̄tem
ptibile p̄ speciali dono. **S**i di
gnitas datoris inspicis: nul
lū. datū parū aut mun⁹ vile

videbis. **N**ō enī pūū est qd̄ a
sūmo teo donatur etia; si pe
nas 7 verbera donauerit gra
tū esse velit: q; sp̄ pro salute
nostra facit quicqd̄ nobis ad
uenire p̄mittit. **Q**ui grās tui
retinere desiderat. sit gratus
p̄ grā tui data: paties p̄ sub
lata: oret ut redeat: caue⁹ sit
7 humilis ne amittat.

De paucitate amatorum
crucis iesu. **C**ap. xi.

Abet ihs nunc multos
amatores regni sui cele
stis: s; paucos baiulatores sue
crucis. **H**abet multos reside
ratores p̄solatiōis: s; paucos
tribulatiōis. **P**lures inuenit
socios mēse: sed paucos absti
nētie. **O**ēs volūt cū xp̄o gau
dere: s; pauci volūt p̄ ipso ali
quid sustinere. **M**ulti sequū
tur ihm vsq; ad fractionē pa
nis: s; pauci ad bibēdū calicē
passiōis. **M**ulti miracula ei⁹
venerāt: s; pauci ignominia 3
crucis sequūt. **M**ulti iesum
diligūt: q̄ diu aduersa nō cō
tingūt. **M**ulti illū laudāt 7
b̄fident: q̄ diu p̄solatiōes ali
quas ab ipso recipiūt. **S**i autē
se ihs abicōderet 7 modicu;
eos relinq̄ret: aut in q̄rimo
niā aut in reiectionē nimias
cadūt. **Q**ui autē ihm p̄p̄e ihm

et non propter suam aliquam consolationem propriam diligunt ipsum in tribulatione et in angustia cordis sic in summa consolatione benedicunt. Et si nunquam eis consolationem dare vellet: ipsum tamen spiritus laudarent et spiritus gratias agere vellet. Quantum potest amor verbi purus nullo proprio comodo vel amore permixtus. Nonne omnes mercenarii sunt dicendi: quod consolationis spiritus querunt? Nonne amatores sui magis quam christi perant: qui sua comoda vel lucra spiritus meditantur? Ubi inueniet talis qui velit deo servire gratis? Raro inuenietur spiritualis aliquis: qui omnibus sit nudatus. Nam verum spiritus pauperem et ab omni creatura nudum quod inueniet? Procul et te ultimis finibus precium eius. Si cederit hominem omnem substantiam suam: adhuc nihil est: et si fecerit penitentiam magnam adhuc exiguum est: et si appropinquaverit omnem scientiam ad bonum longe est: et si habuerit potentiam magnam et deuotionem nimis ardentem: adhuc multum sibi deest vni scilicet quod sibi summe necessarium est. Quid illud? Est omnibus relictis se relinquant et a se totaliter exeat: nihilque de privato amore retineat. Cum omnia fecerit que facienda nouerit: nihil se fecisse sentiat. Non grande

posideret quod grandis estimari possit: sed in veritate seruum inutile se pronunciet: sic veritas ait: Cum feceritis omnia que precepta vobis sunt: adhuc dicite quod serui inutiles sumus. Tunc pro pauper et nudus spiritus esse poterit et cum propheta dicere: Quia vnicuique et pauper sum ego. Nemo isto ditior: nemo tamen literior: nemo potentior illo qui scit se et omnia relinquere et ad infimum se ponere. De regia via scilicet crucis. Cap. xij.

Urus hic multis videtur sermo: Abnega te ipsum: tolle crucem tuam et sequere ipsum. Sed multo durius erit audire illud extremum verbum. Discedite a me maledicti in ignem eternum. Qui enim mortuuli bene audiunt et sequuntur verbum crucis: tunc non timebunt ab auditu mala eterne damnationis. Hoc signum crucis erit in celo cum dominus ad indicandum venerit. Tunc omnes serui crucis qui se crucis signo conformauerunt in vita, ad christum accedent iudicem cum magna fiducia. Quid igitur times tollere crucem per quam itur ad regnum? In cruce salus: in cruce vita: in cruce protectio ab hostibus: in cruce infusio superne suauitatis: in cruce obitum me

tio: in cruce gaudiū spūs: in
 cruce virt^{us} sumas: in cruce pfe
 ctio scitatio. Nō est sal^{us} aie
 nec spēs eterne vite nisi i cruce.
 Tolle igitur crucē et seqre idm
 et ibis in vitā eternā. Preces
 sit ille baiulās sibi crucem: et
 mortu^{us} est p te in cruce ut tu
 etiā portes crucē et mori affe
 ctes in cruce: q: si cōmortuus
 fueris etiā cū illo parit viues
 et si soci^{us} fueris pene soci^{us} eris
 et glorie. Ecce in crucē totum
 pstat et in moriēdo totū iacet
 et nō est alia viā ad vitā et ad
 verā internā pacē nisi viā scē
 crucis et quotidiane mortifi
 catiois. Ambula vbi vis: q
 re qd cūq: volueris: et nō inue
 nies altiorē viā sup: nec secu
 riorē viā infra nisi viā sancte
 crucis. Dispone et ordina oia
 fm tuū velle et videre: et nō in
 uenies nisi sp aliqd pati debe
 re: aut spēre aut inuite: et ita
 crucē sp inuenies. Aut enī in
 corpe dolorē senties: aut i aia
 spūs tribulationē sustinebis.
 Interdū a deo relinqris: in
 terdū a prio exercitaberis: et
 qd āpli^{us} ē sepe tibi metipsi gra
 uis eris: nec tñ aliq remedi
 o vel solatio liberari seu allevia
 ri poteris: s̄ donec de^{us} voluerit
 oportet q sustineas. Gult. n.

te^{us} ut tribulationē sine p̄sola
 tioē discas pati: et ut illi tota
 lit^{er} te subijcias et baiulio: ex tri
 bulatioē fias. Nemo ita cordi
 aliē sentit passionē xpī sic is
 cui p̄tulerit filia pati. Erup
 igit sp pota ē et vbiq te expe
 ctat. Nō potes effugē vbi cūq:
 cucurreris: q: vbi cūq: veneris te
 ipsū tecū portas: et sp teipm i
 uenies. Conuertere te sup puerre
 te itra: puerrete ex et itra: et i
 bis oib^{us} iuenies crucē: et necē
 ē te vbi cūq: tenere patiētiam
 si internā vis habere pacē et p
 petuā pmereri coronā. Si li
 bent^{er} crucē portas portabit te
 et reducet te ad desideratū si
 nem: vbi scz finis patiēdi erit
 q̄uis b nō erit. Si inuite por
 tas onus tibi facis et teipm
 mag^{is} grauas: et tñ oportet ut
 sustineas. Si abijcis vnā cru
 cem: aliā pculdubio inuenies:
 et forsitan grauiorē. Credis
 tu euadere qd null^{us} mortaliū
 potuit p̄terire. Quis scōp in
 mūdo sine cruce et tribulatio
 ne fuit. Nec enī dñs n̄ ibus
 xps vna hora sine dolore passi
 onis fuit q̄diu vixit. O porte
 bat aut xpm pati et resurgere
 a mortuis: et ita intrare i glo
 riā suā. Et quō tu aliā viā q
 ris q̄ bāc regiā viā q est viā

scē crucis: Tota vita chulsi
crux fuit ⁊ martyriū: ⁊ tu ti-
bi q̄ris requiē ⁊ gaudiū? Er-
ras erras si aliud q̄ris q̄ pa-
ti tribulatiōis: q̄ tota ista vi-
ta mortalis plena miserijs et
circūsignata crucib⁹. Et quā-
to alti⁹ quis in spū p̄fecerit:
tāto grauiorēs crucēs sepe in-
ueniet: q̄ exiliū sui pena mag⁹
ex amore crescit. S; tñ iste sic
multipliciter afflicti⁹ nō ē sine
leuamie p̄solatiōis: q̄ fructū
magnū sibi sentit accrescē ex
sufferētia sue crucis. Nā dū
sp̄s illi se subiicit: cō onus tri-
bulatiōis i fiduciā diuine p̄so-
latiōis p̄uertit. Et quāto ca-
ro magis p̄ tribulationē atte-
ritur: tāto ampl⁹ sp̄s p̄ inē-
nā p̄solationē roborat. Et nō
nūq̄ intātū cōfortat ex affe-
ctu tribulatiōis ⁊ aduersitat⁹
ob amorē p̄fōmitat⁹ crucē xp̄i
ut n̄ sine dolore ⁊ tribulatiōe eē
vellet: qm̄ tāto se acceptiores
deo credit: quāto plura ⁊ gra-
uiora p̄ eo p̄ferre poterit. Nō
est illud virt⁹ vōis: s; grā xp̄i
q̄ tāta pōt ⁊ agit in carne fra-
giliut qd̄ naturalit̄ sp̄s abbor-
net ⁊ fugit: hoc feruore sp̄s
aggrediat⁹ ⁊ diligit. Nō est
p̄m vōis crucē portare: crucē
amare corp⁹ castigare: ⁊ ser-

uitutis subiicere: honores fuge-
re: p̄tumeiā libet sustinē: se-
ip̄s respiciē: ⁊ respici optare:
aduersa queq̄ cū dānis p̄pe-
ti: ⁊ nihil p̄speritat⁹ in hoc mū-
do desiderare. Si ad reip̄sum
respicias nihil banulmodi ex te
poteris: s; si in dño p̄fidis: da-
bis t̄ fortitudo d̄ celo ⁊ subijci-
etur diuitiū tue mūd⁹ ⁊ caro.
S; nec inimicū diabolū ti-
mebis si fueris fide armatus
⁊ ibi cruce signat⁹. Pone s;
te sic fidelis ⁊ bon⁹ seru⁹ xp̄i
ad portādā virilit̄ crucē dñi
tui pro te ex amore crucifigi.
Prepara te ad tolerāda mul-
ta aduersa ⁊ varia incomoda
in hac misera vita: q̄ sic tecū
erit vbicūq̄ fueris: ⁊ sic reue-
ra eū inuenies vbicūq̄ latue-
ris. Oportz te ita eē ⁊ nō est
remediū euadēdi a tribulatio-
ne maloꝝ ⁊ doloreq̄ ut te pa-
tialis. Talicē dñi affectāter
bibe si amicus eius esse ⁊ par-
tem cū eo habere desideras.
Consolatiōis teo cōmitte: sa-
ciat ip̄s cū talib⁹ sic sibi mag⁹
placuerit. Tu p̄o pone te ad
sustinēdū tribulatiōis: ⁊ repu-
ta eas maximas p̄solatiōis:
quia non sunt cōdigne passio-
nes huius temporis ad futu-
ram gloriā: que reuelabitur

in nobis pmerendā; etiā si so-
lus aēs posses sustinere. **Q**uā
ad hoc veneris q̄ tribulatio
tibi dulcis est ⁊ sapit p xpo:
tūc bene tecū esse estimo: q̄ in
uenisti paradīū in terra. Q̄dū
pati tibi graue est ⁊ fugere q̄
ris tādū male habebis: ⁊ seq̄
tur terribis fuga tribulatiōis
Si ponis te ad qd̄ esse reles:
videlz ad patiēdū ⁊ moriēdū
fiet cito meli⁹ ⁊ pacē inuenies
Etiā ⁊ si rapt⁹ fueris in ter-
tiū celū cū paulo: nō es ppte
rea securat⁹ te nullo p̄trario
sustinēdo. Ego in q̄t ibs ostē-
dam illi quāta oporteat eū p
noīe meo pati. Pati ḡ tibi re-
manet: si ibm diligere ⁊ ppe-
tue illi seruire placet. Utinā
dign⁹ esses p noīe iesu aliqd
pati q̄ magna gl̄ia remane-
ret tibi: quāta exultatio oib⁹
scis tē: quāta edificatio eēt
primi. Nā patiētiā aēs reco-
mēdant: quīs pauci tñ pati
velint. Merito reles lītē
modicū pati p xpo: cū multi
grauiora patiūt pro mundo.
Scias p certo q̄ moriētē te
oportet ducē vitā: ⁊ quanto
plus quisq̄ sibi mori⁹ tanto
teo magis viuere incipit. Ne-
mo aptus est ad cōprehēden-
dū celestia: nisi se submiserit

ad portandū p xpo aduersa.
Nihil te o accepti⁹: nihil tibi
salubri⁹ in mūdo isto q̄ liben-
ter pati p xpo. Et si eligēdum
tibi esset: magis optare reles
res p xpo aduersa pati: q̄ ml-
tis p̄solatiōib⁹ recreari quia
xpo similio: esses ⁊ oib⁹ scis
eius magis p̄formioz. **N**ō. n.
stat meritū nostrū: ⁊ p̄fect⁹
status nr̄i in multis suauita-
tib⁹ ⁊ p̄solatiōib⁹: si poti⁹ in
magnis grauitatib⁹ ⁊ tribu-
latiōib⁹ p̄ferēdis. Siquidem
aliqd meli⁹ ⁊ vtili⁹ saluti ho-
minū q̄ pati fuisset: xps vtiq̄
p̄to ⁊ exēplo ostēdidit. **N**az
⁊ sequētes se discipulos aēs
eū seq̄ cupiētes manifeste ad
crucē portādā hortat⁹ ⁊ dicit:
Si quis vult venire post me:
abneget semetipsum ⁊ tollat
crucē suā ⁊ sequat me. **S**ib⁹
ḡ plectis ⁊ scrutat⁹ sit ista fi-
nalis p̄clusio. **Q**uā p multas
tribulatiōes oportz nos intra-
re in regnum tē.

Explicit liber secund⁹.

Sequit⁹ liber tertius.

De interna xpi locutiōe
ad animā fidelē. Cap. j.

Quidā quid loqua-
tur in me dñs rē?

Beata aia q̄ dñs
in se loquentē au-

dit ⁊ te ore ei⁹ verbū psola-
tiōis accipit. Et̄e aures que
venas diuini susurrū suscipi-
unt: ⁊ te mūdi bui⁹ susurra-
tiōib⁹ nūlū aduertūt. Beate
plane aures q̄ non vocē foris
sonantē: s̄ interi⁹ auscultant
veritatē loquentē ⁊ docentem.
Et̄i oculi q̄ exteriorib⁹ clau-
si: interiorib⁹ autē sūt intēti
Et̄i q̄ interna penetrāt: ⁊ ad
capiēda archana celestia ma-
gis ac magis per quotidiana
exercitia se studēt preparare.
Et̄i qui deo vacare gestiunt
⁊ ab oī impedimēto seculi se
excutiunt. Aniaduerte hec o-
uia mea ⁊ claudē sensualitatē
tue ostia ut possis in te audī-
re quid loquat̄ dñs rē? in te
Dee dicit dilect⁹ tu⁹. Sal⁹
tua ego sum: pax tua ⁊ vita
tua. Serua te apud me ⁊ pa-
cē inuenies. Dimitte oīa trāsi-
toria ⁊ quere eterna. Quid
sūt oīa tpalia nisi seductoria
Et̄ quid iuuāt cōs creature:
si fueris a creatore deserta?
Oib⁹ ḡ abdicat̄ creatori tuo

te fīdē placidā ac fidelē ut v-
rā valeas apptēdē beatitudinē

De veritas int⁹ loquit̄ sine
strepitu p̄tor. Cap. ij.

Quere dñe: q̄ audit
seruus tu⁹. Seru⁹ tuus
ego sū: da mihi intellectū ut
sciā testimonia tua. Inclina
cor meū in p̄ba oris tui: fluat
ut ros eloquiū tuū. Dicebāt
olim filij israhel ad moysen:
loquere nobis tu ⁊ audiem⁹:
nō loquar nobis dñs ne for-
te moriamur. Nō sic dñe nō
sic oro: s̄ magis cū samuele p̄-
pheta humilit̄ ac desiderātē
obsecro: Loquere dñe q̄ au-
dit seruus tu⁹: nō loquar m̄
moyses aut aliq̄s ex p̄phetis:
s̄ poti⁹ tu loqrē dñe rē? inspi-
rator ⁊ illuminator oīus pro-
pheta: q̄ tu sol⁹ sine eis po-
tes me pfecte imbuē: illi autē
sine te nūlū pficiēt. Possunt
qdē p̄ba sonare s̄ spiritū non
pferūt. Pulcherrime dicunt
s̄ te tacēte cor nō accēdunt.
Litteras tradūt: s̄ tu sensus
aperis. Mystēria pferūt: sed
tu referas intellectū signato-
rum. Mandata edicūt: s̄ tu
iunas ad pficiēdū. Nūā ostē-
dūt: s̄ tu pfortas ad ambulā-
dū. Illi foris tm̄ agunt: s̄ tu
corda instruis ⁊ illuminas.

Illi et tibi rigat: si tu feceris
tate donas. Illi clamant iohannis
si tu audire intelligeris tri-
buis. Ad hoc loquar tibi moy-
ses: si tu dñe te me eterna
veritas: ne forte moriar et si-
ne fructu efficiar. Si fuero
tibi foris admonit⁹ et int⁹ non
accessus ne sit tibi ad iudici-
um iohannis auditu et non factum
cognitū nec amatum creditū et
non seruatum. Loquere igit⁹ dñe
quod audit seru⁹ tu⁹. Verba. n.
vite eterne habes: loquere tibi
ad quaecūq; aie mee psola-
tionē: et ad totū vite mee emē-
dationē: tibi aut⁹ ad gloriā et
perpetuum bonorem.

De verba dei cū bñlitate
sunt audienda: et q̄ multi
ea non ponderāt. Cap. iij.

Audi fili mi verba mea:
verba suauissima: cū pbi
losoptoy et sapiētū bñl⁹ mun-
di sciētiam excedētia. Verba
mea spūs et vita sūt nec hu-
mano sensu pēfanda. Ad sūt
ad vanā cōplacētia trahēda:
si in silētiō audienda: et cū oī
bñlitate atq; effectū magno
suscipiēda: et dixi: Beat⁹ est
quē tu erudieris dñe et re-
ge tua docueris eū ut mitiget
ei a diebus malis et nō reso-
let in terra. Ego inquit dñs

docui pphetas ab initio et vlti-
mū nūc nō cesso oib⁹ loqui: s mul-
ti ad vocē meā surdi sūt et du-
ri. Plures mūdū libēt⁹ audi-
unt q̄ reū: facili⁹ sequūt car-
nis sue appetitū q̄ dei bñpla-
citū. Promittit mūd⁹ tēpo-
ralia et parua: et seruit ei au-
ditate magna. Ego pmitto
sūma et eterna: et torpescunt
mortaliū corda. Quia tāra
cura tibi in oib⁹ seruit et obe-
dit sic mūdo et dñis ei⁹ serui-
tur: Erubescet sydon ait mare
Et si cām queris audi quare
Pro modica pēda lōga via
curris: et p eterna vita vit a
multis pes semel a terra leua-
tur. Tale precii q̄rif: p vno
nūmismate interdū turpiter
litigat: et p vanare et gua p
missionē die noctuq; fatigari
nō timet. Sed pbdolo: p to-
na in cōmutabili: p pmiō ine-
stimabili: pro sūmo bonore et
glia interminabili uel ad mo-
dicū fatigari pigrat. Erube-
sce q̄ serue piger et q̄ruloſe q̄
illi paratiores inueniant ad
perditionem. q̄ tu ad vitam.
Gaudēt illi ampli⁹ ad vani-
tatē q̄ tu ad veritatē. Equi-
dē a spe suo nōnunq; frustrat⁹
si pmissio mea neminē fallit:
nec cōfidentē tibi dimittit

inane. Quod promissi dabo: quod dixi impleto: si tamen usque in finem fidelis in dilectione mea quis permanserit. Ego remunerator sum omnium bonorum et fortis probator omnium devotorum. Scribe verba mea in corde tuo et pertracta diligenter: erunt enim in te potius retentionis valde necessaria. Quod non intelligis cum legis: cognosces in die visitationis. Dupliciter soleo electos meos visitare: retentione scilicet et consolatione: et duas lectiones eis quotidie lego: unam increpando eorum vitia: alteram exhortando ad virtutum incrementa. Qui habet verba mea et spernit ea: habet qui iudicet eum in novissimo die.

Oratio ad implorandum deotionis gratiam. Cap. iij.

Omine deus? meo dicitur bona mea tu es. Et quia ego sum ut audeam ad te loqui: Ego sum pauper in servitute tua: et abiectus vermiculus in medio pauperiorum et contemptibiliorum: quod scio et dicere audeo. Memeto tamen de mine quia nihil sum: nihil habeo: nihilque valeo. Tu solus bonus iustus et sanctus: tu omnia potes omnia prestas: omnia impleas: solus peccatores inane relinquens:

Reminiscere miserationum tuarum deus: et imple cor meum gratia tua qui non vis vacua esse opera tua. Quod possum me tolerare in hac misera vita: nisi me confortaverit misericordia et gratia tua: Noli avertere faciem tuam a me: noli visitationem tuam prolongare: noli consolationem tuam abstrahere ne fiat anima mea sicut terra sine aqua tibi. Deus doce me facere voluntatem tuam: doce me coram te digne et humiliter conversari: quia sapientia mea tu es: qui in veritate me cognoscis et cognovisti antequam fieret mundus: et antequam natus essem in mundo.

O de in veritate et humilitate coram deo convertere: sanctum est. Cap. v.

Eli ambula coram me in veritate: et simplicitate cordis tui quere me semper. Qui ambulat coram me in veritate putabitur ab incurribus malis et veritas liberabit eum a seductionibus et a detractionibus iniquorum. Si veritas te liberaverit: vere liber eris et non curabis te vanis hominum verbis. Domine verum est sicut dicis: ita quod mecum fiat. Veritas tua me doceat ipsa me custodiat et usque

ad salutarē finē me p̄ducāt. Ipsa me liberet ab oī affectiōe mala ⁊ inordiata dilectione ⁊ ābulabo tecū in magna cordis libertate. Ego te docebo aut veritas q̄ recta sūt ⁊ placita corā me. Cogita peccata tua cū displicētia magna et meroze: ⁊ nūq̄ reputes te aliquid esse ppter opa bona. Reuera pctōr es ⁊ multis passionib⁹ obnox⁹ ⁊ implicat⁹. Ex te sp̄ ad nihil cēdis ⁊ cito lāteris: cito vinceris: cito turbaris: cito dīsolueris. Non habebis quicq̄ vñ possis gloriari: s̄ multa vñ te tebra vilificare: q̄ multo īfirmior es q̄ vales cōprehendere. Nihil ē magnū tibi videat̄ ex oib⁹ q̄ agis: nihil grāde: nihil p̄ciosum ⁊ admirabile: nihil reputatiōe appareat dignū: nihil altū: nihil vere laudabile ⁊ considerabile nisi qd̄ eternū est. placeat tibi sup̄ oīa eterna veritas: displiceat tibi sup̄ oīa vilitas carnis tua. Nihil sic timeas: nihil sic vitupes ⁊ fugias sicut vitia ⁊ pctā tua: q̄ magis displicere debēt q̄ q̄libet rex dñi. Quidā nō sincere corā me ābulāt: s̄ quadā curiositate ⁊ arrogātia ducti volūt secreta mea scire et

alta rei intelligere: se ⁊ suā salutē negligētes. Di sepe i magnas tētatiōes ⁊ pctā ppter suā supbiā ⁊ curiositatē me eis aduersante labūf. Time iudicia dei: expauesce irā oīpōtētis: noli aut̄ discutere opa altissimū: tuas inīqtates perscrutare: in quātis reliquisti ⁊ q̄ multa bona neglexisti. Quidā solū putāt suā reuotionē in libris: ⁊ quidā i imaginib⁹: qdā aut̄ in signis exteriorib⁹ ⁊ figuris: quidā habēt me in ore: s̄ modicū in corde. Sūt ⁊ alij q̄ intellectu illuminati ⁊ affectu purgati ad et̄na sp̄ antelāt: de terrenis grauer auditū: necessitatib⁹ nature dolēter inserviūt: ⁊ bī se tiūt quid veritatis spūs loq̄tur in eis q̄ docet eos terrena respicē ⁊ amare celestia: mūdū negligere: ⁊ celū tota die ac nocte considerare.

De mirabili affectu diuini amoris. Cap. vi.

Benedico te pater celestis: p̄ dñi mei ībū xp̄i: q̄ mei paup̄is dignat⁹ es recordari. O pater misericordiaz ⁊ de⁹ toti⁹ cōsolatiōis: grās ago tibi q̄ me indignū oī p̄solatiōe q̄nq̄ tua recreas p̄solatiōe. Benedico te semp

et glorifico cum unigenito filio tuo et spiritu sancto pactito in secula seculorum. Eya domine deus amator scilicet cum tu veneris in cor meum exultabunt omnia interiora mea. Tu es gloria mea et exultatio cordis meorum spiritus mea et refugium meum in die tribulationis mee. Sed quia adhuc debilis sum in amore et impotens in virtute: ideo necesse habeo a te confortari et consolari: propterea visita me sepius et instrue disciplinis sanctis. Libera me a passionibus malis: et sana cor meum ab omnibus affectibus inordinatis et vitiosis: ut intus sanatus et bene purgatus aptus efficiar ad amandum: fortis ad patiendum: stabilis ad perseverandum. Magna res est amor: magni omnino boni: quod solum leve facit esse onerosum: et fert equaliter esse inaequale. Nam omne sine onere portat: et esse amat: dulce ac sapidum efficit. Amor ibi nobilis ad magna opera impellit: et ad desideranda se perfectiora excitat. Amor vult esse summum: nec ullis infimis rebus retineri. Amor vult esse liberum et ab omni mundana affectatione alienus: ne internus eius impediatur aspectus: ne per aliquod commodum temporale implicatio sustineat:

aut per incommodum succumbat. Nihil dulcius est amore: nihil fortius: nihil altius: nihil latius: nihil iocundius: nihil plenus: nihil melius in celo et in terra: quia amor a deo nascitur: est: nec potest nisi in deo super omnia creata requiescere. Amas volat: currit: letat: liber est et non tenetur: dat omnia per omnes: et habet omnia in omnibus: quia in uno summo super omnia quiescit: ex quo esse bonum fluit et procedit. Non respicit ad dona: sed ad donandum se pervertit super omnia bona. Amor modum se nescit: sed super omnem modum fervescit. Amor onus non sentit: labores non reputat: plus affectat quam valet: de impossibilitate non causatur: quia cuncta sibi posse et licet arbitrat. Valet igitur ad omnia et multa implet et effectui mancipat ubi non amans deficit et iacet. Amor vigilat: et dormiens non dormitat. Fatigatus non lassatur: artatus non aratur: territus non perturbatur: sed sic vivat flamma et ardens facula sursum erumpit: securusque pertransit. Si quis amat: novit quid bene vox clamet. Magnus clamor in auribus dei est: ipse ardens affectus anime qui dicit: Deus meus amor meus: tu totus meus et ego tuus. Dilata me in amore: ut

discā interiora cordis oīe te
gustare: q̄s suauē sit amare et
in amore liquefieri ⁊ notare.
Tenear amore vadēs sup̄ me
p̄e nimis seruoze ⁊ stupore.
Cantē amoris cāticū: sequar
te dilectū meū in altū: refi-
ciat in laude tua aīa mea iu-
bilās ex amore. Amem te pl̄
q̄ me nec me nisi p̄ te: ⁊ cōs
in te qui vere amant te: sicut
inlet lex amoris lucēs ex te.
Est amor veloc: sincer: pius
sociūdu: ⁊ amenus: fortis: pa-
tiens fidelis: prudēs longani-
mis: virilis: ⁊ seipsū nūq̄ q̄-
rens. Ubi enī seipsū aliquis
q̄rit: ibi ab amore cadit. Est
amor circūspect: humilis et
rectus: non mollis: nō leuis:
nec vanis intendēs rebus: so-
berius: castus: stabilis quietus
⁊ in cūctis sensibus custodi-
tus. Est amor subiect: ⁊ obe-
diēs p̄latis: sibi vili ⁊ re-
spect: deo deuotus ⁊ gratifi-
cus confidēs ⁊ long sperans
in eo: etiā cū sibi nō sapit re-
quia sine dolore nō vinitur in
amore. Qui nō est paratus
oīa pati ⁊ ad voluntatē stare
dilecti non est dignus ama-
tor appellari. Oportet aman-
tem oīa dura ⁊ amara p̄ter

dilectū libē amplexi: nec ob-
stia accidētia ab eo reflecti.

De p̄batione veri ama-
toris. Cap. vj.

Ali nō es adhuc fortis:
⁊ prudēs amator. Qua-
re dñe: Quia p̄pter modicā
p̄trietatē relicis a ceptis:
⁊ nimis auidē cōsolationem
queris. Fortis amator stat
in tētatiōib⁹ nec callidis cre-
dit p̄suationib⁹ inimici. Sic
in p̄p̄eris ei placeo: ita nec in
aduersis displiceo. Prudens
amator nō tam donū amanti
p̄siderat q̄ dantis amorem.
Affectū prius attēdit q̄ cē-
sum: ⁊ in rā dilectū oīa va-
ta ponit. Nobilis amator nō
quiescit in dono: s̄ in me sup-
cē donū. Nō est ideo totū per-
ditū: si qñq̄ min⁹ bene te me
vel te scis meis sentis q̄ vel-
les. Affectus ille bonus dulcē
quē interdū p̄cipis: affectus
gratie p̄sentis est ⁊ quidam
p̄gustus patrie celestis: sup̄ q̄
nō nūmū innitēdū: q̄ vadit
⁊ venit. Certare aut aduer-
sus incidentes malos animi
motus: suggestionemq̄ sper-
nere diaboli: insigne est vir-
tutis ⁊ magni meriti. Non
ergo te conturbent aliene fan-

falsie de quacunque materia in-
geste. Forte serua propo-
situm et intentionem rectam
ad deum. Nec est illusio quod ali-
quando in excessu subito ra-
ptus et statim ad ineptias so-
litas cordis reuertaris. Il-
las enim inuite magis pateris
quam agis: et quam diu displicet et
reniteris: meritum est et non per-
ditio. Scito quod antiquus inimi-
cus oio nititur impedire deside-
rium tuum in bono et ab omni de-
uoto exercitio euacuare: a sac-
torum scilicet cultu a pia passionia
me memoriam: a precatorum uti-
li recordatione: a proprii codis
custodia: et a firmo proposito
perficiendi in virtute. Multas
malas cogitationes ingerit ut
tedium tibi faciat et honorem:
ut ab oratione reuocet et sacra-
lectione. Displicet sibi humi-
lis confessio et si posset a comu-
nione cessare faceret. Non cre-
das ei neque cures illum: licet se-
pius tibi receperis et tende-
rit laqueos. Sibi imputa cum
mala ingerit et immunda: vi-
cito illi: Uade immunde spiritus
erubescere miser: valde inimu-
dus es tu qui talia inferis au-
ribus meis. Discede a me se-
ductor pessime: non habebis in

me partem ullam: sed iesus me-
cum erit tanquam beliator: fortis:
et tu stabis confusus. Malo
potius mori et omnem penam subi-
re quam tibi consentire. Tace et
obmutescere: non audiam te am-
plius: licet mihi plures moliri
molestias. Dominus illuminatio
mea et salus mea: quem time-
bo: Dominus protector vite mee: a
quo trepidato: Si consistant
aduersum me castra: non time-
bit cor meum. Dominus adiu-
tor meus: et redemptor meus.
Certa tanquam miles bonus: et
si interdum ex fragilitate cor-
ruis: resume vires fortiores
prioribus: confides de ampli-
ori gratia mea: et multum pre-
caue a vana complacencia et
supbia. Propter hoc multi in er-
rorem ducuntur et in cecitatem pene
incurabilem quandoque labuntur.
Sit tibi in cautela et perpetua
humilitate ruina hec supbtorum
de se stulte presumptiu.

De occultanda gratia subdiu-
litis custodia. Cap. viij.
Illi utili est tibi et secu-
rius reuocandis gratiis ab-
scindere. nec in alium te efferre
nec multum inde loqui neque
multum poterare: sed magis te
metipsum aspice: et tamquam idigno

datā timere. Nō est huic af-
fectiōi tenaci⁹ interēdū: q̄ ci-
ti⁹ pōt mutari in perariū. Co-
gita i grā q̄ miser ⁊ inops eē
soles sine grā. Nec ē in eo tū
spūalis vite pfect⁹ cū sola-
tiōis habueris grām: s̄ cū hu-
milit⁹ ⁊ abnegate patiēterq̄
tuleris eius subtractionē: ita
q̄ tūc aboratiōis studio non
torpeas: nec reliq̄ opa tua ex
vlu faciēda oīo dilati pmit-
tas: s̄ sic meli⁹ potueris ⁊ in-
tellexeris: libet qd in te est fa-
cias: nec pp̄ ariditatē seu an-
xietatē mentis quā sentis te
totaliter negligas. Multi n.
sūt qui cū nō bene eis succes-
serit: statī impatientes fiunt
aut desides. Nō enī sp̄ est in
potestate tois via ei⁹: s̄ rei ē
dare ⁊ solari qñ vult ⁊ quā-
tū vult ⁊ cui vult: sic sibi pla-
cuerit: ⁊ nō ampli⁹. Quidaz
incauti pp̄ deuotiōis grām
seip̄os destruxerunt qz plus
agere voluerūt q̄ potuerunt:
nō p̄santes sue puitatis men-
surā: s̄ magis cordis affectū
sequētes q̄ ratiōis iudiciū.
Et qz maiora p̄sūperūt q̄
deo placitū fuit: idcirco grās
cito pdiderūt. Facti sūt in-
ops ⁊ viles relictī: qui in ce-
lū posuerūt nidū sibi: ut hu-

miliati ⁊ repaupati discant
nō in alis suis volare sed sub
p̄nis meis sperare. Qui ad b-
nouī sūt ⁊ impiti in via dñi:
nisi p̄silio discretorū se regāt:
facili⁹ decipi possunt ⁊ elidi.
De si suū sentire magis sequi
q̄ alijs exercitatis credere vo-
lunt: erit eis piculosus exit⁹:
si tñ retrabiā pp̄rio cōceptu
nō valuerint. Raro sibūp̄is
sapiētes ab alijs regi humiliē
patiūt. Meli⁹ est modicū sa-
pere cū humilitate ⁊ parua in-
telligētia: q̄ magni scientia ⁊
thesauri: cū vana cōplacētia.
Meli⁹ est tibi min⁹ valere: q̄
multū vñ posses sup̄bire. Nō
satis discretē agit qui se to-
tū letitie tradit: obliuiscens
p̄stine inopie sue: ⁊ casti ti-
moris dñi: q̄ timet grās obla-
tā amittere. Nō etiā saq̄ vir-
tuose sapit: q̄ tpe aduersitatis
⁊ cuiusq̄ grauitatis nimis re-
sperate se gerit ⁊ min⁹ fidētē
de me q̄ oportz recogitat ac
sentit. Qui tpe pacis nimis
secur⁹ esse voluerit: sepe tem-
pore belli nimis deicet⁹ ⁊ for-
midolosus repiet. Si scires
sp̄ humilis ⁊ modic⁹ in te per-
manere: necnō spiritū tuum
bene moderare ac regere: non
incideres tā cito in piculum

et offensā. Consiliū bonū est: ut feruoris spū pcepto mediteris quid futurū sit abscedē te lūmie. Quod dū ptingerit: recogita et tenuo lucē possidere uerti: quā ad candelā tibiamini aut ad gloriā: ad tēpus libtragi. Utilior ē enī sepe talis pbatio q̄ si semp pspira pro tua haberes uolūtate. Nam merita nō sunt ex hoc estimāda si quis plures uisites aut p solatiis habeat: uel si peritus sit in scripturis aut in alio: ponatur gradu: s; si uera fuerit humilitate fundat: et diuina charitate repletus: si tui honore pure et integre spū grat si seipsū nihil reputet et in ueritate respiciat atq; ab alijs etiā respici et humiliari magis gaudeat q̄ honorari.

De uili estimatiōe suūpsius in oculis tui. Cap. ix.

Liquor ad dñm meum cum sim puluis et cinis. Si me ampli⁹ reputauero: ecce tu stas ptra me: et dicunt testimoniu uerum iniqtates mee: nec possū ptradicare. Si aut me uilificauero et ad nihilum redegero et ab oī ppria reputatione defecero atq; sic sum puluerificauero: erit mihi ppria grā tua: et uicina cor

di meo lux tua: et oīs estimatiō quantulacūq; minima in ualle uilitatis mee sbergetur et peribit in eternū. Ibi ostendes memibi quid sū qd fui: et te q̄ ueni q; nihil et ne scui. Si misxipi relinquo: ecce nihil et tota infirmitas. Si autē subito me respereris stari fortis efficio: et nouo repleor gaudio. Et mirū ualde q̄ sic repere subuenor: et tā benigne a te cōplector: q̄ pprio pōdere spū ad ima fero. Facit hoc amor tu⁹ gratis pueniēs me et in tā multis subueniēs necessitatib⁹: a grauib⁹ quoq; custodiēs me piculis et ab innumeris ut uere dicā eripiens malis. Ne siquidē male amādo me pdidi et te solū q̄rendo et pure amādo me et te pariter inueniatq; ex amore pfundi⁹ ad nihilū me redegi. Quia tu o dulcissime facis mecū sup meritū oī: et supra id quod audeo sperare uel rogare. Benedict⁹ sis de⁹ me⁹ q; licet ego oib⁹ bonis sim indignus: tua tamē nobilitas et infinita bonitas: nūq; cessat benefacere etiā ingratis et lōge a te auersis. Cōuertē nos ad te ut sim⁹ grati: humiles et deuoti: q; salus nra tu es:

virt^{us} et fortitudo nostra.

De oia ad deū sic ad finem
vltimū sūt referēda. C. x.

Ergo ego vltro esse finis
tu^m suprem^{um} et vltimat^{um}
si vere desideras eē btūs. Ex
hac intētiōe purificabis affe-
ctus tu^s sepi^{us} ad seipsū et ad
creaturas male incuruatus.
Nā si teipsū in aliā q̄ris: sta-
tīm in te deficiēs et arescis.
Oia igit^{ur} ad me p̄ncipali^{ter} refe-
ras: q̄ ego sū q̄ oia vadi. Sic
singula cōsidera sic ex sūmo
bono manātia: et ideo ad me
tāq̄ ad suā originē cūcta sūt
reducēda. Ex me pusillus et
magnus paup^{er} et diues tanq̄
ex sōte vīno aquā hauriunt
vīnā: et q̄ mibi spōte et libere
teserviūt: grāz p^{ro} grā accipi-
ent. Qui aut^{em} extra me volue-
rūt gloriari vel in aliā p̄uato
bono delectari nō stabiliē in
vero gaudio neq̄ i corde suo
dilatabi^{lis}: s̄ multiplici^{ter} impe-
die^{re} et angustabi^{lis}. Nihil igit^{ur} ti-
bi dō bono ascribere velis: nec
alicui tōi p̄tutē attribuas: s̄
totū da deo: sine q̄ nihil habz
bō. Ego totū vadi ego totum
rehabere volo: et cū magna di-
strictiōe grāz actiōis req̄ro.
Dec ē veritas q̄ fugat glori-
am vanitas. Et si intrauerit cel-

stis grā et vera charitas non
erit aliq̄ invidia nec p̄tractio
cordis: neq̄ p̄uat^{ur} amor occu-
pabit. Vincit enī oia diuina
charitas: et dilatat cōs aie vi-
res. Si recte sapias in me solo
gaudebis: in me solo sperabis
q̄ nemo bon^{us} nisi sol^{us} de^{us}: q̄ ē
sup^{er} oia laudand^{us} et in oibus
bēdicēdus. De sp̄eto mun-
do dulce ē fruire deo. Cap. xi

Unc itē loquor dñe et
nō silebo: dicā in aurib^{us}
tui mei: dñi mei et regis mei:
q̄ eī in excelsō. Et magna
multitudo dulcedinis tue do-
mine: quā abscondisti timētib^{us}
te. Et q̄d es amātib^{us}: q̄d to-
to corde tibi fuitib^{us}: Vere i-
effabilis dulcedo p̄tēplatiōis
tue: quā largiris amātib^{us} te
In hoc mapie ostēdisti dulce-
dinē charitatis tue: q̄ cū nō
esse fecisti me: et cū errare lon-
ge a te reduxisti me: ut serui-
rē tibi: et p̄cepisti ut diligā te
Et sōs amoris p̄petui q̄d di-
cā dō te: quō potero tui obliui-
sci: q̄ mei dignat^{ur} es recorda-
ri: Et iā postq̄ p̄tabui et perij:
fecisti vlt̄ra omnē sp̄em mise-
ricōdiā cū suo tuo: et vlt̄ra cō-
meritū grām et amicitiaz ex-
bibuisti. Quid retribuā tibi
p^{ro} grā ista: Nō enī oib^{us} datū

est ut oib⁹ abdicatis seculo re
nūciēt ⁊ monasticā vitā assu
māt. Nūq̃d magnū ē ut tibi
seruiā cui oīs creatura p̃nirē
teneat? Nō magnū mibi vide
ri debet seruire tibi: s̃ poti⁹ hoc
mibi magnū ⁊ admirādū ap
paret q̃ tā paup̃erē ⁊ indignū
dignaris i seruiū recipere: ⁊ di
lectis seruis tuis adiuvare.
Ecce oīa tua s̃ q̃ balro ⁊ vñ
tibi seruiō. Erit emē vice
uersa tu magis mibi seruis q̃
ego tibi. Ecce celū ⁊ terra que
in ministerio hoīs creasti pre
sto sūt ⁊ faciūt quotidie que
cumq̃ mādasti. Et hoc pag̃ ē
quā etiā angelos in ministerio
hoīs creasti ⁊ ordiasti. Tūcē
dāt aut̃ hec oīa q̃ tuipse serui
re hoī dignatus es ⁊ teip̃sū ei
daturū p̃misisti. Quid dabo
tibi p̃ oib⁹ istis milib⁹ bonis.
Utinā possem tibi fuisse cūct̃
dieb⁹ vite mee: utinā uel vno
die dignū fuitū exhibere suf
ficerē. Vere tu es dign⁹ oī ser
uitio: oī honore ⁊ laude et̃na
Vere dñs me⁹ es: ⁊ ego pau
per seru⁹ tu⁹: q̃ totis virib⁹ te
neor tibi seruire: nec vnq̃s in
laudib⁹ tuis delecto fastidire.
Sic volo: sic desidero: ⁊ q̃cqd
mibi testis tu digneris supplē

re. Magn⁹ hono^r magna glo
ria tibi fuisse et oia pp^{te} te co
temnere. Dabunt eni gratia
magna q³ sp^ute se subiecerunt
tue sanctissime fuituti. Inue
niunt suam istima sci sp^us p^{ro}so
latione: p^{ro}sequunt magna cor
dis libertate: qui arta p^{ro}noie
tuo ingrediunt viam et omne
mundana neglexerunt cura.
grata et iocunda dei seruit⁹: q³
bo veraciter efficit liter et scus
 sacer stat⁹ religiosi famu
lat⁹ q³ boies angelis reddit eq
lem: deo placabile: teimonib⁹
terribile: et cunctis fidelib⁹ co
medabile. amplectendu et
sp^u optadu fuituti: quo sumus
p^{ro}meret bonu et gaudiu acq
ritur sine fine mansaru.

De resideria cordis examinanda sunt 7 modoranda. Cap. xij.

Eli oportet te ad h. mul-
ta addiscere: que necdū
tene didicisti. Que sunt hec
domine? Est desiderium tuū
ponas totaliter fm tenepla ci-
tum meum: ⁊ tuipſius ama-
tor non sis: sed mee volunta-
tis cupidus amator ⁊ emula-
tor desideria teſeꝝ accēdūt ⁊
vehementē impellūt: sed conſi-
dera an ꝓpter bonoꝝ meum:

an ppter tuū comodū magis
mouearis. Si ego sum in cā
lene pētus eris quomōdūq;
ordinauero. Si autē te ppro
q̄sitū aliqd̄ latet: ecce hoc est
qd̄ te impedit ⁊ grauat. Le-
ue ē ne nimīū innitaris super
desiderio p̄cepto me nō cō
sulto: ne forte postea peniteat
⁊ displiceat qd̄ p̄mo placuit:
⁊ quasi p̄ meliore celasti. Nō
enī oīs affectio q̄ uidet bona
statim ē sequenda: s; nec oīs cō
traria affectio ad primū fugi
enda. Expediit interdū refre
natio: uti etiā i bonis studiis
⁊ desideriis: ne p̄ importuni
tatē mētis distractionē incur
ras ne alijs p̄ indisciplinatio
nē scādālū generes uel etiā
p̄ resistētiā aliorū subito turbe
ris ⁊ corruas. Interdum p̄o
oportet violētia uti ⁊ virilē
appetitui sensitino cōtraire:
nec aduertere quid uelit caro
⁊ quid nō uelit: s; hoc magis sa
tagere ut subiecta sit etiā no
lens spiritui: ⁊ tādū castiga
ri uelit ⁊ cogi seruituti subē
tunc parata sit ad oīa: pau
cisq; pētari discat: ⁊ simpli
cib⁹ delectari: nec p̄tra aliqd̄
incōueniēs mormurare.

De informatione patie
tie ⁊ luctamine aduer.

111
suis p̄cupiscētiis. Ca. xiiij.
O mune dñe te? ut au
dio patiētia ē mihi val
de necessaria: multa enī i hac
uita occidūt p̄traria. Nā q̄
litercūq; ordinauero te pace
mea: nō pōt esse sine bello ⁊ do
lore uita mea. Ita ē fili. Nō
autē uolo te talē q̄rere pacē q̄
tētatiōib⁹ careat aut p̄traria
nō sentiat: s; tūc etiā estima
re te pacē inuenisse cū fueris
uarijs tribulatiōib⁹ exercita
tus ⁊ in multis p̄trarietatib⁹
pbat⁹. Si dixeris te nō mul
ta posse pati: quō tūc sustine
bis ignē purgatorij: De dno
b⁹ malis sp̄ min⁹ malū ē elige
dum. Et ē eterna futura sup
plicia possis euadere: mala pre
sentia studeas p̄ teo equani
miter tolerare. An putas q̄
boies seculi hui⁹ nīl aut pa
rum patiant⁹? Nec hoc inue
nies etiā si delicatissimos q̄
fieris. S; habēt inquis mul
tas delectatiōes ⁊ p̄prias se
quunt⁹ uolūtates: ideoq; pa
p̄derāt suas tribulationes.
Esto q̄ ita sit ut bateāt q̄cqd̄
uoluerint: s; q̄dū putas du
rabit⁹? Ecce quēadmodū fu
mus deficiēt abūdātes in se
culo: ⁊ nulla erit recordatio
p̄teritorū gaudiorū. S; cū ad b

viuūt nō sine amaritudine ⁊
 tedio ac timore in eis q̄scūt
 Ex eadē nāq̄re vñ delecta-
 tionē p̄cipiūt: sibi inde dolori
 penā frequēte recipiūt. Iuste
 illis fit: ⁊ q̄ iordiate delecta-
 tiōes querūt ⁊ sequūt: nō sine
 amaritudine ⁊ p̄fusā eas ex-
 pleāt. **Q**uod bonum: quod falsum: quod
 iordiate ⁊ turpes aēs sūt. Ne
 rūtāmē p̄e ebrietate ⁊ cecita-
 te nō intelligūt: s̄ velut muta
 aialia p̄p̄ modicū corrupti-
 bilis vite delectamētū mortē
 aīe incurrūt. Tu ḡ fili p̄ con-
 cupiscentias tuas non eas ⁊
 a volūtate tua auertere. Dele-
 ctare in dñō ⁊ dabit tibi peri-
 tiōis cordis tui. Et enī si vera-
 citer vis delectari ⁊ abundan-
 tius a me p̄solari: ecce in p̄e-
 ptu oīz mūdanoz ⁊ in absci-
 sione oīz infimaz delectatio
 nū erit benedictio tua: ⁊ copio-
 sa reddet tibi cōsolatio. Et
 quāto plus te ab oī creatura-
 rum solatio subtraxeris: tan-
 to in me suauiores ⁊ potēti-
 res p̄solatiōes inuenies. Sed
 p̄mo nō sine quadā tristitia ⁊
 labore certaminis ad bas p̄tin-
 ges. **O**bsister inolita p̄suetu-
 do: s̄ meliori p̄suetudine te-
 uinceſ. Remurmurabit caro
 s̄ seruoze spūs: refrenabitur.

Inſtigabit te ⁊ exacerbat
 serps antiqu⁹: s̄ oīone fugā-
 bis: inſup ⁊ labore vtili adie-
 ei magnus obſtruet.

De obediētia bñilis l̄diti
 ad exēplū ihu xp̄i. Ca. xiiij
Illi qui se subtrahere ni-
 tiſ ab obediētia: ipse se subtra-
 hit a grā. Et qui q̄rit habere
 p̄uata amittit cōmunia. Qui
 nō libent ⁊ sp̄te ſuo ſupiori se
 ſubdit: ſignū ē q̄ caro ſua nec-
 dam p̄fecte ſibi obedit: s̄ ſepe
 recalcitrāt ⁊ murmurat. Di-
 ſce ḡ celerit ſupiori tuo teſſ-
 mittere: ſi carnē p̄p̄iā optas
 ſubiugare. **L**iti nāq̄ exteri⁹
 vincit inſimic⁹: ſi interior bō
 nō fuerit deuastat⁹. Non eſt
 moleſtior ⁊ p̄ior aīe hoſtis q̄
 tuipſe tibi nō tene cōcordās
 ſpiritui. **O**portet enī v̄z te aſ-
 ſumere tuipſi⁹ p̄tēptū ſi vis
 p̄ualere aduerſus carnē ⁊ ſā-
 guinē: q̄ ad huc nimis inordi-
 nate te diligis: ideo plene te
 reſignare alioz volūtati trepi-
 das. **S**z quid magnū tu qui
 puluis es ⁊ nihil: ſi p̄p̄ teum
 te ſubdis bōi: q̄n ego oīpotēs
 ⁊ altiffim⁹ q̄cūcta creauī ex
 nihilo me bōi p̄pter te ſubicci
 humiliter. **F**act⁹ ſū oīz hu-
 milim⁹ ⁊ infim⁹: ut tuā ſuper-
 biam mea humilitate vince-

rea. Disce obtemperare puluī: disce te humiliare fra & limus & sub oīus pedib⁹ incuruare: disce volūtates tuas frāgere: & ad oīus subiectiones te dare. Exardesce p̄tra te: nec patiaris timorē in te viuere: s̄ ira subiectū & paruulū te exaltet: ut oīs sup te ambulare possint & sic lutū platearū cōculcare. Quid habes bō inanis cōquerit: Quid sordide peccator potes p̄dicere exprobrārib⁹ tibi q̄ toties teū offendisti: & toties infernū meruisti: S; pepercit tibi ocul⁹ me⁹: q̄ p̄ciōsa fuit aīa tua in p̄spectu meo ut cognosceres dilectionem meā & grat⁹ sp̄ b̄ficijs meis existeres: & ad verā subiectionē & humilitatē te ingiē dāres: patient⁹ q̄ p̄p̄tū p̄tēptuz ferres.

De oculis tuis iudicijs p̄siderādis ne extollamur in tonis. Cap. xv.

Intonas sup me iudicia tua dñe: & timore ac tremore p̄cutis oīa ossa mea: et expauescit anima mea valde. Sto attonit⁹ & p̄sideo q̄: ce li nō sūt mūdī in p̄spectu tuo. Si in angelis reperisti prauitatem nec tñ pepcisti: qd fiet te me? Ceciderūt stelle de celo & ego puluis qd p̄sumo: Quo

rū opa videbant laudabilia. ceciderūt ad infanq̄: & qui comede bāt panē angelorū: vidi fili quis delectari porcorū. Nulla est cōscitas: si manum tuā dñe retrabas. Nulla sapiētia. p̄dest si gubernare res istas. Nulla inuat fortitudo: si p̄seruare resinas. Nulla secura castitas: si cā nō p̄tegas. Nulla p̄pria. p̄dest custodia si nō ad sit tua sacra vigilātia. Nā relictī mergam⁹ & p̄m⁹ visitati p̄o viui⁹ & erigam⁹. In stabiles q̄ppe sum⁹ s̄ p̄ te p̄firmamur: te p̄seim⁹ s̄ a te accēdimur. Q̄ q̄ humiliē & abiect⁹ mihi de me ipso sentiendū ē: q̄nihilip̄dēdū: si qd bonuz video: balere. Q̄ q̄ profūde me submittere deo sub abyssalibus iudicijs tuis dñe: vbi nihil aliud me esse inuenio q̄ nihil & nihil. Q̄ p̄dus in mēlū o pelag⁹ intransnatabile: vbi nihil de me repio q̄ in toto nihil. Vbi ē q̄ latebra gl̄ie: vbi p̄fidētia de gl̄ia p̄cepta: Absorta oīs gl̄ia vana in p̄fūditate iudicioꝝ tuorū super me. Quid ē oīs caro ī p̄spectu tuo. Nūq̄d gl̄iab⁹ lutū p̄formā tē se? Quō p̄t erigi vaniloquio: cui⁹ cor ī p̄tate subiectū ē deo? Nō cū tot⁹ mūd⁹ cri

geret quē sibi subiecit p̄tati:
nec oīz laudātū ore moue-
bis q̄ totā sp̄m suā i teo fir-
mauit. Hāc et ipsi q̄ loquūt ec-
ce cōs n̄bīl: et reficiēt cōs soni
tu p̄tor. Veritas at̄ dñi ma-
net in cōnū. **Qualic** stā-
dum sit ac dicēdū in omni re
desiderabili. **Cap. xvj.**

Eli si dicas i oī re: Dñe
si ē placitū fuerit fiat b̄
ita. Dñe si sit honor tu⁹ fiat in
noīe tuo hoc. Dñe si m̄ videri
expedire: et vtile ēē p̄bueris
tūc da m̄ b̄vri ad honorē tuū
b̄ si m̄ nociuū fore cognouer
nec aīe mee saluti p̄desse: au-
fer a me tale desiderū. Non
enī cō desiderū a spū scō ē ēt
si hōi videat̄ rectū aut bonū.
Difficile ē p̄ vero iudicare an
spūs bon⁹ aut alien⁹ te ipellat
ad d̄siderādū b̄ ul̄ illud: an ēt
et p̄p̄io moueari spū. Multī
i fine sūt recepti q̄ p̄mo bono
spū videbāt̄ inducti. Igī sp̄
cū timore tei et cordis b̄uilita-
te desiderādū ē et petēdū q̄c-
qd̄ desiderabilem̄eri occurrit
inap̄ieqz cū p̄p̄ia resignatiōe
m̄ totū cōmittēdū ē atqz di-
cēdū. Dñe tu scis q̄lic meli⁹ ē:
fac b̄ ul̄ illud sic volueris. Da
qđ vis et quātū vis et qñ vis.
Fac mecū sic scis et sic ē mag

placuerit et maior bonor tuus
fuerit. Pone me vbi vis: et li-
tere age mecū in oīb⁹. In ma-
nu tua ego sū: gyra et reuerſa
me p̄ circuitū. En ego su⁹ tu⁹
pat⁹ ad oīa: qm̄ nō d̄sidero m̄
vincē: s̄ ē vtinā digner p̄fecte
Oratio p̄ b̄i placito rei
perficiēdo. **Cap. xvij.**

Oncede m̄bī benignissi-
me iū grāz tuā: ut me-
cū sit et mecū laboret meci⁹qz
vsqz i finē p̄seueret. Da m̄ sp̄
desiderare et velle qđ ē mag
acceptū et chari⁹ placet. Tua
volūtas mea sit: et mea volū-
tas tuā seq̄. sp̄ et optie ei cō-
cordet. Sit m̄ vnū velle et nol-
le tecum: nec aliud posse velle
aut nolle nisi qđ vis et nolis.
Da m̄ oīb⁹ mori q̄ i mūdo sūt
et p̄p̄ te amare p̄tēni et nesci-
ri i b̄ seculo. Da m̄ sup oīa de-
siderata i te quiescere: et cor
meū i te pacificare. Tu vera
pax cordis tu sola req̄es: et te
oīa sūt dura et iq̄eta. In hac
pace i idīpsū: s̄ ē i te vno sū-
mo et cōno bono dormiā et req̄-
escā. Amē. **De verū solatiū**
i solo teo ē q̄rēdū. **Cap. xvij.**
Olicqd̄ desiderare ul̄ co-
gitare possū ad solatiū
meū n̄ s̄ expecto s̄ i p̄stey. De
si oīa solatiū mūdi sol⁹ habere ē

et oib⁹ relitio frui possit: cer-
tum est q^d diu durare nō pos-
sent. Uñ nō poteris aia mea
plene solari nec pfecte recre-
ari: nisi in teo solatore pau-
per et susceptore hūilitū. Ex-
pecta modicū aia mea: expe-
cta diuinū pmissū et habebis
abūdātiā oīū bonorū in celo.
Si nimis inordinate ista ap-
petis pſentia: pdes eterna et ce-
lestia. Sint tpalia in vsu: et-
na in desiderio. Nō potes ali-
quo bono tpali sariari: q^d ad
hec fruēda nō es creata. Etia
si oia bona creata haberes nō
posses esse felix et beata: sⁱ i teo
qui cūcta creauit: tua bēitu-
do tua et felicitas pſistit: non
q̄lis videt et laudat a stultis
mūdi amatorib⁹: sⁱ qualē ex-
pectāt boni xpi fideles et pſu-
stant interdū spūales ac mun-
di corde: quorū pſersatio ē in
celis. Manū est et breue cō bu-
manū solatiū. Beatū et verū
solatiū qd̄ int⁹ a veritate per-
cipis. Deuot⁹ hō ubiq^{ue} secum
fert solatore suū ibi: et dic-
ed est: Adesto mihi dñe ibi
in oī loco et tpe. Hec mihi sit
solario licet velle carere oī
humano solatio. Et si tuā re-
fuerit solatio: sit mihi tuā vo-
lūtas et iusta pbatio pſūmo

solatio: Nō enī in ppetuū tra-
sces: neq^{ue} i eternū cōminaberis

De omnis sollicitudo in
teō ponēda est. Cap. xix.

Fili sine me tecum agere
qd̄ volo ego scio qd̄ ex-
pediat tibi. Tu cogitas ut hō
in multis sentis sic tibi huma-
nus suadet affect⁹. Dñe verū
est qd̄ dicis. Maior est solli-
citus tua p me q̄ oīa cura
quā ego possū gerere pro me.
Nimis enī casualit⁹ stat: qui
nō pſicit omne sollicitudinē
suā in te: Dñe dūmodo volū-
tas mea recta et firma ad te
pmaneat fac te me qd̄q^d tibi
placuerit. Nō enī pōt esse nisi
bonū qd̄q^d te me feceris. Si
me vis esse in tenebris: sis be-
nedictus: et si me vis esse in lu-
ce: sis iterū benedict⁹. Si me
dignaris solari sis bñdict⁹:
et si me vis tribulari: eque sis
sp̄ benedict⁹. Fili sic oportet
te stare si mecū desideras am-
bulare. Ita pemptus te res eē
ad patiēdū sic ad gaudēdū
Ita licet te res esse inops et
paup⁹ sic plen⁹ et diues. Dñe li-
cent patiar p te quicqd̄ volue-
ris venire sup me. Indifferen-
ter volo te manu tua bonū et
malū: dulce et amarū letum et
triste suscipere: et p oib⁹ mihi

ptingentib' grās agere. Custodi me ab oī pctō: et non timeto mortē nec infernū: dū modo in eternū me nō pūcino nec releas me ex libro vitę: nō mibi nocēbit quicquid venerit tribulatiōis sup me.

De tēporales miserie xpī exemplo equanimis sunt ferende. Cap. xx.

Alii ego de scēdī d' celo p tua salute: suscepi tuas misērias nō cecellitāt s' charitate trahēcut patiētiā disceres et t'pales misērias non indignantē ferres. Nā ab hora ortus mei vsq' ad exitū in cruce nō refuit mibi tolerantiā doloris: refect s' rerū tēporaliū magnū habui multas q'rimonias de me frēquē audi: p fusiōe et opprobria benignē sustinui: p beneficijs in gratitudinē recepi: p miraculis blasphemias: p doctrina reprobatiōe. Dñe qz fuisti patiēns in vīta tua in hoc maxie implēdo pceptū patris tui: dignū est ut ego misell' pccator s'm voluntatē tuā patien- ter me sustineā: donec ipse volueris on' corruptibilis vitę p salutē meā portē. Nam si onerosa sentis plens vitā: facta est tñ iā p grām tuā val-

de meritoria: atq' exēplo tuo et sanctorū tuorū vestigijs infirmis tolerabilior et clarior: s' et multo magis p solatoria: q' oli in lege veteri fuerat cū porta celi clausa p'sisteret et ob scurior etiam via videbas qm tā pauci regnū celorū q'rere curabāt: s' neq' qui tūc iusti erāt et salvādi ante passiōez tuā et sacre mortis rebitū celeste regnū poterāt introire. Quantas tūc grās teneor referre q' rectā et bonā viā dignatus es mibi et cūctis fide libus ad eternū regnū tuum ostēdere. Nā vitā tuā viā nostra: et p sanctā patiētiā ambulamus ad te qui es corona nostra. Nisi tu nos pcessisses et docuisses: quis sequi curaret? Deu quanti lōge retroq' manerēt nisi tua p'clara exēpla inspicerēt. Ecce adhuc te p'scūm' audis: tot signis tuis et doctrinis: quid fieret si tantum lumen ad sequendam te non haberemus?

De tolerantiā iniuriarū et q's v' patiēs p'f. Cap. xxi

Quid est qd loq'ris fili? Cessa cōqueri. Cōsidera meā et aliorū scōrū passiōē. Mōdū vsq' ad sanguinē resististi. Parū ē qd tu pateris

in cōpatiōe eorū qui tā multa
passi sūt: tā fortis tētati: tam
grauis tribulati: tā multipli-
cis p̄bati ⁊ exercitati. **O**por-
tet te igit̃ aliorū grauiora ad
mētē reducere: ut leui⁹ seras
tua minima. Et si tibi mini-
ma nō vidēt̃: vide ne ⁊ s̄ tua
faciat impatientia. Si uetū
pua siue mag̃ sint: stude cun-
cta patientē ferre. Quāto me-
lius te ad patiendū disponis:
tāto sapienti⁹ agis: ⁊ ampli⁹
p̄mereris: ⁊ feres leui⁹ aio ⁊
usu ad hoc nō segniter patis.
Nec dicas nō valeo s̄ ab ho-
mine tali pati: nec cuiuscemo-
di mihi patiēda sūt: graue. n.
intulit dānū ⁊ improbat mi-
bi q̄ nunq̃ cogitauerā: sed ab
alio litent̃ patiar ⁊ sic patien-
da uidero. Inspiciēs est talis
cogitatio q̄ virtutē patiētie
nō p̄siderat: nec a quo coro-
nanda erit: s̄ magis p̄sonas
⁊ offensas sibi illatas perpen-
dit. **N**ō est ver⁹ patiēs q̄ nō
vult pati nisi quātū sibi vīlū
fuerit ⁊ a quo sibi placuerit.
Nec⁹ aut̃ patiēs nō attēdit a
quo boie: utrū a plato suo. an
ab aliquo equali aut inferiori.
utrū a bono ⁊ scō viro: uel a
pueris ⁊ indigno exerceas: s̄
indifferētē ab omni creatura

Quātiūq̃ ⁊ quotiēscūq̃ ei alī
quid aduersū acciderit: totus
hoc gratanē de manu dei acci-
pit ⁊ ingēs lucrū reputat: q̄a
nihil apud deū q̄tūlibet p̄uū
p̄ deo tñ passū poterit sine me-
rito trāsire. **E**sto igit̃ expēdi-
tus ad pugnā si vis habere vi-
ctoriā. **S**ine certamine nō po-
teris venire ad patiētie coro-
nā. **S**i pati nō vis recusā co-
ronari: aut̃ coronari nō uide-
ras: certa uirtutē: sustine pa-
tientē. **S**ine labore nō tēditur
ad requiē: nec sine pugna p̄ue-
nit ad victoriā. **F**ac mihi do-
mine possibile p̄ grām qd̄ mi-
bi impossibile uidet̃ p̄ naturā
En scis q̄ modicū possū pati
⁊ q̄ cito reijcio: leui exurgē-
te aduersitate. **E**fficiat mihi
q̄libet exercitatio tribulatio
p̄noie tuo amabilis ⁊ delecta-
bilis: nā pati ⁊ exari p̄te val-
de salubre est aie mee.

De p̄fessioe p̄prie infirmitatē
⁊ bui⁹ uite miseris. **L. xxiij**

Confiteor aduersū me
iusticiā meā: cōfitebor ē
dñe infirmitatem meā. **S**epe
pua res est q̄ me reijcit ⁊ cō-
tristat. **P**ropono me fortiter
acturū: s̄ cū modica tētatio
uenerit magna mihi sit angus-
tia. **V**alde vīlū q̄q̃ res est

vñ quis tēratio puenit: 7 dñ
puto me aliquātulū tutū euz
nō sentio: inuenio me nō nūq̃
pote tenictū ex leui flatu. Si
de g̃ dñe bñilitatē meā 7 fra
gilitatē tibi vndiq̃ notā. Mi
serere mei 7 eripe me de luto
ut nō infigar: nō pmanēā ve
nict⁹ vsq̃ aq̃. Hoc est qđ me
frequent reuerterat 7 corā te
pfūdīt qđ tā labilis sū 7 infir
mus ad resistendū passiōibus
Et si nō oīo ad p̃sensionē tra
bit: tñ mibi etiā molestā 7 gra
uis est eoz infectatio: 7 tēdet
valde sic q̃ridie viuere in lite
Ex hinc nota fit mibi infirmi
tas mea: qz multo facili⁹ ir
ruūt abomināde sp̃ fantasie
q̃p̃ recedūt. Utinā fortissime
te⁹ isrl celator aīaz fidelium
respicias fui tui laborē 7 tolo
rē: assistasq̃ illi in oib⁹ ad q̃
cūq̃ p̃terit. Robora me ce
lesti fortitudineq̃ vetus bō
misera caro spiritui necdum
plene subiecta valeat: dñari
aduersus quā certare oportē
bit q̃dīu spiras i hac vita mi
serina. Deu q̃lis est hac vita
vbi nō desūt ibulatiōes 7 mi
serie: vbi plena laqueis 7 bo
stib⁹ sūt oīa. Nā vna tribula
tiō seu tēratio recedēte alia
accedit: s̃ ad huc priore purā

te cōflictu alij plures supue
nerūt 7 insperate. Et quō pōt
amari vita balēs tātas ama
ritudines 7 tot subiecta cala
mitatib⁹ 7 miseris? Quō ē
dici: vita tot generās mor
tes 7 pestes: 7 tñ amat 7 tele
ctari in ea a multis q̃rit? Re
p̃bēd: ē frequent mūd⁹ qđ fal
sū sit 7 vanus: nec tñ facile
relinquē cū p̃cupiscētie car
nis domināt. S̃ alia trabūt
ad amādū: alia ad p̃tēdū.
Trabūt ad amorē mūdī re
fideriū carnis: desideriū ocu
loy 7 supbia vite: s̃ pene ac mis
serie sequētes ea odiū mūdī
pariunt 7 tediū. Sed vincit
probdolor telectatio praua
mentē mūdō tēditam: 7 esse
sub sensib⁹ delicias reputat:
qz dei suauitatē 7 internā vir
tutē amenitatē: nec vidit nec
gustauit. Qui aut mūdū p
fecte cōtemnūt 7 deo viuere
sub sancta disciplina studēt:
isrl diuinā dulcedines veria
abrenūciatorib⁹ p̃missā non
ignorāt: 7 qđ graui⁹ mūd⁹ ce
rat 7 varie fallit vidēt.

De in deo super omnia
bona 7 dona requiescē
dum est. Cap. xxiij.

Sap oīa 7 in oib⁹ requi
eset aīa mea in dñō sp̃:

7

qz ipse est scōy eterna req̄es.
Da mibi dulcissime ⁊ aman-
tissime ibi in te sup̄ omnē cre-
aturā requiescere: sup̄ omnes
salutē ⁊ pulchritudinē: super
omnē gl̄iaz ⁊ bonorē: sup̄ cōm
potētia ⁊ dignitatē: sup̄ cōm
sciaz ⁊ subtilitatē: sup̄ cōm vi-
ritias ⁊ artes: sup̄ omnē leti-
ciā ⁊ exultationē: sup̄ omnes
famā ⁊ laudē: sup̄ omnē sua-
uitatē ⁊ p̄solationē: sup̄ oēm
sp̄m ⁊ p̄missionē: sup̄ cōm me-
ritū ⁊ desiderii: sup̄ oia dona
⁊ munera q̄ potes dare ⁊ in-
fundere: sup̄ cōm gaudiū ⁊ iubi-
lationē quā p̄t mēs capere ⁊
sentire. Deniq̄ sup̄ cōm ange-
los ⁊ archāgelos: ⁊ sup̄ oēm
exercitū celī: sup̄ oia visibilia
⁊ invisibilia: ⁊ sup̄ cōm quod tu
de⁹ ine⁹ nō es: qz tu de⁹ meus
sup̄ oia optim⁹ es: tu sol⁹ al-
tissimus: tu solus potentissi-
mus: tu solus sufficientissim⁹
⁊ plenissimus: tu solus sua-
uissimus ⁊ solatiofissimus: tu
solus pulcherrimus ⁊ aman-
tissimus: tu solus nobilissi-
m⁹ ⁊ gloriosissim⁹ sup̄ oia: in
quocūcta bona simul p̄fecte
sūt fuerūt ⁊ erūt: atq̄ id mi-
nus est ⁊ insufficiens quicquid
p̄ter teipsū mibi donas: ut te
teipso reuelas: vel p̄mittis te

h̄ viso nec plene adeptō. Qm̄
quidē nō p̄t cor meū vera ciē
requiescere nec totalit̄ p̄tēta
rini in te requiescat: ⁊ oia do-
na omnēq̄ creaturā trāscen-
dat. O mi dilectissime sp̄s
ibi xp̄e amator: purissime do-
minator: vniverse creature:
q̄s mibi det pēnas vere liber-
tatis ad volandū ⁊ pausandū
in te: Qm̄ ad pleniū dabitur
vacare mibi ⁊ videre q̄ sua-
uis es dñe de⁹ me⁹. Quā ad
plenum recolligā me in te: ut
p̄ amore tuo nō sentiā me: s̄
te solū sup̄ omnē sensū ⁊ mo-
dū in mō nō oib⁹ noto. Hūc
aut̄ frequēter gemo ⁊ infelici-
tatē meā cū dolore porto: qz
multa mala in hac valle mise-
riarū occurrūt q̄ me sepi⁹ cō-
turbāt: p̄tristāt: ⁊ obnubilāt
sepi⁹ impediūt ⁊ destrabunt:
alliciūt ⁊ implicāt ne liberū
bata accessū ad te: ⁊ ne iocū-
dis fruar̄ amplexib⁹ p̄sto sp̄-
bris sp̄iritib⁹. Moueat te sū-
sp̄ritū meū ⁊ desolatio multi-
plex in terra. O ibi splēdor:
eterne gl̄ie solamē pegrināq̄
aie apud te est os meū sine vo-
ce: ⁊ silentiū meū loquit̄ tibi.
Quisquo tardat venire dñs
me⁹: Veniat ad me paup̄cu-
lū suū ⁊ letū faciat. Dñe

tot manū suā ⁊ me miser erī
piat de oī angustia. Veni ⁊
nū qz sine te nulla erit quiera
dies aut hora: quia tu leticia
mea: ⁊ sine te vacua est mēsa
mea. Miser sū ⁊ quodā mō in
carcerat⁹ ⁊ cōpedib⁹ grauat⁹
donec luce p̄sentie tue me refi-
cias ac librati tones: vultūqz
amicabilē demōstres. Que-
rant alij p̄re aliud quodcūqz
libuerit: ⁊ mihi aliud interim
nū placet nec placebit nisi tu
te⁹ me⁹ spes mea: salus eter-
na. Nō reticebo nec tēp̄cari
cessabo donec grā tua reuerta-
tur: mib⁹qz tu int⁹ loq̄ris: Ec-
ce ad sū. Ecce ego ad te qz in-
uocasti me: lacryme tue ⁊ re-
sideriū aīe tue bñdictio tua ⁊
p̄tricio cordis inclinauerunt
me ⁊ adduxerūt ad te. Et dī-
xi dñe inuocaui te ⁊ residera-
ui frui te: parat⁹ oīa respue-
re p̄pter te. Tu enī prior exci-
tasti me ut quererē te. Dis ḡ
bñdict⁹ dñic: q̄ fecisti bñc to-
nitatē cū suo tuo fm multi-
tudinē misericordie tue. Quid
habet vltra dicere dñe seru⁹
tu⁹ corā te nisi ut humiliet se
valde ante te memor sp̄ pro-
prie inq̄ratiō ⁊ vilitatē: Non
enī est similis tui ī cūctis mi-
rabilib⁹ celi ⁊ terre. Sūt opa

tua bona valde dñe: iudicia
vera: ⁊ p̄uidentia tua regū
vniuersa. Laus ḡ tibi ⁊ gl̄ia
op̄atris sapiētia: te laudet et
bñdicat os meum: aīa mea: ⁊
dñcta creata simul.

De recordatione bene-
ficiorum dei multipli-
cium. Cap. xxiij.

Aperi dñe cor meū in le-
ge tua: ⁊ in p̄ceptis tuis
doce me ambulare. Da mihi in-
telligere voluntatē tuā: ⁊ cor
magna reuerētia ac diligēti
p̄sideratiōe beneficia tua tam
in generali q̄ ī speciali memo-
rari: ut digne tibi ex hinc va-
leā grās referre. Nū scio et
p̄fiteor nec p̄ minū pūcto
me posse dñitas grāꝝ laudes
p̄soluere. Minor ego sū oib⁹
bonis mibi p̄stitis: ⁊ cū tuam
nobilitatē attēdo deficiit p̄e
magnitudine illi⁹ spūs meus.
Oīa q̄ in aīa habem⁹ ⁊ in cor-
pore ⁊ quecūqz exteri⁹ uel in-
teri⁹ naturalit̄ uel sup̄natu-
ralit̄ possidem⁹: tua sūt bene-
ficia: ⁊ te beneficiū piū ac to-
nū cōmēdāt: a quo bona cun-
cta accepim⁹. Et si ali⁹ plura
ali⁹ pauciora accepit: oīa tñ
tua sūt: ⁊ sine te nec minimū
haberi pōt. Ille q̄ maiora ac-
cepit nō pōt merito suo glo-

riari nec sup alios extolli: nec
minori insultare: q2 ille maior
7 melior qui sibi min⁹ ascri-
bit 7 in re gratiādo humilior
est atq3 deuotior. Et qui oib⁹
viliorē se existimat 7 indigni-
orē se indicat: aptior ē ad per-
cipiendū maiora. Qui autē
pauciora accepit: 7 tristari nō
debet nec indignāē ferre neq3
ditiōi inuidere: s̄ te poti⁹ at-
tēdere 7 tuā bonitatē maxie
laudare q3 tā affluētiā tā gra-
tis: tā libentē sine psonay acce-
ptione tua munera largiris.
Dixit te: 7 ideo in oib⁹ eo
laudand⁹. Tu scis quid vni-
cuiq3 donari expediat: 7 cur
iste min⁹ 7 ille ampli⁹ valeat
nō nostrū s̄ tuū ē hoc discer-
nere: apud quē singulorū diffi-
nita sūt merita. Eū dñe te⁹
p magno etiā reputo benefi-
cio nō multa balere: vñ exte-
ri⁹ 7 fm hoīes laus 7 glia ap-
pareat. Ita ut q̄s cōsiderata
paup⁹ate 7 vilitate psonē suē
nō mō gūitatē aut tristitiā
vel reiectionē inde p̄cipiat: s̄
poti⁹ p̄solationē 7 hilaritatē
magnā: q2 tu te⁹ pauperes et
humiles atq3 huic mūdo de-
spectos tibi elegisti in familia-
res 7 domesticos. Estes sūt
ipsi apostoli tui quos p̄ncipes

sup omnē terrā constituisti:
uerūt tamē sine querela con-
uersari in mūdo tā humiles
7 simplices sine oī malicia et
dolo: ut etiā pati contumelias
gauderēt p noīe tuo: 7 q̄ mū-
dus abhorret ipsi amplecterē-
tur affectu magno. Nihil q̄
amatorē tuū 7 cognitorē be-
neficiorū tuorū ita letificare de-
bet sicut volūtas tua in eo et
beneplacitū eterne dispositio-
nis tue: de qua tantū p̄tēari
debet 7 p̄solari: ut ita libenter
velit esse minimus sic aliquis
optaret esse maxim⁹: 7 ita pa-
cific⁹ 7 cōtēti⁹ in nouissimo
sicut in loco p̄mo: atq3 ita li-
benter respiciabilis 7 abiect⁹:
nulli⁹ quoq3 noīe 7 fame sic
ceteris honorabilior 7 maior
in mūdo. Nā volūtas tua et
amor honoris tui oīa expēdē
debet 7 plus cū consolari ma-
gisq3 placere q̄ oīa beneficia
sibi data uel dāda.

De quatuor magnā impo-
tētib⁹ pacē. Cap. xrv.

Eli nūc docebo te viam
paciā 7 vere libertatis.
Fac dñe qd̄ dicis: quia s̄ mi-
bi gratū ē audire. Stude fili
alterius poti⁹ facere volunta-
tem q̄ tuā. Elige semp min⁹
q̄ plus balere. Quere semper

inferiorē locū ⁊ omnib⁹ sub-
esse. Opta sp ⁊ oia ut volun-
tas dei integre in te fiat. Ec-
ce talis hō ingredit⁹ fines pa-
cia ⁊ quietis. Dñe sermo tu⁹
iste brevis multū in se p̄tinet
p̄fectiōis: parvus est dictus:
plenus sensu ⁊ vter in fructu.
Nā si posset a me fideliter cū-
stodiri: nō debēt tā facilis in
me turbatio oriri: nā quoties
me impacatū sentio ⁊ grava-
tum ab hac doctrina me recel-
sisse inuenio. S; tu qui oia po-
tes ⁊ aie p̄fectū sp diligis:
adauge maiorē grām ut pos-
sim tuū cōplere sermonem ⁊
meā pficere salutē.

Oratio p̄tra cogitatio-
nes malas. Cap. xxvj.

Domine de⁹ me⁹ ne elō-
geris a me: de⁹ meus in
auxiliū meū respice: qm̄ in sur-
reperūt in me cogitaciōes va-
ne ⁊ timōes magni affligētes
animā meā. Quō p̄trāsibo il-
lesus: quō p̄fringā eā: Ego in-
quit aīte te ito ⁊ gloriosos ter-
re humiliabo: aperīā ianuam
cārceris: ⁊ archana secretorū
reuelabo tibi. Fac dñe ut lo-
queris: ⁊ fugiant a facie tua
omnes inique cogitationes.
Decipes ⁊ vnica consolatio
mea ad te in omni tribulatio

ne confugeret tibi p̄fidere: ex
intimo inuocare ⁊ patientē cō-
solationē tuā expectare.

Oratio p̄ illuminatiōē mē-
tis reuocissima. Cap. xxvij.
Clarifica me bone iesu cla-
ritate eterni luis ⁊ edue
te habitaculo cordis mei: te-
nebras vniuersas. Robate eua-
gatiōes multas: ⁊ elide vim
faciētes: tentatiōes. Pugna
fortit⁹ p me ⁊ expugna malas
bestias: cōcupiscentias dico
illecebrosas: ut fiat pax in vir-
tute tua ⁊ abundātia laudis
tue resonet in aula sancta: hoc
est in cōscientia pura. Impa-
rentis ⁊ tempestatib⁹: dic ma-
ri quiesce: dic aquiloni ne fla-
ueris: ⁊ erit trāquillitas ma-
gna. Emitte lucē tuā ⁊ veri-
tatē tuā ut luceat sup terrā:
q; terra sum inanis ⁊ vacua
donec illumines me. Effunde
grām tuā resup: p̄funde cor
meū grā celesti: ministra re-
uotōis aq̄s ad irrigandā faciē
terre: ad p̄decēdū fructū to-
nū ⁊ optimū. Eleua mētē p̄f
saz mole pctōy: ⁊ ad celestia
totū desiderīū meum suspēde
ut gustata saauitate supne fe-
licitatē pigeat de terrenis co-
gitare. Rape me ⁊ eripe ab oī
creaturay indurabili cōsola-

fione: qz nulla res creata appetitū meū plenarie valet quare et solari. Iunge me tibi inseparabili dilectionis vinculo qm̄ tu solus amari sufficias: et absqz te frivola sūt vniuersa.

De enitatione curiose inquisitionis super alterius vita. Cap. xxvij.

Illi nolite curiosi: nec vacui gerere sollicitudines. Quid hoc vel illud ad te: tu me seqre. Quid enī ad te vtrū ille sit talis vel talis: aut iste sic agit vel loquitur: Tu nō indiges respondere pro alijs: s. p. teipso rationē reddes. Quid g̃ te implicat: Ecce ego cōs cognosco: et cuncta q̄ sub sole fiūt video: et scio q̄ liter cū vnoqz sit quid cogitet: quid velit: et ad quē finē tēdat ei⁹ intētio. Mihi igit cōmittēda sūt oīa: tu p̄o fua te in bona pace et dimitte agitantē agitare quātū voluerit. Moneat sup̄ eū quicq̄ fecerit vel dixerit: qz me fallere nō pōt. Nō sit tibi cure o magni nois vmbra et nō te multoz familiaritate nec de pua ta volūz dilectiōe. Ista enī generāt distractiōes et magnas in corde obscuritates. Liten loqrer tibi verbū meū et ab-

scōdita reuelare: si aduētū meū diligenter obseruares et ostiū cordis in apertis. Esto puidus et vigila i oronib⁹: et humilia te in oib⁹.

In qb⁹ firma pax cordis et ver⁹ pfect⁹ p̄sistit. Cap. xxix.

Ergo locut⁹ sū: Pacē relinquo vobis: pacē meā do vobis: nō quōd mūdus dat ego do vobis. Pacē cōs resideant s. q̄ ad verā pacē p̄tine nō cōs curāt Pax mea cū vniuersis et māluerit corde. Pax tua erit i multa patiētia. Si me audieris et vocē meā secutus fueris: poteris multa pace frui. Quid igit faciā: in oī re attende tibi quid facias et qd dicas: et omnē intētionē tuā ad hoc dirige ut mihi solū placeas: et extra me nihil cupias vel queras: s. et de alijs dictis vel factis nūl temere iudices: nec cū reb⁹ tibi nō commissis te implicēs et poteris fieri ut parū vel raro turberis. Nūqz autē sentire aliquāurbationē nec pati aliquā cordis vel corpis molestiā: nō ē p̄sentis tēpis s. stat⁹ eterne quietis. Nō ergo estimes te verā pacē inuenisse: si nullā senseris grauitatē: nec tūc totū eē bonum si neminē pateris aduer-

sariū: nec hoc eē pfectū si cun-
cta sūt fm tuū affectū neq;
tūc aliquid magni te reputes
qu. Specialit̃ dilectū exultimes
si in magna fueris deuotione
atq; dulcedine: q; in istis non
cognoscit̃ verus amator vir-
tutis: nec in istis p̃sistit pfe-
ctus ⁊ pfectio boīs. In quo ḡ
vñe: In offerendo te ex toto
corde tuo volūtati diuine: nō
querēdo q̃ tua sūt: nec in quo
nec in magno: nec in tpe nec i
eternitatē: cūta ut in vna equa
li facie in grātiarū actiōe per-
maneas: ut p̃spera ⁊ p̃traria
oīa equa lance pensando. Si
fueris tam fortis ⁊ longani-
mis in spe: ut subtracta inte-
riori p̃solatiōe etiā ad amplio-
ra sustinēda cor tuū p̃parau-
eris nec te iustificaueris ⁊ s̃c-
tū laudaueris: tūc in vera ⁊
recta via pacis ābulas: ⁊ spes
indubitata erit q̃ rursus i ni-
bilo faciē meā sis visur⁹. Ce-
si ad plenū tuū p̃p̃tū p-
ueneris: scito q̃ tūc abundā-
tia pacis p̃frueris fm possibi-
litatē tui incolatus.

De cūctiā libere mentis
⁊ q̃ suplex oīo magis me-
retur p̃lectio. Cap. xxx.

Omne hoc opus est p-
fecti viri nūq̃ ab inten-

tionē celestīū animū relaxa-
re: ⁊ inf̃ multas curas quasi
sine cura trāire: nō mox̃ cor-
pentis: s̃ p̃rogatiua quadā li-
tere mētis: nulli creature in-
ordinata affectiōe adherendo
O bserro te piissime dē⁹ meus
p̃serua me a curis vutis vite
ne nimis iplicer: a multis ne-
cessitatib⁹ corpis ne volupta-
te capiar: ab vniuersis aie ob-
staculis ne molestijs fractus
reſcier: nō dico ab his rebus
quas toto affectu ambit vani-
tas mundana: s̃ ab his mise-
rijs que aīa ⁊ sui tui cōmuni
maledicto mortalitatē penali-
ter grauāt ⁊ retardāt ne in li-
bertatē spūs quoties libuerit
valeat introire. O dē⁹ meus
dulcedo ineffabilis: verte mi-
hi in amaritudinē omniē p̃so-
lationē carnalē ab eternoz
amōre me abstrahētē ⁊ ad se
intuitu cuiusdā boni relecta-
bilis p̃sentis male alliciētē.
Nō me vincat dē⁹ me⁹ non
vincat caro ⁊ sanguis: nō me
decipiat mūdus ⁊ breuis gl̃a
eius: nō me supplātet diabol⁹
⁊ astutia illi⁹. Da m̃ fortitū-
dīnē resistēdi: patiētiā tolerādi
p̃stantiā p̃seruādī. Da p̃oi-
bus mūdi p̃solatiōib⁹ suauis-
simā spūs tui vnctionē: ⁊ pro

carnali amore tui nois infun
de amore: ecce cib⁹ potus: re-
stis ac cetera vtēilia ad cor-
poris sustentaculū p̄tinētia fer-
uētis spiritui sūt onerosa. Tri-
bue talib⁹ fomētis tēpate vti
nō desiderio nimio implicari
Abicere oīa nō licet: qz natu-
ra sustentāda ē: requirere autē
supflua ⁊ q̄ magis delectant
lex scā p̄hibet nā als caro ad-
uersus spiritū isolesceret. In-
ter b̄ q̄lo man⁹ tua me regat:
⁊ doceat ne quid nimīū fiat.

Contrariar⁹ amor a sūmo bo-
no marie retardat. C. xxxj

Eli opor⁹ te dare totū
p̄ toto ⁊ nihil tui ipsi⁹ ēē
Scito q̄ amator tui ipsi⁹ mag-
nocet tibi q̄ aliqua res mūdi
Scdm amorē ⁊ affectū quez-
geris: quelibet res plus vlt⁹ mi-
nus adheret. Si fuerit amor
tu⁹ pur⁹ simplex ⁊ bñ ordina-
tus: eris sine captiuitate rerū
Noli p̄cupiscere qd̄ non licet
habere. Noli habere qd̄ te pōt
impedire ⁊ libertate interiori
p̄iuare. Dirū q̄ nō ex toto
fūdo cordis teipsū mibi com-
mittis cū oib⁹ q̄ desiderare po-
tes vel habere. Quare vano
merore p̄sumeris: Cur super-
fluis curis fatigar⁹ lo: Sta ad
beneplacitū meū: ⁊ nullū pa-

tieris detrimētū. Si q̄ris hoc
vel illud ⁊ volueris ibi vel ibi
p̄p̄t tuū comodū ⁊ p̄p̄iū te-
neplacitū mag⁹ balēdū: nūq̄
eris in quietudine nec liber a
solicitudine: qz in oī repietur
aliqs defect⁹: ⁊ in oī loco erit
q̄ aduerses. Iuvat igit nō q̄li-
bet res adeptā vel multiplica-
ta exeri⁹: s̄ poti⁹ p̄tēpta ⁊ de-
cisa ex corde radicē. Quod
nō tm̄ te censu eris ⁊ diuitia-
rū intelligas: s̄ te bonorū etiā
ambitu ac vane laudatōis de-
siderio: q̄ oīa trāseūt cū mun-
do. Munis parū loc⁹ si te est
spūs seruorū. Nec diu stabit
pax illa q̄sita forinsec⁹: si va-
cat a vtro fundamētō status
cordis: hoc est: nisi steteris in
me p̄mutare te potes: s̄ nō me-
liozare. Rā occasiōe orta ⁊ ac-
cepta inuenies quod fugisti ⁊
amplius.

Conratio p̄ purgatiōē cor-
dis ⁊ celestis sapia. C. xxxij

Confirma me d⁹ p̄ gra-
tiā sci spūs da virtutes
corrobzari in interiori boiet
⁊ cor meū ab oī inutili sollici-
tudine ⁊ angore euacuare nec
varijs desiderijs trahi cuius-
cūq̄ rei viliū aut p̄ciosū: s̄ oīa
inspicere sicut trāseūtia ⁊ me-
pa: it̄ cū illis trāsiturū: qz ni-

hū pmanēs sub sole nisi oīa uanitas ⁊ afflictio spūs. **Q**uā sapiēs qui ita pūderat. Da mī dñe celestē sapiāz ut discā te sup oīa q̄rere ⁊ inuenire: sup oīa sapere ⁊ diligere: ⁊ cetera sū ordinē sapientie tue putant intelligere. Da prudēte cōclinare blādiēte: ⁊ patientē ferre aduersantē: q̄z hec magna sapiētie nō moueri oīa uento uertorū nec aurē male blādiēti p̄tere s̄yrene: sic enī incepta pergit uia secure.

Contra linguas obrectatorum. Cap. xxxij.

Nisi nō egre feres si q̄dā te te male senserint ⁊ uiderint qd non licet ē audire. Tu ueteriora te te ipso sentire teles: ⁊ neminē infirmiorē te credere. Si ambules ad intrans multū p̄derabis uolūtaria uerba. Est nō p̄a prudētia silere in tpe malorū ⁊ introitus ad me conuerti nec humana iudicio disturbari. Nō sit pax tua in ore boiū: siue enīz bene siue male interpretati fuerint: nō es igit̄ alē bō. Ubi est uera pax: ⁊ uera gloria: Nōne in me? Et qui non appetit hominib⁹ placere nec displicere timet: multa perfruet pace. Ex inordinata amore ⁊ uano

timore oris oīa inq̄tudo cordis ⁊ distractio sensuū

Qualiter in statu tribulationis te inuocādu est ⁊ benedicēdu. Cap. xxxiij.

Sit nomē tuū dñe benedictū in secula qui uolūstibāc tentationē ⁊ tribulationē uenire sup me. Nō possum eā effugere: s̄ necesse habeo ad te cōfugere ut me adiuues ⁊ in bonū mibi cōuertas. Dñe modo sum in tribulationē: ⁊ nō est cordi meo bene sed multū uxor a p̄senti passio. Et nūc pater dilecte qd dicā: Deprecēsus sum in angustias saluifica me ex uota hac. S̄ p̄pterea ueni in hanc uiam ut tu clarificeris cū fuero valde humiliatus ⁊ per te liberat⁹. Cōplaceat tibi dñe ut eruas me: nā ego paup̄ qd agere possū: ⁊ quo ibo sine te? Da patientiā dñe etiā hac uice. Adiūua me te⁹ me⁹: ⁊ non timebo quātūcūq̄ grauatus fuero. Et nunc inter hec quid dicam: Domine fiat uolūtas tuatego bene merui tribulari ⁊ grauari: oportet ut sustineam: ⁊ utinam patienter donec transeat tempestas et melius fiat. Potens est autēz omnipotens manus tua etiāz

banc tentationē a me auferre
et eius imperiū mitigare: ne pe-
nitus succūbā: quēadmodū et
pater sepe egisti mecum deus meus
misericordia mea. Et quāto
mibi difficilius: tāto tibi facili-
us: et huius mutatio texere excelsi

De diuino per dō auxilio
et confidentia recuperan-
de gratie. Cap. xxxv.

Egli ego dñs cōfortās ī
die tribulatiōis. Venias
ad me cū ē nō fuerit bñ. Hoc
ē qd maxie impedit p̄solatio-
nem celestē: qz tardi⁹ cōuer-
te ad orationē. Nā atqz me
intēteroges: multa interi so-
laria q̄ris et recreas te ī ex-
ternis. Ideoqz fit ut pax oīa p-
sint donec aduertas qz ego sū
q̄ eruo sp̄rātes in me: nec est
extra me valēs consiliū neqz
vtilē: s̄ neqz durabile remedi-
um. S; iā resumpto spū post
tēpositarē recōualesce in luce
miserationū inear: qz ppe sū
dicit dñs: ut restaure vniuer-
sa: nō solū integre s; et abūdā
et cumulate. Nūqd m̄ q̄cūqz
difficile: aut ero similis dicē-
ti et nō faciēti? Vbi est fides
tua? Ora firmiter et p̄seuerā-
ter. Esto lōganimis et vir for-
tis: veniet tibi p̄solatio in tpe
suo expecta me expecta: veniā

et curabo te. Et ratio est q̄ te
vexat: et formido vana q̄ te ex-
terret. Quid importat sollici-
tudo de futuris p̄tingētibz
nisi ut tristitiā sup̄ tristitiā
babeas: Sufficit dici malicia
sua. Vanū est et inutile de fu-
turis p̄turbari uel gratulari
q̄ forte nūqz eveniēt. S; hu-
manū est huiusmodi imagi-
natiōibz illud: et parui ad hoc
animi signū tam lenit trahi a
suggestionē inimici. Ipse. n. nō
curat an veris an falsis illu-
dat et decipiat: et vtrū p̄sentiū
amore an futuroz formidine
p̄sternat. Nō q̄ turbetur cor
tuū neqz formidet. Crede in
me et in misericordia mea ha-
beto fiduciā. Nā tu te elōgā-
tū estimas a me: sepe sū p̄p̄in-
quior. Nā tu estimas totū p̄-
ditū tūc sepe magis merendi
instar lucrū. Non est totū p̄-
ditū qñ res accidit ī p̄trariū
Nō debes indicare p̄m p̄sens
sentire: nec si gravitati alicui
vndecliqz veniēti iuxtere et ac-
cipere tāqz oīs spes sit ablata
emergēdi. Noli putare te re-
lictū ex toto: q̄uis ad tēp⁹
miseri tibi aliquā tribulatio-
nē: sic enī trāsit ad regnū ce-
lorū. Et hoc sine dubio magis
expeedit ē et ceteris suis meis:

ut exercitemini aduersa: q̄ si
cūcta ad libitū haberet. Ego
nomi cogitatio absconditas:
q̄ multū expedit p̄ salute tua
ut interdū sine sap̄e relinq̄-
ris: ne forte eleueris in bono
succesus: tibi ipsi placere ve-
lis in eo qd̄ nō es. Quod tedi
auferre possū: et restituere cū
mibi placuerit. Cum videro
meū ē: cū subtrahero tuū nō
tulit: q̄ meū est ē datū bonū
et cōtū p̄fectū. Si tibi ad-
mifero gravitatē aut quālibz
p̄traheret nō indigner̄ neq̄
p̄cidat cor tuū: et ego cito s̄b-
leuare possū et cōtū in gau-
diū trāsmutare. Verūtamē
iustus sū et recōmēdabit mul-
tū cū sic facio tecū. Si recte
sapis et in veritate aspici nūq̄
rebes p̄p̄t aduersa tā reiecte
p̄tristari: s̄ magis gaudere et
grās agere: imo hoc vnicū re-
putare gaudiū q̄ affligēs te
dolorib⁹ nō parco tibi. Sicut
dilexit me p̄p̄t ego diligo vo-
dipi dilectis discipulis meis
q̄s vtriq̄ n̄ misi ad gaudia tē-
poralia: s̄ ad maḡ certamina
nō ad honores s̄ ad respectio-
nes: nō ad oculū: s̄ ad labores
nō ad requiē: s̄ ad offerendū
fructū multū in patiētia. Vo-
rum memēto fili mi verbo.

De neglectu ois crea-
ture ut creator possit
inueniri. Cap. xxxvj.

Omne mi ad huc bene
indigeo maiori grā si de-
beā illuc puenire ubi me nemo
poterit nec vlla creatura ip̄-
dire. Nā q̄dū res aliq̄ me re-
tinet: nō possū libere ad te vo-
lare. Cupiebat libere volare q̄
dicebat: Quis dabit mihi p̄-
nas sic colūbe: et volato et re-
quiescā: Quid simplici ocu-
lo quieti: et qd̄ liberi nil testi-
derāt in terris. Postz igit̄
omnē p̄trāsire creaturā: et se-
ipsū p̄fecte deserere ac in ex-
cessu mentis stare et videre te
oīz p̄ditore cū creaturis nil
simile habere. Et nisi q̄s ab oī-
bus creaturis fuerit expedit⁹
nō poterit libere in tēdere di-
uinis. Ideo enī pauci inueni-
unt p̄tēplatiuiq̄ pauci sciūt
se a perituris creaturis ad ple-
nū seq̄strari. Ad hoc magna
requirit grā q̄ animā leuet et
sup̄ seipsam rapiat. Et nisi bō
sit in spū deuot⁹ et ab oīb⁹ cre-
aturis liberat⁹ ac deo totus
vnit⁹: quicqd̄ scit: quicqd̄ etiaz
habet: nō est magni ponderis.
Diu guis erit et in terra iace-
bit q̄ aliqd̄ magni estimat ut
si solū vnū imensū eternū to-

num. Et q̄cqd̄ te nō ē m̄bā ē
et p̄ n̄bilo cōputari v̄let. Est
q̄ppe maḡ differētia sapia illu
miati et deuoti viri: et scia lit
terati et studiosi clerici. Mul
to nobilior ē illa doctrina q̄ de
sursū ex diuina illuētis manat
q̄ q̄ laboriose b̄uano acq̄rit i
genio. Plures regiū p̄tēpla
tionē d̄siderare: s̄ q̄ ac eā req̄
runt nō studēt exercere. Est
et magnū impedimentū q̄ in
signis et in rebus sensibilibus
stat et par te p̄fecta mortifi
catione habet. Nescio quid ē
et quo spū ducimur et quid p̄
tendim⁹ q̄ spūales d̄ci vide
mur: q̄ totū laborē et amplio
rem sollicitudinē p̄transito
rijs et v̄lib⁹ reb⁹ agim⁹: et te
interioribus nostris vit raro
plene recollectio sensib⁹ cogi
tamus. Prob dolor statim post
modicā recollectiones foras
erumpim⁹: nec opa nostra di
stricta examinatiōe trutinā
mus. Abi iacēt affect⁹ nostri
nō attēdim⁹: et q̄ impura sint
oīa n̄ra nō deplozamus. Oīs
q̄ppe caro corruerat viā suā
et iō sequebat⁹ diluuiū magnū
Cū igit̄ interior affectus noster
corrupt⁹ sit: necesse ē ut actio
sequēs index carētie interiorij
vigoris corrumpt⁹. Ex puro

corde p̄cedit fruct⁹ bone vi
te. Quantū quis fecerit que
rit. S̄ et quāta p̄tute agit nō
tā studiose pensat. Si fuerit
fortis: v̄ines: pulcher: habilis
uel bonus scriptor: bonus can
tor: bon⁹ laborator: inuestiga
tor: q̄ paup̄ sit spū: q̄ patiens
et m̄tis: q̄ deuot⁹ et internus
a multis taceat. Natura exte
riora v̄is respicit: gr̄a ad in
teriora se conuertit. Jila fre
quenter fallit: ista in teo spe
rat ut nō decipiat.

De abnegatiōe sui et abdic
tiōe oīs cupiditatē. Ca. xxxvii

Egli nō potes p̄fecte possi
dereliberatē nisi totali
ter abneget te metipsū. Com
pediti sūt oēs p̄prietarij et sui
ipsi⁹ amatores: cupidus curiosi
gyrouagi querētes semp mol
liam: nō q̄ ibi xp̄i: s̄ sepe hoc fin
gentes et cōp̄nētes q̄ nō sta
bit. Peribit enī totū qd̄ non
est ex teo ortū. Tene breue et
p̄sumatū verbū. Dimitte oīa:
et inuenies oīa. Dimitte cupi
ditatē et inuenies requiē. Hoc
mēte p̄tracta: et cū impleueri:
oīa intelliges. Dñe s̄ nō ē op⁹
vni⁹ d̄ci nec lud⁹ paruulor:
imō in s̄ breui icludis oīs p̄fe
ctio religiosor. Fili nō v̄tes
auerti nec statim rējci audita

via pfectoꝝ s̄ magis ad subli-
miora p̄uocari ⁊ ad min⁹ ad
hec ex d̄siderio suspirare. Utrū
nā sic tecū esset ⁊ ad hoc pue-
nisses ut tu ipsi⁹ amator non
esses. s̄ ad nutū meū pure sta-
res: ⁊ ei⁹ quē tibi p̄posui p̄is
tūc mihi valde placeres ⁊ to-
ta vita tua cū gaudio ⁊ pace
trāsiret. Dabes adhuc multa
ad relinquēdū: q̄ nisi mihi ex
integro resignaueris nō acq̄-
res quid postulas. Suadeo ti-
bi a me emere aurū ignitū ut
locuplex fias: id est: sapiētiaz
celestē oīa infima p̄culcantes
Postpone terrēnā sapiētiam:
omnē humanā cōplacētā et
ppriā. Dixi tibi viliora emen-
da p̄ p̄ciosis ⁊ altis in rebus
humanis. Nā vilis ⁊ pua ac
pene oblivioni tradita videt̄
vera celestis sapiētia: nō sapi-
ens alta de se nec magnifica-
ri querēs in terra: quā multi
ozeten⁹ p̄dicāt s̄ vita lōge dis-
sentiūt: ipsa tñ est p̄ciōsa mar-
garita a multis abscondita.

De instabilitate cordis ⁊ d̄
intentioē finali ad x̄m ba-
tēda. *Cap. xxxviii.*

Noli credere affectui
tuo: q̄ nūc ē cito muta-
bilis in aliud. Cēdiu. n. vixeris
mutabilitati subiect⁹ eris: et

nolēs ut modo let⁹: modo tri-
stis: mō pacat⁹: mō turbatus
nūc treuot⁹: nūc idēuot⁹: nūc
studiosus: nūc accidios⁹: nūc
grauis nūc levis inueniaris.
S̄ stat sup̄ hec mutabilia sa-
piēs ⁊ bene doct⁹ in sp̄mō at
tēdens qd̄ in se sentiat uel q̄
pte flet x̄nt⁹ instabilitatē: sed
ut tota int̄tio mētis eius ad
debitū ⁊ ad optimū pficiat si-
nem. Nā sic poterit vn⁹ ⁊ idē
in cōcussus p̄manere: simplici
int̄tiōis oculo p̄ tot varios
euētus ad me imp̄termisse di-
recto. Quāto aut purior fue-
rit int̄tiōis ocul⁹ tāto p̄stā-
ti⁹ int̄ diuersas itur p̄cellas
S̄ i mulcē caligat ocul⁹ int̄-
tiōis: respicit. n. cito i aliq̄ de
lectabile qd̄ occurrit: ⁊ raro
tot⁹ liber qd̄ inuenit a nouo p̄-
prie ex q̄ sit iōis. Sic iudei oīz
venerāt i heraniā ad marthā
⁊ mariā nō pp̄e d̄stiffi: s̄ ut la-
carū viderēt. Quidā⁹ ē c̄
it̄tiōis ocul⁹ ut sit simplex et
rect⁹ atq̄ vitra oīa varia me-
dia ad me dirigēd⁹.

De amāti sapit x̄ sup̄ oīa
⁊ in oīb⁹. *Cap. xxxix.*

Ecce x̄tus me⁹ ⁊ omnia.
Quid volo ampli⁹ ⁊ qd̄
feliciter desiderare possū: s̄
sapidum ⁊ dulce. v̄bum: sed

amari verbū nō mūdū nec ea
q̄ in mūdo sūt. De^o me^o ⁊ oīa
Intelligēti satis dictū est: ⁊
sepe repte re iocūdū ē amāti.
Ne siquidē p̄te iocūda sunt
oīa: te autē absente fastidiunt
cūcta. Tu facis eos trāquil-
lū ⁊ pacē magnā leticiāq; fe-
stiuā: Tu facis bene sentire d̄
oib⁹ ⁊ in oib⁹ te laudare: nec
p̄t aliqd sine te diu placere: s̄
si teber gratū esse ⁊ bene sap-
re: oportet grām tuā adesse et
p̄dimēto tue sapie p̄diri. Cui
tu sapis: qd ei recte nō sapiet
⁊ cui tu non sapis: quid ei ad
iocūditatē esse poterit? Sed
reficiūt in tua sapia mūdi sa-
piētes ⁊ q̄ carnē sapiūt: q; ibi
plurima vanitas ⁊ hic mors
inuenit. Qui autē te p̄ p̄ceptū
mūdanoꝝ ⁊ carnis mortifica-
tionē sequūt: v̄re sapiētes eē
cognoscūt: q; te vanitate ad
veritatē: te carne ad spiritum
trāsserūt. Istis sapit te^o ⁊ q̄
quid inuenit in creaturis: o-
tū referūt ad laudē sui p̄dico-
ris. Dissimilis tū ⁊ multū dis-
similis sapor creatoris ⁊ crea-
ture: eternitatis ⁊ t̄p̄is lucis
increate ⁊ lucis illumiante. O
lux p̄petua cūcta creata tūscē
dens lumia fulgura corusca-
tionē d̄ sublimi penetrāre oīa

intima cordis mei purificāte
tificā: clarificā: ⁊ v̄nificā spi-
ritū meū cū sis potētis ad i-
berēdū tibi inbilos excessib⁹
Q̄n veniet hec bēa ⁊ reside-
rabilis hora: ut tua me saties
p̄sentiat: ut sis mihi oīa i oib⁹
Q̄diū h̄ datū nō fuerit: nec
plenū gaudium erit. Adduc
p̄dolor v̄uit in me ver⁹ hō
nō ē tot⁹ crucifixus: nō ē p̄fe-
cte mortu⁹. Adduc p̄cupiscit
fortitē aduersus sp̄m: bella mo-
net intestina nec regnū aie pa-
tis esse quietū. S̄ tu q̄ oīa-
ris potestati maris: ⁊ motum
fluctuū ei⁹ tu mitigas exur-
ge adiūua me. Dissipa gēres q̄
bella volūt: p̄tere eas in p̄tu-
te tua: ostende q̄so magnalia
tua ⁊ glorificet v̄ptera tua:
q; nō est sp̄s alia nec refugi-
um m̄ nisi in te dñe te^o meus
Q̄ nō ē securitas a tenta-
tione in hac vita. Cap. xl.
Nūm̄ secur⁹ es i hac
vita: s̄ quoad v̄teris sp̄
arma sp̄alia tibi sūt necessa-
ria. Inf̄ hostes v̄saris a de-
ptis ⁊ a sinistris ipugnaris.
Si q̄ nō v̄teris v̄ndicq; scuto
patiētiē nō eris diu sine vul-
nere. Insuper si nō ponis cor
tuū fixe in me cū mera volūta-
te cūcta patiēdi p̄p̄e me non

poteris ardore istū sustinere
nec ad palmā pringere bōz.
Oportet te g viriliter oia ptrāsi
re: et potētī manu vti aduers⁹
obiecta. Mā vincētī dāf mā
na: et totētī relinquit multa
miseria. Si quis i hac vita re
quidē quō tūc puenies ad eter
nā? Nō ponas te ad multā re
quiescē ad magnā parietiam.
Quere verā pacē nō in ter
ris s in celis: nō in hoib⁹ nec i
ceteris creaturis: s in deo so
lo. Deo amore dei teles oia
liten⁹ subire: labores scz et do
lores: et tatiōs: et patiōs: an
xietates: necessitates: infirmi
tates: iniurias: oblocutiōs: res
pensiōs: humiliatiōs: p̄fusio
nes: orrectiōs et respectiōs.
Nec iunār ad v̄tutes: nec pro
bant xpī tyronē: nec fabricāt
celestē coronā. Ego reddā ei
eternā mercedē p̄ hui⁹ labo
re: et infinitā gloriā p̄ trāstro
riā p̄fusā. Putas q sp habe
bis. p tua volūrate p̄solatiōs
sp̄ual⁹ s. Sci mei nō habue
runt tales: s multas granita
tes et tērationes varias: ma
gnas q̄s p̄solatiōs: s patiētes
sustinuerūt se in oib⁹: et mag
sūt p̄fisi deo q̄ sibi: sciētes q:
nō sūt p̄digne passiōs hui⁹
tp̄is ad futurā gloriā p̄merē

dam. Vīs tu statī valere: qd
multi post lachrymas et ma
gnos labores vix obtinuerūt
Expecta dñm viriliter age et cō
fortare: noli diffidere: noli di
scedere: s corp⁹ et aīas expone
stant p gloria dei. Ego red
dam plenissime. Ego tecū ero
in omni tribulatiōe.

Contra vana hominis
iudicia. Cap. xli.

Est iacta cor tuū firmis
i dñō: et humanū ne me
tūas iudiciū: ubi te p̄scientia
piū reddit et insontē. Bonū
est et beatū talis pati: nec hoc
erit graue humili cordi: et deo
mag q̄ sibi ipsi p̄fidētī. Mul
ti multa loquūt: et idē p̄ua fi
des est adhibēda. S; et oibus
satis esse nō est possibile. Et si
paulus oibus studuit in dñō
placere: et oib⁹ oia fact⁹. Et si
etias pro minimo dicit q ab
humano die iudicā⁹ fuerit.
Egit satis p aliorū edificatio
ne et salute quantū in se erat
et poterat: sed ne ab alijs aliqñ
iudicā⁹ vel nō respiceretur
cōbire nō potuit: ideo totū
deū cōmisit qui totū nouerat
et patiētia et humilitate p̄tra
ora loquētī in iūq: ac etiā va
na et mēdosa cogitātiū atq;
p libitū: o quēq iactantiū se

defendit. Respondit tñ inter-
dū ne infirmis et sua tacitur-
nitate generaret scādalum.
Quis tu ut timeas a mortali
boies? Hodie ē et cras nō cō-
paret. Deū time et boius terro-
res nō expanseles. Quid pōt
aliq̃s in te verbis aut iniurijs
Sibi poti⁹ nocet q̃ tibi: nec po-
terit iudiciū deieffugere qui-
cūq̃ est ille. Tu bāte te nō pte
oculis et noli p̃tendere p̃bis q̃
rulosos. Qe si ad p̃sens videri
succubi et p̃fusione pati quam
nō meruisti: ne indigneris et
hoc neq̃ p̃ ipatientiā minuas
coronā tuā: s̃ ad me poti⁹ re-
spice in celū: q̃ potēs sū eripe-
re ab oī confusione et iniuria: et
vnicaq̃ reddere s̃m opa sua.
De pura et integra resigna-
tiōe sui ad obtinenda cor-
dis libertatē. Cap. xliij.

Hic relinquet te et inueni-
es me. Sta sine electiōe
et oī p̃prietate: et sp̃ lucraberis
Nam et adijciēs tibi amplior
grā: statū ut te resignaueris
nec resupseris. Dñe quotiens
me resignabo et in quibus me
relinquā? Semp et in oī hora
sic i p̃uo sic et in magno: nihil
excipio s̃ in oib⁹ te nudatum
inueniri volo. Alioquin quō
poteris esse me⁹ et ego tu⁹: nisi

fueris ab oī p̃pria volūtate in-
tus et foris spoliat⁹. Quanto
celeri⁹ hoc agis: tāto meli⁹ ba-
tebis: et quāto pleni⁹ et s̃nce-
rius: tāto pl⁹ mihi placebis et
ampli⁹ lucraberis. Quidā se
resignāt s̃ cū aliqua exceptio-
ne. Nō enī plene deo p̃fidunt
iō p̃uidere sibi satagiūt. Qui-
dam etiā p̃mo totū offerūt: s̃
postea tēratōe p̃ssante ad p̃-
pria redeūt: ideo minime i vir-
tute p̃ficiūt. Vi ad verā pu-
ri cordis libertatē et iocunde
familiaritatis mee grām nō
p̃tingēt: nisi integra resigna-
tiō et quotidiana sui imola-
tiōe p̃i⁹ facta: sine q̃ nō stat
nec stabit vnio fructiua. Dixi
tibi sepissime: et nūc itē dico
Relinque te: resigna te et frue-
ris magna iterna pace. Da to-
tū p̃ toto: nil exquire: nil repte-
testa pure et inestitane in me
et bātebis me. Eris liber i cor-
de: et tenebre nō p̃culcabūt te
Ad hoc conare: hoc ora: s̃ stu-
de desiderare: ut ab oī p̃prie-
tate possis expoliari: et nudus
nudū s̃m sequi: tibi mori: et
mihi eternalit̃ viuē. Tūc re-
ficiēt cōs vane s̃atasse p̃turba-
tiones inique et cure supflue.
Tūc etiā recedet imoderat⁹
timō: et iordiat⁹ amor moriet⁹

De bono regimine i ceteris et re-
curfu ad res i periculis. Ca. xliij
Eli ad istud diligens te-
dere debes ut in oi loco
actione seu occupacione externa
sis intus liber et tuipsum po-
tes: et sint oia sub te et tu non sis
clausus sis dominus actionum tuarum.
et rector non sis nec emptor
sed magis exceptor: verusque be-
bitor i forte ac libertate transi-
ens filiorum dei qui stat super pre-
sentia et speculant eterna: qui transi-
toria intrant sinistro oculo et
extro celestia: qui temporalia
non trahunt ad inherendum: sed tra-
hunt ipsa ea magis ad bene ser-
uiendum. put ordinata sunt a deo
et instituta a summo opifice qui
nil inordinatum reliquit i sua crea-
tura. Sicut et in oi eventu stas
non i apparitione eterna: nec ocu-
lo carnali lustras visa uel au-
ditas: sed mox in qualibz causa in-
tras cum moysi i tabernaculum
ad consulendum dominum: audies non
numquam dominum respondere: et redies
instructus de multis presentibus et
futuris. Sp. n. moyses recur-
sum habuit ad tabernaculum pro
dubijs et questionibus soluendis:
fugitque ad orationis adiutorium
per periculis et improbitatibus ho-
minum subleuandis. Sic et tu cum
fugeris tebes i cordis tui secre-

tariis dominum intenter implorando
suffragium. Propterea namque io-
sue et filij israel a gabaonitis legiti-
tur receptique os domini non per-
interrogauerunt: sed nimium creduli
et dulcibus sermonibus falsa piete-
te delusi sunt. De bono non sit
importunus i negotijs. Ca. xliiij
Eli committe mihi spiritus causa-
tuam et ego bene disponam
in tpe suo. Expecta ordinatio-
nem meam et senties inde perfectum
domine satis libere deo restitui com-
mitto: quia parum potest cogitatio
mea perficere. Et tamen non mul-
tum adhaerere futuris eventibus
sed ad beneplacitum tuum me in-
cunctanter offerre. Filij mihi sepe bo-
re aliquam agitat quod desiderat
sed cum ad eam puenit aliter inci-
pit sentire: quia affectioes circa
idem non sunt durabiles sed magis
de vno in aliud nos impellunt.
Non ergo minimum etiam in mi-
nimis se relinquere. Uterus pro-
fectus hominis est abnegatio
suiipsum: et bonum abnegat valde
libere et securus. Sed antiquus
hostis omnibus bonis aduersarius a-
tentacione non cessat: et die no-
cturnaque graues molis insidias:
si forte in laqueum receptus
possit precipitare incautum. Vigilate igitur et orate dicit dominus ut
non intretis in temptationem.

Quod homo nihil boni ex
se habet et de nullo glo-
riari potest. Cap. xlv.

Omine quod est bonum quod me-
mor sis ei: aut fili? uois
quod uisitas eum: Quid promeruit
homo ut dares illi gratiam tuam
Domine quid possum consequi si re-
seris merita: quid iuste obten-
dere possum: si quod peto non fece-
ris: Certe hoc in veritate co-
gitare possum et dicere: Dñe ni-
hil sum: nihil boni ex me habeo:
Sed in omnibus deficio et ad nihil sp-
tando. Et nisi a te fuero adiu-
tus: et interius informatus: totus
efficior tepidus et dissolutus.
Tu autem Domine spiritus idem ipse es et
permanes in eternum: spiritus bonus in-
stus et sanctus: bene: iuste ac scē-
agēs oia et disponēs in sapiē-
tia. Sed ego quod ad defectum ma-
gis propius sum quam ad perfectum
non sum spiritus in uno statu perdurans
quod septem tempora mutat super
me. Querit amē cito melius sit
cum tibi placuerit et manu po-
reperis adiutricem: quod tu solus
sine humano suffragio poteris
auxiliari: et in tantum confirmari
ut uult? mens amplius in di-
uersa non muret: sed in te uno cor
meum puerat et quiescat. Ubi
si bene scire omnem humanam con-
solationem abijcere: siue propter

deuotionem adipiscendas: siue
propter necessitatem qua compelloz
te querere: quod non est bonum quod me com-
solatur: tunc merito possemus de gratia
sperare tua: et de dono noue con-
solationis exultare. Sed iam tibi
unde totum venit quod dicit. Nunc
mihi bene succedit. Ego autem
vanitas et nihilum ante te: ineco-
stans homo et infirmus. Ubi ego
possum gloriari: aut cur appeto
reputari? Nunquid te nihilo
et hoc vanissimum est. Vere in-
anis gloria mala pestis: vani-
tas maxima: quod a terra trahit
gloria et celesti spoliatur gratia
Dñi enim homo complacet sibi: displice-
t tibi: dum inbiat laudibus hu-
manis paucis ueris protutibus.
Est autem uera gloria et exulta-
tio sancti: gloriari in te et non in se
gaudere in nomine tuo non in uir-
tute propria: nec in aliqua creatu-
ra relectari nisi propter te. Lau-
des nomen tuum non meum magni-
ficet opus tuum non meum: bene-
dicat nomen sancti tui: nihil autem
attribuat mihi te laudibus ho-
minum. Tu gloria mea: tu exul-
tatio cordis mei. In te gloria-
bor et te exultabo tota die: pro
me autem nihil nisi in infirmita-
tibus meis. Querat indei glo-
ria quod ab iniuncto est: ego hanc re-
quiram quod a solo deo est. Dis quod de

gloria humana: ois bonor: tē
poralis: ois altitudo mūdāna
eternē glie tue cōparā vani-
tas est ⁊ stulticia. **¶** Veritas
mea ⁊ misericordia mea. deus
meus trinitas beā tibi soli laus
⁊tus bonor ⁊ gloria p infini-
ta seculor: secula. Amē.

De pte tu ois tēporalis
bonozis. Cap. xlvj

Esi noli tibi attrahere si
videas alios bonozari ⁊
eleuari: te aut respici ⁊ buni-
liari. Erige cor: tuū ad me in
celū: nō peristabit te ptem-
pus boīs in terris. Dñe in ce-
citare sum⁹ ⁊ vanitate cito se-
ducimur. Si recte me respicio:
nūq̃ mibi facta est iniuria. ab
aliq̃ creatura: vnde nec iuste
balto p̃q̃ri aduersū te. Quia
aut frequēter ⁊ grauē pecca-
ui tibi: merito arguas p̃tra me
ois creatura. Tibi igit iuste
debet p̃fusio ⁊ p̃cept⁹: tibi aut
laus bonor ⁊ glia. Et nisi me
ad hoc p̃parauero q̃ velum li-
tent ab oi creatura respici et
relinquiat q̃ penit⁹ nihil vide-
ri: non possum interius paci-
ficari ⁊ stabiliri: nec spiritua-
liter illuminari: neq̃ plene ti-
bi veniri.

De par nō est ponēda in
hominibus. Cap. xlvij.

Esi si ponis pacē tuā cū
aliq̃ p̃sona ppter tuum
sentire ⁊ conuiuere instabilis
eris et impacat⁹. S; si recur-
sū habes ad tēp viuentem ⁊
manētē veritatē. nō p̃rista-
bit te amic⁹ recedēs aut mo-
riēs. In me telet amici dile-
ctio stare: ⁊ ppter me diligē-
dus est quisq̃s tibi bonus vi-
sus est ⁊ multū carus i hac
vita. Sine me non valet nec
durabit amicitia: nec est ve-
ra ⁊ mūda dilectio quā ego
nō copulo. Ita mortu⁹ teles
esse talib⁹ affectiōib⁹ dilecto-
rū boīz: ut quātū ad te perti-
net sine omni humano opta-
res esse p̃sortio. Lāto tō reo
magis appropinq̃: quātō ab
oi solatio terreno long⁹. Lā-
to etiā alit⁹ ascēdit ad deum
quātō p̃fūdi⁹ i se descendit ⁊
pl⁹ sibi ipsi vilescit. Qui aut
aliqd boni sibi attribuit: grāz
dei in se venire impedit: quia
grā spūs sancti cor: hūilē q̃rit
ip̃. Si scires te p̃fe: te annibi-
lare atq̃ ab oi creato amorē
evacuare: tūc teberē in te euz
magna grā emanare. S; qñ
tu respicis ad creaturas sub-
trahis tibi aspect⁹ creatoris.
Disce te in oib⁹ ppter creato-
rem vincere: tūc ad diuinam

valebis cognitionē ptingere.
Quātūcūq; modicū sit si ior-
dinate diligis ⁊ respicis retar-
data a sumo ⁊ viciat.

Cōtra vanā ⁊ secularē
scientiam. Cap. xlvij.

Nī si moveāt te pulchra
⁊ subtilia dicta hominū.
nō enī ē regnū dei i p̄mone s; in p̄tute. Attēde p̄ba mea q̄
corda accendūt ⁊ mētes illu-
mināt: inducūt cōpūctionē ⁊
variā ingerūt consolationē.
Nūq; ad h̄ legas p̄bū ut do-
ctior aut sapiētior possis vide-
ris: s; stude mortificationē vi-
tiorū q; h̄ ampli⁹ tibi pderit
q̄ noticia multarū difficultū q̄
stionū. Cū multa legeris co-
gnoveris: ad vniūm oportet
venire p̄ncipiū. Ego sū q̄ do-
ceo homines scias: ⁊ clariorē itel-
ligētiā puilis fero: q̄ ab ho-
mine possit doceri. Cui ego lo-
quor: cito sapiēs erit ⁊ multū
in spū p̄ficiet. Ne illis q̄ mul-
ta curiosa ab hoib⁹ inq̄rūt: et
de via mibi p̄uēdi par curāt
Veniet tēp⁹ qñ appetūt m̄gr
magistroz r̄p̄a dñs angeloz
cūctorū auditur⁹ lectiōs: toc
est singuloz exāmiatur⁹ con-
sciētias: ⁊ tūc scrutabit bie-
rusalē in lucernis: ⁊ manife-
sta erūt abscondita tenebrarū:

tacebūtq; argumēta lingua-
rū. Ego sū q̄ humilē in p̄cto
cleuo mētē. ut plures efne ve-
ritatis capiat ratiōis q̄ si q̄s
decēannis studuisset in schol
Ego doceo sine strepitu verbo-
rum sine p̄fusā opinionū: si-
ne fastu bonoris: sine pugna-
tiā argumētōz. Ego sū q̄ do-
ceo terrēna despiciere: p̄sentia
fastidire: eterna q̄rere: eterna
sapere: bonores fugere: scāda-
la sufferre: omnes spem in me
ponere: extra me nū cupere: ⁊
sup oia ardentē me amare.
Nā quidā amādo me intime
didicit diuina ⁊ loq̄bas mira-
bilis. Plus p̄fecit in relinquē-
do oia q̄ in studēdo subtilia.
S; alijs loq̄r coia: alijs speci-
aliaz aliq̄b⁹ in signis ⁊ figuris
vulcī appareo: q̄busdā s̄o in
multo lumie reuelo mysteria.
Quia vōz libroz: s; nō oīs eq̄
informāt: q; int⁹ sū doctor ve-
ritatē: cordis scrutator: cogi-
tationū intellectoz: actionū
p̄motor: distribuēs singulis
sic dignū iudicauero.

De non attrahēdo sibi res
exteriores. Cap. xlix.

Nī in multā oportz te cō-
fiscū: ⁊ estimare tetāq;
mortuū sup terrā: ⁊ cui tot⁹
mūdus crucifix⁹ sit. Multa

etiā oportet surda aure pertrāsi
re et quod tue pacis sunt magis re
cogitare. Utili⁹ est oculos a
rebus displicentibus auertere et
vnicuique suū sentire relinque
re et periculosos sermonibus re
sistere. Si bene steteris cum deo et eius
iudiciū aspexeris: facili⁹ te vi
ctū portabis. **O** dñe quousque
venim⁹: Ecce dñs tuus desce
dit de monte: et currit et spūale retrinē
tum in oblivionē trāsit: et vix
sero redit. Quod parum vel ni
hil pdest attendit: et quod sūme
necessariū ē negligent perit.
quod tot⁹ hō ad eterna defluit:
et nisi cito respiscat litens in
exterioribus iacet.

Omnibus nō est cre
dendus: et te facili lapsu
vertorum. Cap. I.

O mibi auxiliū dñe re
tribulatio: quia vana sal
bois. **O** sepe ibi nō inveni fi
dē ubi me habē putavi. Quo
tius etiā ibi reperi: ubi minus
psumpsi.vana ergo spes i ho
minibus: salus autē iustorum in te
deus. Benedict⁹ sis dñe de
us in omnibus quod nobis accidit in
firmi sumus et instabiles: cito
fallimur et permutamur. Quis
est hō qui ita caute et circūspe
cte in omnibus se custodire valet

ut aliquā in aliquā receptionē
vel plenitudinē nō veniat. Sed
qui in te dñe perfidit ac simpli
ci ex corde quirit: non tā facile
labit. Et si inciderit aliquam
contusionē quomodoque et
fuerit implicatus: citi⁹ per te eruet
aut a te solabitur: quia tu nō de
seris in te sperantē usque in fi
nē. Rarus fid⁹ amicus in cum
ctis amici persequens perisuris.
Tu dñe tu solus es fidelissi
mus in omnibus: et propter te nō ē alie
talis. **O** quod bene sapuit illa anima
sancta quod dixit: mens mea soli
data est et in christo fundata
Si ita mecum foret: nō tā faci
le timor human⁹ me sollicita
ret nec verborum iacula moue
rent. Quis omnia providere: quis
providere futura mala sufficit
Si provida etiā ledit sepe: quid
improvisa nisi gravius etiā fe
riunt. Sed quare mibi misero
nō meli⁹ providi. Cur etiā tā
facile alijs credidi. Sed volens
sum⁹: nec aliud quam fragiles ho
mines sum⁹: et si angelia a mul
tis estimamur et dicimur. Qui
credā dñe: cui credā nisi tibi.
Veritas es quod nō fallis nec fal
li potes. Et rursum: Quis hō me
dax: infirmus: instabilis et la
bilis: maxime in rebus ita ut statim
vix credi debeat quod rectū i fa

ciesonare videt. Quid prudens
pmonuisti cauendu ab hominibus
et quod inimici hominis domestici. i. ei?
nec credendu si quis dixerit:
ecce hic aut ecce illic. Doctus
su dano: et utinam ad cautela
maiores: non ad insipientia mihi
Cautus esto quidam ait cautus esto
sua apud te quod dico. Et dum
ego sileo et absconditu credo:
nec ille silere potest quod silendu per
tigit: sed statim prodit me et se et
absit. Ab huiusmodi fabulis
et incautis hominibus protege me do
minene in manus eorum incidas
nec unquam talia committam. Ele
bui verum et stabile da in os meum
et lingua callidam loquere fac a
me. Quod pati nolo: omni
mode cauere debeo. Quod bonu
et pacificum de alijs silere
nec aliud indifferens omnia cre
deret neque de facili ulterius effa
ri: prout scipsu reuelare: te sp
inspectore cordis quereret: nec
omni vento verborum circumferri: si
omnia intima et externa in tue
benignitatem voluntatis optare po
fieri. Quid tutum per preservationem ce
lestis gratie humanam fugere ap
parentiam: nec appetere quod foris
admirationem videtur plere: si
ea tota sedulitate sectari que
vite emendationem dant et seruo
rem. Quid multis nocuit virtus

scita ac propriopere laudata: quod
sana. prout gratia silentio serua
ta in hac fragili vita quod tota re
tatio ferit et malicia.

De perfidia in deo habenda
quoniam insurgunt verborum
iacula Cap. 11.

Hic ita firmus et spera in
me. Quid enim sunt verba
nisi verba: Per aerem volat: sed
lapidem non ledit. Si res co
gitata quod te latens velis emenda
re. Similis tibi precius es: pen
sa quod velis latens per deo hoc su
stinere. Partum satis est ut vel
verba interdum sustineas qui
necdum fortia verbera tolera
re vales. Et quare tam parua
tibi ad cor transierunt: nisi quod adhuc
carnalis es: et homines magis quam
oportet attendis. Nam quod respici
a meritis: reprehendi per excessibus
non vis: et excusationum queris
umbracula. Sed inspicere te me
lius et agnosces quod vivit adhuc
in te mundus et vanus amor: pla
cendi hominibus. Cum enim bassari re
fugis et confundi per defectibus:
constat utique quod nec vere humi
lis sis nec vere mundo motus
nec tibi mundus crucifixus.
Sed audi verba mea: et non cu
rabis decem milia hominum verba
Ecce si cuncta pro te dicerent
quod fingi maliciosissime possent

qd tibi noceret si oio trāfire
pmitteres nec plusq̃ festucā
pēderes: Nū qd uel unū ca-
pillam tibi extrahere possent:
S; quicorū int? nō balat nec
teū p oculis: faciliē pto mo-
uetur vitupariōis. Qui autē
in me p̃fidit nec p̃prio iudicio
stare appetit: abiq̃ būano ter-
rore erit. Ego. n. sū index ⁊ co-
gnitor: oīuz secretorū ego scio
qualiē res acta ē ego iniuriā
tem noui ⁊ sustinētem. Ame-
rit p̃bū istud: me p̃mīrētes
occidit: ut reuelent ex multis
cordib? cogitaciōes. Ego reū
⁊ innocēre iudicabo: s; occul-
to iudicio utrūq̃ ante p̃bare
volui. Testimoniū boīuz sepe
fallit meū iudiciū verū ē: sta-
bit ⁊ nō subuertet: latet ple-
rūq̃ ⁊ paucis ad singula pa-
ter: nūq̃ tamē errat nec erra-
re p̃tētiā si oculis inspiētiū
nō rectū videat. Ad me ē re-
currēdū ē in oī iudicio: nec p̃-
prio innitēdū arbitrio. Iust?
enī nō p̃turbat q̃cqd a te o-
ci acciderit. Enī si iniuste ali-
qd p̃tra eū platū fuerit non
multū curabit. S; nec vane
exultabit si p̃ alios rationabi-
liter excuset. Pensat nāq̃ qd
ego sū scrutās corda ⁊ renes
q̃ nō iudico s; in facie ⁊ buma

nā apparētā. Nā sepe i ocul-
meis reperis culpabile: qd to-
minū iudicio credis laudabi-
le. Dñe te? index iuste foris ⁊
pariēs q̃ boīuz nosti fragilitā
tē ⁊ p̃uitatē: esto robur meū ⁊
tota fiducia mea. Nō enī mī
sufficit p̃scia mea: tu nosti qd
ego nō noui: ⁊ iō in oī replē-
sione me b̃ndicare debui ⁊ mā
sue sustinere. Ignosce q̃ mi-
bi p̃piti? quotiēs sic nō egi: ⁊
dona itē grām amplioris suf-
ferētie. Melior est enī mī tua
copiosa misericordia ad cōse-
cutionem indulgētie: q̃ mea
opinata iusticia p̃ refectō la-
tēris p̃sciētie. Et si nūq̃ mi-
bi p̃scia? sūt: tamē in b̃ me iusti-
ficare nō possum: q; remota mi-
sericordia tua nō iustificabis
in p̃spectu tuo oīo viuēs.

Quia oīa graua p̃ eterna vi-
ta sūt tolerāda. Cap. liij.

Nō frangāt te labo-
res quos assumpsisti p̃-
pter me nec tribulaciōes te de-
hiciāt vlsq̃: quāq̃ s; mea p̃mul-
sio in oī euētu te roboret ⁊ cō-
sulet. Ego sufficiens sū ad red-
dendū sup̃ omīē modū ⁊ mē
surā. Nō b̃ diu laborabis nec
sp̃ grauiaberis volonb?. Expe-
cta paulisper ⁊ videbis celerē
finē malorū. Veniet vna bona

quando cessabit ois labor et
tumultus. Modicum est et bre-
ue et quod transiit cum tempore. Age ergo
ut agis fideliter labora in vi-
nea mea: ego ero merces tua.
Scribe: lege: canta: gemit: tace:
ora: sustine viriliter pericula: vi-
gna est his omnibus et maioribus pro-
prios vita eterna. Veniet pax i
die una quam nota est domino. Non enim
erit dies vel nox huius sed tempus
ris: sed lux perpetua claritas infi-
nita: pax firma: et requies se-
cura. Non dices tunc: quod me li-
berabit de corpore mortis huius:
nec clamabis heu mihi quia incolata
sum me. plorabit enim: quoniam precipi-
tabis mors et salus erit ideste
eterna: anxietas nullasocietatis
bona: societas dulcis et de-
cora. Si vidisses sanctos in celo
coronas perpetuas: quanta quod
nunc exultant gloria quam huic mun-
do omni concupiscentes et quasi vita
ipsi indigni putabantur: profe-
cto te statim hilarares usque ad
terrâ: et affectares potius omnibus
subesse quam vni possidere huius
vite letos dies concupisceres:
sed magis pro deo tribulari gau-
deres: et pro nihilo in te loies con-
putari maximam lucrum duce-
res. Si tibi hec saperet et pro-
funde ad cor transiret: quod au-
deres vel semel concupisci. Nonne

pro vita eterna cuncta laboriosa
sunt toleranda: Non est quid
lucrari aut potest regnum dei.
Leua igitur faciem tuam in celo.
Ecce ego et animas sancti mei mecum
qui in hoc seculo magnam habuere
certamen: modo gaudet: modo pro-
lant: et modo securi sunt: et modo
requiescunt et sine fine in regno
patris mei permanebunt mecum.

De die eternitatis huius
vite angustia. Cap. lxx.

Supreme civitatis mansio
brissima. Dies eterni-
tatis clarissima quam nox non ob-
scurat: sed summa veritas spiritus irra-
diat: dies spiritus leta: spiritus secreta: et
numquam statim mutas in pericula.
Utinam dies illa illuxisset et
cuncta hoc temporalia finem accepisset
Luceat quod est sanctis perpetua clari-
tate splendida: sed non nisi longe
per speculum peregrinantibus in terra
Horat celi ciues quam gaudio-
sa sit illa: gemunt exules filii
eue quam amara et tediosa sit illa
Dies huius temporis proci et maliple-
ni doloribus et angustia: ubi tam
multis periculis iniquas: multis
passionibus irretitis: multis timori-
bus strigis: multis curis distendit
et multis curiositatibus distrabi-
tur multis vanitatibus implicat:
multis erroribus circumfundit: mul-
tis laboribus atterit: teratiodi-

bus grauior: uelut in meruaf:
egestate cruciat. Qñ finis
tor: multoq: lato: qñ libato:
a misera fuitute uirioz. Qñ
memorato: dñe tui soli: qñ
ad plenū letato: ite. Qñ ero
sine oī ipedimēto i uera liber
tate sine oī grauiamē mēz i
corporis. Qñ erit pax solida
pax ipturbabilis i securas: pax
int: i foris: pax ab oī pte fir
ma. Jesu bone qñ statō ad vi
dendū te: qñ pteplato: gliaz
regni tui: qñ eris in oīa i oīb:
Qñ ero tecū i reg: tuo qd p
parasti dilectis tuis ab etno
Relict: sū paup: i exul in tēra
hostili: ubi bella qridiana i in
fortunia inopia. Cōsolare exi
liū meū: mitiga dolorē meum
q: ad te suspirat cō desiderii
meū. Nā on: m: totū ē qd qd
mūd: b offert ad solatiū. De
sidero te itime frui: s nequeo
appēdere. Opto interē cele
stib: s tēpmūt res tpales et
imortificare passiaes. Mēte
oīb: rebus supesse uolo: carni
gūt inuite subesse cogor. Sic
ego ifelix bō meū pugno i fa
ctus sū mibūnetipī grauior:
dū spūs sursum i caro qrit eē
uolū. Qd int: patior: duz
inente celestia tracto i mox
carualiū turba occurrit oīan

ti: De: me: ne dōgeris a me
neq: uelūes in ira a suo tuo
Fulgura conuocationē tuam
i dissipa eas: emitte sagittas
tuas i pteurtef omnes fan
tasie inimici. Recollige sēsus
meos ad te. Fac me obliuisci
oīuz mundanoz. Da cito ab
iicere i ptenere fātalmata vi
tioz. Succurre mibi etna u
ritas ut nulla me moueat va
nitas. Adueni celestis suau
tas i fugiat a facie tua oīs i
puritas. Ignosce qm i mi
sericordie indulge quorū p
ter te aliud in oīone reuoluo.
Cōfiteor eteni vte q: valde
distracte me balte cōfucui.
Nā ibi multotiens nō sū ubi
corporalif sto aut sedeo: s ibi
magis sū quo cogitatiōib: fe
roz. Ibi sū ubi cogitatio mea
est. Ubi est frequent cogita
tio mea: ibi ē id qd amo. Hoc
mibi cito occurrit qd natura
lif relectat aut ex vīu placet
Nā tu ueritas aperte dixisti:
Ubi. n. ē thesaur: tu: ibi ē et
cor tuū. Si celū diligo libentē
te celestib: pēso: si mūdū amo
felicitatib: mūdi pgaudeor: i
ō aduersitatib: ei: tristior. Si
carnē diligo q carnis sē sepis
sime imaginor. Si spm amo:
ō spūalib: cogitare relector.

Quæcūq; .n. diligo tibi bis littere loq; et audias: q; talis imago ad domū meā reposito. S; beus ille tō q; ppter te domine oib; creaturis abeūdi lictiā tribuit: q; nature vim facit et pcupiscētiā carnis ferore spūs crucifigit; ut serenata psciētia purā tibi oionē offerat: dignusq; sit angelicis intēesse choris: oib; terrenis foris et int; exclusis.

De desiderio eterne vite et quanta sint certatib; bona promissa. Cap. lviij.

Esi mi cū tibi desiderii eterne beatitudinis desup infūdi sentis et de tabernaculo corporis exire pcupiscis ut claritatē meā sine vicissitudinis ymbra pēplari possis: dilata cor tuū et omni desiderio hāc scām inspirationē suscipe. Redde amplissimas supne bonitati grās q; tecū sic dignāf agit: clemēt visitat: ardēt excitat: potēt sbleuat ne pprio pondere ad terrena labaris. **Requ. n.** s; cogitatu tuo aut conatu accipis: s; sola dignitē supne gratie et diuini respect;: quaten; in p̄tutibus et maiori bñlitate pficias et ad futura certamina te p̄pares: mihiq; toto cordis affectu ad

herere ac feruēti volūtate studere deservire. Fili sepe ignis ardet: s; sine fumo flāma non ascēdit. Sic et aliquorū desideria ad celestia flagrāt: et tñ a tētatiōe carnalis effect; literi nō sūt. Idcirco nec oio pure p bonore dei agūt q; tā desiderant ab eo p̄tūt. Vale est et sepe tuū desiderii: qd; insinuat si fore tā importunū. **Flō. n.** est hoc purū et pfectū qd; p̄pria cōmoditate ē infectum. Perte nō quod tibi est relectabile et comodū: s; qd; mihi acceptabile ē atq; bonorificum: q; si recte iudicas meā ordinationē tuo desiderio et oī desiderato p̄ferre velis ac sequi. **Flōi** desiderii tuū et frequētes gemit; audiui. Jā velles esse in libertate glorie filiorū dei: nā te relectat dom; eterna et celestis patria gaudio plena: s; nō dū venit hora ista: s; est adhuc aliud tēp; bellū: videlicet tēpus laboris et p̄bationis. **Optas** sūmo repleti bonis: s; nō potes s; assequi modo. Ego sū expecta me dicit dñs donec veniat regnū dei. **Pro**bādus es adhuc in terris et in multis exercitādus. **Cōsolatio** tibi iterdū dabit s; copiosa satietas nō p̄cedit. **Cōfor**

care igitur et esto robustus tam in
agendo quam in patiendo nature con-
traria. **O**portet te nouum idue-
re hominem et in alterum virum mu-
tari. **O**portet te sepe agere quod
non vis: et quod vis oportet te re-
linquere. Quod alijs placet pro-
cessu habebit: quod tibi placet vel
tra non proficiet. Quod alij di-
cunt audies: quod tu dicis pro ni-
bilo computabis. Petet alij et
accipiet: tu petes nec impetra-
bis. Erunt alij magni in ore ho-
minum: te te autem tacebis. Alijs
hoc uel illud committes: tu autem
ad nihil utile iudicaberis. **N**am
propter hoc natura aliquam pertrista-
bis: et magnus si silens portaueris.
In his et similibus multis
probari solet fidelis domini seruus
quod se abnegare et in omnibus frangere
quiverit. **U**ix est aliquid
tale in quo tantumdem mori indi-
ges sic non videri: et pati quod vo-
luntati tue aduersa sunt: maxime
autem cum discoueniencia et quod mi-
nus utilis tibi apparent fieri
intendit. Et quod non audes resiste-
re altiori potestati sed domino con-
stitutus: non durum tibi videtur ad
nutum alterius ambulare: et ad
proptium seruire omittere. Sed se-
la filii bonorum fructum bonorum: cele-
re finem atque premium nimis ma-
gnus: et non habebis inde graui-

men sed fortissimum patientie tue
solamen. **N**am et per modica hac
voluntate quam nunc sponte deserp-
tatebis si voluntate tua in ce-
lis. Ibi quippe iuenies omne
quod volueris: et quod desiderare
potes. Ibi aderit tibi totius
facultas boni sine timore amit-
tendi. Ibi voluntas tua una si
mecum nil cupiet extraneum vel
priuatum. Ibi nullus resistet tibi
nemo te te perquirit: nemo im-
pediet: nil obuiabit: sed cuncta te
siderata simul erunt presentia:
totius affectum tuum reficiet et
adimplebit usque ad summum.
Ibi reddam gloriam per primum
propterea: pallium laudis per mero-
res: pro loco nouissimo sedem re-
gni in secula. Ibi apparabit fru-
ctus obedientie: gaudebit labor
penitentiae: et humilis subiectio
coronabit gloriose. **N**unc ergo te
inclina humiliter sub omnium ma-
nibus: nec sit cura quod hoc dixe-
rit nisi iusserit: sed hoc magnope
curato ut siue placet siue mi-
nor aut equalis aliquid a te ex-
poscerit vel inuenit: pro bono
totum accipias et sincera volun-
tate studens adimplere. **Q**ue-
rat alius hoc: alius illud: gloriatur
ille in illo: et iste in isto: laude-
turque milies mille: tu autem nec
in isto nec in illo sed tuipsum

gande p̄ceptu: ⁊ i meī soli⁹ te
neplacito ac bonore: hoc optā
dū est tibi: ut sine p̄ vitā sine
p̄ mortē: ⁊ sp̄ in te glorificet

**Qualiter bō desolatus
releat in manus dei se
offerre. Cap. lv.**

O mine ⁊ scē pater sis
nunc ⁊ in eternū benedi
ctus: q̄ sic vis factū ē: ⁊ qd
facis bonū est. Letes in te ser
uus tu⁹: nō in se nec in aliquo
alio: q̄ tu sol⁹ leticia v̄ra: tu
sp̄s mea et corona mea: tu
gaudiū meū ⁊ bonor me⁹ do
mine. Quid habet fū⁹ tu⁹ nisi
qd a te accepit etiā sine meri
to suo: Quia sūt oīa q̄ dedisti
⁊ q̄ fecisti. Paup sū ⁊ in lato
rib⁹ meis a iuventute mea: ⁊
p̄tristat aīa mea nōnūq̄ vsq̄
ad lacrymas: q̄nq̄ etiā p̄tur
bat ad se p̄p̄e iminētes passio
nes. Desidero pacis gaudiū
pacē filiorū tuorū flagito qui
in lumine p̄solatiōis a te pā
scunt. Si das pacē: si gaudiū
sanctū infundis erit aīa serui
tui plena modulatiōe ⁊ deu
ta in laude tua. Sed si te sub
traheris sic sepiissime soles nō
poterit currere viā mādatorū
tuorū: s̄ magis ad cundendū
p̄ct⁹ gentia incuruant: q̄ nō
est illi sic heri ⁊ nudius tertius

q̄n splēdebat lucerna tua sup
caput ei⁹ ⁊ sub ymbra alarū
tuarū p̄tegebat a tētarīōibus
irruētib⁹. Pat̄ iuste ⁊ sp̄ lau
dāde venit hora ut p̄ter fūus
tuus. Pater amāde dignū ē
ut hora hac patiar p̄ te aliqd
seruus tu⁹. Pater p̄petue v̄
nerāde venit hora quā ab ei
no p̄sciebas affuturā: ut ad
modicū tempus succūbat. So
ris seru⁹ tu⁹: viuat p̄o semp
apud te int⁹: paululū vūlpen
das: humilietur ⁊ deficiat co
ram hoīb⁹: p̄ assidib⁹ cōterat
⁊ languorib⁹: ut iterū tecū in
auroa noue lucis resurgat ⁊
in celestib⁹ clarificet. Pater
scē tu sic ordinasti ⁊ sic volui
sti: ⁊ hoc factū est quod ipse p̄
cepisti. Nec est enī gratia ad
amicū tuū pati ⁊ tribulari in
mūdo p̄ amore tuo quotiē
cūq̄: a quocūq̄: ⁊ quomodo
cūq̄ id permiseris fieri. Sine
p̄silio ⁊ p̄uidētia tua ⁊ sine
cā nūlū sit in terra. Bonum
mibi dñe q̄ humiliasti me ut
discā iustificaciones tuas: ⁊
cōs elatiōis cordis atq̄ p̄sū
ptiōis abijciā. Vtile mibi q̄
cōfusio cooquit faciē meā ut
te potius q̄ hoīes ad consolā
dum requirā. Didici etia⁹ q̄
hoc inscrutabile iudiciū tuū

expanscere qui affligis iustū
cū impio: sed non sine equita-
te ⁊ iusticia. Gratias tibi q̃a
nō peperisti malis meis: sed
attriuiti me verberib⁹ amo-
ris infligēs dolores: ⁊ immit-
tēs angustias foris ⁊ intus.
Non est qui me cōsolel ex oī-
bus q̃ sub celo sunt nisi tu do-
mine ⁊ me: celestis medic⁹
animarū: qui pcutis ⁊ sanas
reducis ad inferos ⁊ reducis
disciplina tua sup me: ⁊ vir-
ga tua ipsa me docebit. Ecce
pater dilecte in manib⁹ tuis
ego sū: sub virga correctiois
tue me inclino: percutē dorsus
meū ⁊ collū meū ut incuruē
ad voluntatē tuam tortuosi-
tatem meā. Fac me piū ⁊ hu-
milē discipulū: sicut bene fa-
cere cōsueuisti ut ambulē ad
omnē nutū tuum. Tibi me ⁊
oīa mea ad corrigendū com-
mēdo: meli⁹ est hic corripi q̃
in futuro. Tu scis oīa ⁊ sin-
gula ⁊ nīl te latet in humana
conscientia. Anteq̃ fiant no-
sti ventura: ⁊ non opus ē tibi
ut quis te doceat aut admone-
at ⁊ te his que gerunt in terra.
Tu scis quid expedit ad pfe-
ctū meū: ⁊ quantū deseruit
tribulatio ad rubiginē vitio-
rum purgandā. Fac mecum

reſideratū beneplacitū tuū ⁊
ne deſpicias peccaminofā vi-
tam meā: nulli melius nec cla-
rius q̃ tibi ſoli notā. Da mihi
dñe ſcire quod ſciendū ē: hoc
amare qđ amādū eſt: hoc lau-
dare quod tibi ſūme placet:
hoc reputare quod tibi precio-
ſum apparet: hoc vituperare
quod oculis tuis ſordescit.
Non me ſinas ſm viſionem
oculorū exteriorum iudicare:
neq̃ ſm auditū auris homi-
nū imperitorū ſentētiare: ſed
in iudicio vero ⁊ viſibilibus
⁊ ſpūalib⁹ diſcernere: atq̃ ſu-
per oīa voluntatē beneplacitū
tui ſp̃ inquirere. Fallūt ſe
pe totius ſenſus in iudicādo:
fallunt ⁊ amatores ſeculi vi-
ſibilia tñmō amādo. Quid
eſt tomo inde melior: quia re-
putat ab toie maior? Fallax
fallacē: vanus vanū: cecus ce-
cum anſirmus inſirmū ⁊ cē-
pit dum exaltat: ⁊ veraciter
magis cōfundit: dū inaniter
laudat. Nā quātū vnusq̃ ſq̃
eſt in oculis tuis: tantum eſt
⁊ non amplius: ait humilis
ſanctus franciſcus.

De humilib⁹ inſiſtendum
eſt oprib⁹ cū reſicitur
a ſummis. Cap. lvi.

Eli nō vales sp̄ in seruē
tiori desiderio virtutū
stare: nec in altiori gradu cō
tēplatiōis: s̄ necesse bates in
terdū ob originalē corrupte
lā ad inferiora descendere ⁊
onus corruptibilis vite etiā i
vite ⁊ cū tedio portare. Quid
mortale corp⁹ geris: tediū sē
ties ⁊ grauamē cordis. **E**p̄
tet ḡ sept̄ in carne te carnis
onere genere eo qđ nō vales
spiritalib⁹ studijs ⁊ diuine
prēplatiōi indefinēt inberere.
Tūc expedit tibi ad humilia
⁊ exteriora opa pfugere ⁊ in
bonis te actib⁹ recreare: aduē
tum meū ⁊ supnā visitatiōē
firma pfidētiā expectare: exi
liū tuū ⁊ ariditatē mētis pa
tientē sufferre: donec itez a me
visiteris ⁊ ab oib⁹ anxietati
b⁹ libereris. Nā faciā te labo
rū obliuisci ⁊ interna quiete
pfrui. Expandā corā te prata
scripturaz ut dilatato corde
currere incipias viā mādato
rū meoz ⁊ dices: Nō sūt cō
digne passioēs but⁹ tpiis ad fu
turā gl̄iaz q̄ reuelabit i nob̄.
Quē bō nō reputet se psola
tiā dignū: s̄ magis verte
ribus reū. **Cap. lviij.**

Omine nō sū dign⁹ pso
latiā tua nec aliq̄ sp̄iri

tuali visitatiōe: ⁊ ideo iuste
mei⁹ agis qm̄ me inopē ⁊ te
solatū relinqs. Si enī ad in
star maris lachrymas sū de
re posses: adhuc cōsolatiā tua
dign⁹ nō essem. Nā nihil di
gnus sū qđ flagellari ⁊ puniri
qz: braniē ⁊ s̄ p̄ te offēdi ⁊ in
multē valde reliqui. Ergo te
ra pensata ratiā nec minima
sū dign⁹ cōsolatiā: s̄ tu de
mēs ⁊ misericors qui nō vis
perire opa tua: ad ostēdendū
dignitas bonitatis tue in va
sa misericordie tue: etiā pref
cē ppiū meritū dignaris cō
solari sūi tuū sup̄ humanus
modū. Tūc enī psolatiā nō
sūt sicut humane pfabulatio
nes. Quid egi vñe ut m̄ cō
ferres aliquā celestē psolatio
nē: Ego nihil boni me egisse
recolo: s̄ sp̄ ad vitia pronū: ⁊
ad emendatiōē pigrū fuisse.
Nerū est ⁊ negare nō possum
Si alii dicerēt: tu stares con
tra me ⁊ nō esset q̄ defenderet
Quid merui p peccatis meis
nisi infernū ⁊ ignē eternum?
In veritate confiteor qm̄ di
gnus sū ol ludibrio ⁊ p̄ceptu
nec taceat me inf̄ dnotos tuos
cōmorari. Et licz hoc egre au
diā tñaduā sū me p veritate
petrā mea arguā: ut facili⁹ mi

sericordia tua mereris impetrare. Quid dicā re? et oī cōfusiōe plenus: Non balteo os loquēdi nisi hoc tūm verbū: peccavi dñe peccavi: miser ē meū: ignosce mihi. Sine me paululū ut plāgā dolorē meū aīq̃ vadā ad terrā tenebrosā et op tam morē caligine. Et quid tā maxie arde et misero peccatore requiris nisi ut pterat et humiliet se p̃ relicq̃ suis: In vera p̃triciā et cordis humiliatiā nascit̃ ip̃s venie: reconciliat̃ p̃turbata p̃sciētia: reparat̃ grā p̃dita: tuē hō a futura ira: et occurrūt sibi mutuo in osculo scō re? et p̃mitēs aīa Humilis pctō p̃tricio acceptabile tibi ē dñe sacrificiū: lōge suam odorās in p̃spectu tuo q̃ tburis incēsu. Hoc est gratū ēt vnguētū qd̃ sacris pedib⁹ tuis infūdi volūisti: qz cor p̃tritū et humiliatū nūq̃ respexisti. Ibi est loc⁹ refugij a facie ire inimici: ibi emēdat̃ et abluat̃ quicqd̃ aliūde p̃tractū est et iniquatū.

De grā que nō misceat terrena sapiētib⁹. Cap. lviij.

Au p̃ciōsa est grā mea: nō patit̃ se miseri extra neis reb⁹ nec p̃solatiōib⁹ terrenis. Abijcere ē oportet oīa

impedimēta grāsi optas eius infusiōe suscipere. Pete secretū tibi: ama sol⁹ habitare tecū: null⁹ require p̃fabulationē s̃ magis ad deū tenorā effūde p̃cē ut cōpunctā teneas mentē et purā p̃sciētiā. Totū mūdū nīl est imā: rei vacationē oīb⁹ exteriorib⁹ antepone. Ad n. poteris mihi vacare et in trāsitorijs parit̃ te lectari. A nos et a charis amicis oportet dōgari: et ab oī tēporali solatio mētē tenere priuatā. Sic obsecrat beātus apostolus petrus: ut tanq̃ aduenas et p̃grinos in hoc mūdo se p̃tineāt xp̃i fideles. Quāta fiducia erit morituro quē null⁹ rei effect⁹ retinet i mūdo. S; sic segregatū cor habere ab oībus: eger necdū capit anim⁹: nec aīalis hō nouit interni boīs libertatē. Attamē si vere velit esse sp̃ialis oportet eū renūciare tā remot⁹ q̃ p̃pinquis: et a nemine magis canere q̃ a seipso. Si temet ipsū p̃fecte viceris: cetera facilius subiugabis. Perfecta nāq̃ victoria ē te semetipso triūphare. Qui enī semetipsū subiectū tenet: ut sensualitas ratiōi et ratio in cunctis obediat mihi: hic vere victor ē sui

et dñs infidi. St ad bñc apicē
scādē gliscis: opor̃t virilē in
cipe et securi ad radicē pñere
ut euellas et destruas occultā
et iordiatā inclinationē ad te-
ipsū et ad cōpñatū et male
bonū. Et s̃ virio q̃ bō semet-
ipsū nimis iordiatate diligit: pe-
ne totū pñdet q̃cqd̃ radicalit̃
vincēdū ē. Quo devicto et lib-
acto malo: pax mag̃ et trāqlli-
tas erit pñino. S; q; pauci si
bis pñ pñctemori laborāt nec
plene ē se cēdūt: pñcea in scā
plicati remanēt: nec sup̃ se in
spū eleuari possūt. Qui āt li-
bere meū ābulare desiderat:
necesse ē ut cōspñuas et iordi-
natas affectiōes suas mortifi-
cet: atq; nulli creature pñato
amore pñcupiscens inbreat.

De diuersis motib⁹ nature
et gratie. Cap. liij

Eli diligēt aduerte mo-
tus nature et grē q; val-
de pñer et subtilit̃ mouēt et vir-
nisi a spūali et intimo illiatio
boie discernūt. Q̃cō qdē bo-
nū appetūt: et aliquid boni in
suis dicū ul̃ facē pñendūt: nō
sub specie boni multi fallunt.
Natura callida est et multos
trahit: illaqueat et recipit: et
se sp. p fine bñt. Sed gratia
simplicit̃ ambulat: ab oī spe-

cie mala declinat: fallacias
nō pñtēdit: et oīa pure pñter
teū agit: in quo et finalit̃ re-
quiescit. Natura inuite vult
morī: nec pñmī nec supari: nec
subesse: nec sponte subingari.
Gratia pño studet mortifica-
tiōi: pñter resistit sensualitati
qñt̃ subiecti appetit vinci: nec
pñria vult libertate fūgi sub
disciplina amat teneri nec ali-
cui cupit dñari: s; sub teo sp
vivere stare et esse: atq; pñter
teū oī humane creature hu-
militer parata est inclinari.
Natura p suo comodo labo-
rat: et quid lucri ex alio sibi p-
ueniat attēdit. Gratia autē
nō quid sibi vtile et comodo-
sū sit: s; qd̃ multis pficiat ma-
gis cōsidērat. Natura libent̃
honore et reuerentiā accipit.
Grā pño omnē honore et glo-
riā teo fidelit̃ attribuit. Na-
tura cōfusionē timet et pñtem-
ptū. Grā autē gaudet pñose
ibū cōtumeliā pati. Natura
ociū amat et quietē corporālē
Gratia autē vacua esse nō pñt
sed libent̃ amplectis laborē.
Natura qñr̃ curiosa batere
et pulchra et abtortet vilia et
grossa. Grā pño simplicit̃ re-
lectat et humilib⁹ aspera non
aspernat: nec vetustis refa-

git indui pānis. Natura respicit tpalia: gaudet ad lucra terrena: tristat de dāno: irritatur leui iniurie verbo. Sed grā attēdit eterna: nō ibret tēporalib⁹: nec in pditicē: erū turbatur: neq; verbis duriorib⁹ acerbaf: q; tixaurū suū ⁊ gaudiū in celo vbi nil perit pstituit. Natura cupida ē ⁊ libētī⁹ accipit q̄ donat: amat ppria ⁊ priuata: Grā autē pia est ⁊ cōmonis: vitat singulāria: pētatur paucis: beatius iudicat dare q̄ accipere. Natura iclīnat ad creaturas: ad carnē ppriā: ad vanitatem ⁊ discursus: S; grā trahit ad deū ⁊ ad p̄tutes: renūciat creaturis: fugit mūdū: odit carnis desideria: restringit enagatiōes: erubescit in publico apparere. Natura libēter aliquid solat: nū batet eternū in q̄ delectet ad sensū. S; grā i solo deo q̄rit p̄solari ⁊ in sūmo bono sup oīa visibilia delectari. Natura totū agit ppter lucrū ⁊ comodū: pprium nihil gratis facere pōt: s; aut egle aut meli⁹ aut laudē ul fauorē p benefactis p̄seq sperat ⁊ multū pōderari sua gesta ⁊ bona p̄cupiscit: Gratia p̄o nil tpale q̄rit nec aliud premiū

q̄ deū solū p mercede postulat nec ampli⁹ de tpalib⁹ necessarijs desiderat nisi quātū hoc sibi ad assecutionē eternorum valeāt deſuere. Natura gaudet de amicis multis ⁊ p pinquis: gloriatur o nobili loco ⁊ ortu generis: arridet potentib⁹: blādatur diuitib⁹: applaudet sibi similib⁹. Gratia autē ⁊ inimicos diligit: nec de amicorū turba extollitur: nec locū nec ortū nataliū reputat nisi virt⁹ maior: ibi fuerit: fauet magis pauperi q̄ diuiti: cōpatitur plus innocētī q̄ potētī: cōgaudet veraci non fallaci: extortat sp̄ bonos meliora carismata emulari ⁊ filio dei p virtutes assimilari. Natura de defectu ⁊ molestia cito pquerit. Grā constanter fert inopiā. Natura oīa ad se reflectit: p se certat ⁊ arguit. Grā autē ad deū cūcta reducit: vñ origialit emanat: nihil boni sibi ascribit nec arrogāē p̄sumit: nō p̄cedit nec suā sententiā alijs p̄fert: s; i oī sēsua itellectu et ne sapie ac dīno examī se submittit. Natura appetit scire: ⁊ noua secreta audire: vult exteri⁹ apparere ⁊ multa p sensus expectari: desiderat agnosci: ⁊ agē

unde laus et admiratio pre-
dit. Sed gratia non curat nova
nec curiosa percipere: quia totum
se vetustate corruptionis est or-
tum: cum nihil novum et durabi-
le sit super terram. Docet itaque se
sua restringere: vanam compla-
centiam et ostentationem reuita-
re: laudanda et digne miranda
humiliter abscondere: et de omni
re et de officia utilitatis fru-
ctum atque dei laudem et honorem
querere. Non vult se nec sua pre-
dicari: sed deum in donis suis
optat benedicere: quia cuncta ex me-
ra charitate largitur. Dec gratia
supernaturale lumen et quoddam
dei speciale donum est et proprie ele-
ctorum signaculum et pignus salu-
tis eterne: quod dominum de terre-
nis ad celestia amanda sustol-
lit: et de carnali spiritualiter efficit.
Quanto igitur natura amplius
promittit et vincit: tanto maior gratia
infunditur: et quotidie novis vi-
sitationibus interioribus homo secundum ima-
ginem dei reformatur.

De corruptione nature et effi-
cacia gratie divine. Cap. lx.

Domine deus meus qui me
creasti ad imaginem et si-
militudinem tuam: concede mihi
hanc gratiam quam ostendisti mihi
tam magnam et necessariam ad sa-
lutem ut vincam pessimam naturam

meam trahentem ad peccatum et in perditionem. Seditio enim in carne mea
legem peccati pertraditorem legi
mentis mee et captivum me du-
centem ad obediendum sensualita-
ti in multis: nec possum resi-
stere passionibus: et nisi assistat
tua scissima gratia cordi meo or-
dent infusa. Opus est gratia tua
et magna gratia ut vincas natu-
ra ad malum se prona ab adole-
scentia sua. Nam per primum ho-
minem adam lapsa et vitiosa per
peccatum: in omnes homines pena hu-
ius macule descendit ut ipsa
natura quam bona et recta a te co-
dita fuit: per vitium istam et infirmi-
tate corrupte nature ponatur
eo quod motus eius sibi relinquitur ad
malum et inferiora trahat: Nam
modica vis quam remansit est tamquam
scintilla quedam latens in cine-
re. Dec est ipsa ratio naturalis
circumfusa magna caligine adhuc
iudicium habens boni et mali: ve-
ri falsique distantiam: licet ipse
sit adimplere id quod appro-
bat: nec pleno iam lumine veritatis
nec sanitate affectionum suarum
privatus. Hinc est deus meus quod corde
lector legi tue secundum interiorem
dominum: sciens mandatum tuum fo-
re donum iustitiam et sanctum: argu-
ens etiam id malum et peccatum fugi-
endum carne aut serujio legi pec-

casti dū magis sensualitati ob-
 dio q̄ ratioi. Hinc ē qd̄ velle
 bonū m̄ adiacer: p̄ficere aut̄
 nō inuenio. Hinc sepe multa
 bona ppono: s̄ q̄ grā te est ad
 adinuādū infirmitatē meam
 et leni resistētia resilio ⁊ defi-
 cio. Hinc accidit q̄ viā p̄fe-
 ctionis agnosco: ⁊ q̄lī agere
 tebrā clare satis video: s̄ pro-
 prie corruptiōis p̄dere p̄ssus
 ad p̄fectiora nō assurgo. **O**
 q̄ maxie ē mihi necessaria co-
 mine grā tua ad inchoādū bo-
 nū ad p̄ficiendū ⁊ ad p̄ficiendū
 Nā sine ea nihil possū facere:
 oīa aut̄ possū in te: cōfortate
 me grā. **O** vere celestis grā sine
 q̄ nulla sūt p̄p̄ia merita: nul-
 la q̄ bona nature ponderāda.
 Nihil artes: nihil diuitiēti-
 b̄ pulchritudo vel fortitudo
 nūl ingeniū vel eloquentia
 valent apud te dñe sine grā.
 Nā dona nature bonis ⁊ ma-
 lis sūt cōmunia: electorū aut̄
 p̄p̄itiū donū est grā siue dile-
 ctio qua insigniri digni habēs
 vita eterna. Tantū eminet
 hec grā ut nec donū propter
 nec signorū opatio: nec quāta
 libet alta speculatio aliqd̄ esti-
 metur sine ea. S̄ neq̄ fides
 neq̄ sp̄s: neq̄ alie p̄tutes ti-
 bi accepte sūt sine charitate ⁊

grā. **O** brissima grā q̄ paupe-
 rē spū p̄tutib⁹ diuitē facis: ⁊
 diuitem multis bonis lumi-
 nem corde reddis: vni desce-
 de ad me reple me mane p̄so-
 latio tua: ne deficiat p̄e lassī-
 tudine ⁊ ariditate mētis aīa
 mea. **O**bscuro dñe ut inueni-
 am grām in oculis tuis: suffi-
 cit. n. mihi grā tua: ceterū non
 obtentis q̄ desiderat natura.
 Si fuero cētat⁹ ⁊ v̄pat⁹ tri-
 bulatiōib⁹ multis nō timebo
 mala dū mecū fuerit grā tua
 Ipsa fortitudo mea: ipsa cō-
 silii p̄fert ⁊ auxiliū. Luctis
 hostibus potētior est ⁊ sapiē-
 tior vniuersis sapiētib⁹. Ma-
 gistra est veritatis: doctrix di-
 scipline: lumē cordis: solamē
 pressurē: fugatrix tristitiae: ob-
 latrix timoris: nutritrix deu-
 tiōis: p̄ductrix lachrymarū.
 Quid sū sine ea nisi aridū li-
 gnū ⁊ ships inutilis ad enūci-
 dū: Tua ē me dñe grā sp̄ p̄-
 ueniat ⁊ sequat⁹. ac bonis ope-
 rib⁹ iugit̄ p̄stet eē int̄tū: per
 om̄ p̄pm filiū tuū. Amē.

O nos ipsos abnegare ⁊
 xpm̄ imitari debem⁹ per
 crucē. Cap. lxx.

Ergo quātū a te vales exi-
 rc: tantū in me poteris
 trāsire. Sic nihil forte p̄cupi

scere internā pacē facit: sic se
iteri? relinq̄re deo piūgit. Glo
lo te addiscere pfectā abnega
tionē tuā in volūate mea sine
p̄tradictione? q̄rela. Seq̄re
me: ego sū via veritas? vita
Sine via nō itur: sine p̄tate
nō cognoscis: sine vita nō vi
uitur. Ego sū via quā sequi
debes: veritas cui credere de
bes: vita quā sperare debes.
Ego sū via innolabilis: veri
tas infallibilis: vita intermi
nabil. Ego sū via rectissima
veritas sup̄ma: vita vera: vi
tabatā vita increata. Si mā
seris in via mea: cognosces
veritatē: et veritas liberabit
te et appetēdes vitā eternā.
Si vis ad vitā ingredi serua
mādata. Si vis veritatē co
gnosce: crede mihi. Si vis
p̄fect? esse: vende oīa. Si vis
esse discipul? me?: abnega te
metipsū. Si vis beatā vitā
possidere: p̄sente vitā p̄tēne.
Si vis exaltari in celo: bumi
lia te in mūdo. Si vis regna
re mecū: porta crucē mecum.
Soli enī serui crucis inueni
unt viā beatitudinis et vere la
cis. Dñe ih̄u xp̄e q̄z arta ē via
tua et mūdo respecta: dona in
tecū mūdi respectū imitari.
Ad. n. maior ē xp̄u? dño suo:

nec discipul? sup̄ magistrum
Exerceat xp̄u? tu? in vita tua
q̄z ibi ē sal? mea et scitas vera.
Quicquid ē cā lego uel audio
nō me recreat nec d̄lectat ple
ne. Fili q̄z h̄ scis et legisti oīa
beat? eris si feceris ea. Qui ha
bet mādata mea et f̄uat ea: ip̄e
ē q̄ diligit me et ego diligā eū
et manifestabo ei me ipsū: et fa
ciā eū p̄sedere mecū in regno
patris mei. Dñe igit̄ sic dixi
sti et p̄misisti: sic utiq̄ in p̄
mereri p̄tigat. Suscepi d̄ ma
nu tua crucē: portabo eā vsq̄
ad mortē sic ip̄soluisti m̄. Ele
re vita boni monachi crux ē:
h̄ dux paradisi. Inceptū ē re
tro abire nō licet nec relinq̄re
oportet. Eya fr̄es p̄gam? simul
ibis erit nobiscū. Prop̄ ibm
suscepim? hāc crucē: pp̄e ibm
p̄seuerem? i cruce. Erit adiu
tor n̄r q̄ ē dux n̄r et p̄cessor.
En rex n̄r ingredit̄ aq̄ nos: q̄
pugnabit p̄ nobis. Seq̄mur
v̄riliē: nemo metuat f̄ores.
Simus pati mori fortis i hel
lo: nec iferam? crimē gl̄ie no
stre ut fugiam? a cruce.

De homo non sit nimis
defect? q̄si in aliquos la
bitur defect?. Cap. lxxij.

Elli magis placent mihi
patientia et humilitas in

aduersis q̃ multa p̃solatio et
 xenotio in p̃speris. Et q̃d te
 p̃tristat puū factū p̃tra te di
 ctū. Si ampli⁹ fuisset cōmo
 uerit nō debuisses: s̃ nūc dimit
 te trāsire: nō ē primū nec no
 num nec vltimū erit si diu vi
 peris. Satis virilis es: q̃ diu
 nil obuiat aduersi: tene etiam
 p̃solis: et alios nosti roborare
 verbis: s̃ cū ad ianuā tuā ve
 nit repentina tribulatio: refi
 cis consilio et robore. Accēde
 magnā fragilitatē tuā quā se
 pius experiris in modicis obie
 ctionib⁹. p̃ salute tua ista fiunt
 Cū hec et similia p̃tingūt. Po
 ne ut meli⁹ nosti ex corde: et si
 te tetigit non tñ rejiciat nec
 diu implicet. Ad min⁹ susti
 ne patient: si nō potes gaudē
 ter. Et iā si min⁹ lūent audis
 et indignationē sentis. Rep̃
 me te nec patiaris aliq̃d inoz
 dinatū ex ore tuo exire vnde
 puuli scādaliçēt. Cito p̃quie
 scet cōmotio excitata et dolor
 intern⁹ reuertēte grā dulco
 rabit. Adh̃ vino ego dicat vo
 min⁹: inuare te parat⁹ et soli
 to ampli⁹ p̃solari si p̃fusus fue
 ris in et deuote inuocaueris.
 Anime quior esto et ad maio
 rē sustinētiā accingē. Nō est
 totū frustratū si te sepi⁹ p̃ci

pis tribulatū uel grauē tēta
 tū. Dō es et nō de⁹: caro es et
 nō angel⁹. Quō tu posses sp̃
 in eodē statu p̃trahē p̃manere.
 qñ s̃ defuit angelo i cōdo et p̃
 mo hō i padiso: q̃ nō diu ste
 terūt: Ego sū q̃ merētes eri
 go sospirate: et suā cognoscē
 tes infirmitatē ad meā pue
 lo diuinitatē. Dñe benedictū
 sit verbum tuum: dulce super
 mel et fauū orī meo. Quid
 facerem in tantis tribulatio
 nib⁹ et angustijs meis nisi
 me p̃fortares tuis scis p̃mo
 nib⁹: Dū modo tādē ad portū
 salutis pueniā: quid cure ē q̃ et
 quāta passus fuero: Da finē
 bonū da felicē ex h̃ mūdo tñ
 tū. Memēto mei de⁹ me⁹: et
 dirige me recto itinere in re
 gnum tuum. Amen.

De altiorib⁹ rebus et oc
 cultis iudicijs dei non
 scrutādis. Cap. lxiij.

Noli caueas disputare d̃
 altē materijs et d̃ occultis
 dei iudicijs. Cur iste sic relin
 quit: et ille ad tātā grāz assu
 mit: cur ēt iste tātū affligit et
 ille tā eximie exaltat. Ista cōz
 būanā facultatē excedit: nec
 ad iuestigādū iudiciū diuiz
 vlla rō p̃ualer ul⁹ disputatio
 Quā g̃ s̃ ē suggēit iunic⁹ ul⁹ ēt

quidā curiosi inquirūt hoīes
respōde illud ppetere: Justus
es dñe ⁊ rectu iudiciū tuum
Et illud: Iudicia dñi vera iu
stificata in semetipsa. Iudi
cia mea metuēda sunt nō di
scutiēda: qz humano intelle
ctui sūt incōpārensibilia. No
li etiā inquirere uel disputa
re de meritis scōꝝ quis alio
sanctior: aut quis maior: fue
rit in regno celoz. Talia ge
nerāt sepe lites ⁊ pētiēs in
utiles: nutriūt q̄ supbiā ⁊ va
nā gloriā: vñ omīf inuidiet
dissensioēs: dū iste illū sc̄m ⁊
alius aliū comas supbe pferre
Talia autē velle scire ⁊ inue
stigare: nullū fructū afferūt:
s̄ magis scis displicēt: qz non
sum de⁹ dissensiois s̄ pacis: q̄
pat magis in humilitate vera
q̄ in p̄pria exaltatiōe p̄sistit.
Quidā celo dilectiois trabū
tur ad hos uel ad illos ampli
ori affectus: s̄ humano potius
q̄ diuino. Ego sū qui cōctos
cōdidi scōs: ego donauī grāz
ego p̄stiti gloriā. ego noui sin
guloz merita: ego pueni eos
in benedictionib⁹ dulcedinis
meae: ego p̄sciaui dilectos añ
secula: ego eos elegi de mūdo
nō ipsi me p̄legerūt: ego vo
caui p grām: attraxi p miserī

cordiā: ego p̄dixi eos p tēra
tiōis varias: ego infudi p̄lo
latiōis magnificas: ego dedi
p̄sueratiā: ego coronauī eoz
patiētiā: ego primū ⁊ nouiss
imū agnosco: ego cōs iestima
bili dilectiā: amplector: ego
laudād⁹ sū in oib⁹ scis meis
ego sup oīa b̄ndicēd⁹ sū ⁊ bo
norād⁹ i singul⁹ q̄s sic gloriose
magnificauī ⁊ p̄destinaui sine
villis p̄cedētib⁹ p̄: ijs meritis.
Qui ḡ vñ de minimis meis
cōtēpserit: nec magnū bono
rat: qz pusillū ⁊ magnū ego fe
ci. Et qui terogat alicui scōꝝ
terogat mihi ⁊ ceteris oib⁹
in regno celoz. Quēs vñ sūt
p charitatis vinculū adē sen
tiūt: idē volūt: ⁊ cōs in vnum
se diligūt. Adhuc autē qd̄ ml
tō alii ē: plus me q̄ se ⁊ sua
merita diligūt. Nā sup se ra
pi ⁊ extra p̄pria telectiones
tractatoti in amorē mei p̄gūt
in quo ⁊ fruiue quiescunt.
Nihil est quod eos auertere
possit aut deprimere: quippe q̄
eterna veritate pleni igne ar
descūt inextinguibilis chari
tatis. Taceāt igit carnales ⁊
aiales hoīes de scōꝝ statu dis
serere: q̄ nō norūt nisi priua
ta gaudia diligere. Demūt ⁊
addūt p sua inclinatiōe: non

put placet et ne veritati. In multis est ignorantia eorum maxime quod per illuminationem raro aliquem perfectam dilectionem spirituali diligere noverunt. Multi adhuc naturali affectu et humana amicitia ad bonos vel ad illos tractantur: et sic in inferioribus se habent ita et de celestibus imaginantur. Sed est distantia incompatibilis quam perfecti cogitant et quam illuminati viri per revelationem supernam speculantur. Cave ergo fili domine istis curiose tractare quam tuam scias excedunt: sed hoc magis satage et intendere ut vel minimus in regno dei queas inveniri. Et si quispiam sciret quod alto sanctior esset vel maior haberetur in regno celorum quod ei hec noticia prederet nisi se ex hac cognitione coram me humiliaret: et in maiorem nominis mei laudes exurgeret? Multo acceptius deo facit: quod de peccatorum suorum magnitudine et virtutum suarum puritate cogitat et quod longe a sanctorum perfectione distat: quod is qui de eorum maiestate vel puritate disputat. Melius est sanctos devotis precibus et lacrymis exorare et eorum gloriosa suffragia humiliter mente implorare: quam eorum secreta vana inquisitione perscrutari. Illi bene et optime contentantur: si volens

scribere contentari et vaniloquia sua conficere. Non gloriantur de propriis meritis: quippe qui sibi nihil bonitatis ascribunt: sed totum in: quam ipsis cuncta ex infinita charitate meae donavit. Tanto amore divinitatis et gaudio superfluente replentur: ut nihil eis deest glie invidiosos possit deesse felicitatem. Quod sancti quanto altiores in gloria tanto humiliores in se ipsis et multis viciniores et dilectiores existunt. Ideoque habes scriptum: quod mittebant coronas suas ante deum et ceciderunt in facies suas coram agno et adoraverunt viventes in secula seculorum. Multi quidem querunt quis maior sit in regno dei: quod ignorat an cum minimis erunt digni computari. Magnus est vel minimus esse in celo ubi deus magni sunt: quod deus filii dei vocabuntur et erunt. Minimus erit in mille et peccator ceterum annorum morietur. Cum enim quereretur discipuli quis maior esset in regno celorum: tale audierunt responsum: Nisi conversi fueritis et efficiamini sic parvulus non intrabitis in regnum celorum. Quicumque ergo humiliaverit se sicut parvulus iste: hic maior est in regno celorum. Beatis qui cum parvis humiliter se sponte dedignant: quam in multis

iamua regni celestis eos non
admitteret intrare. Ne etiā vi
uitib⁹ q̄ habēt hic cōsolatiōes
suas: q̄ paupib⁹ intrātib⁹ in
regnum dei ipsi stabūt foras
ciuitates. S̄ audete humiles ⁊
exultate paupes: q̄ restitū est
regnū dei: si tamē in veritate
ambulatīs

¶ Oīa sp̄s ⁊ fiducia ī solo
deo ē figēda. Cap. lxxij.

Quāne q̄ ē fiducia mea
quam in hac vita habeo
aut qd̄ maius solatiū meū ex
oib⁹ apparētib⁹ sub celo: Nō
ne tu dñe de⁹ me⁹ cui⁹ miseri
cordie nō est numer⁹? Tibi n̄
bñ fuit sine te: aut qm̄ male eē
potuit p̄te te. Malo paup
eē p̄p̄ te q̄ diues sine te. Eli
go poti⁹ tecū in terra p̄grina
ri q̄ sine te celū p̄ssidere. Tibi
tu ibi celū: atq; ibi mors ⁊ in
fern⁹ vbi tu nō es. Tu mibi ī
desiderio es: ⁊ id̄ post te gēme
re ⁊ clamare ⁊ exorare necesse
est. In nullo veniq; possū ple
ne p̄ssidere q̄ ī necessitatib⁹ au
xiliet. opportunis nisi ī te solo
deo meo. Tu es sp̄s me⁹ ⁊ fi
ducia mea: tu p̄solator me⁹ ⁊
fidelissim⁹ in oib⁹. Oēs que
sua sūt q̄rūt: tu salutē meā et
p̄fectū meū solū mō p̄dis ⁊
oīa ī bonū mibi p̄uertis: et ijs

varijs tētatib⁹ ⁊ aduersita
tib⁹ exponas. Hoc totū ad vti
litatē meā ordinas: qui mille
modis dilectos tuos p̄bare
p̄sueuisti. In q̄ p̄tatiōe nō mi
n⁹ odigi te: ⁊ laudari: q̄ si
celestib⁹ p̄solatiōib⁹ me reple
res. In te q̄ tñe de⁹ pono to
tā sp̄m meā ⁊ refugium te cō
tribulationē ⁊ angustiam meā
p̄sueuisti: q̄ totū infirmū ⁊ in
stabile inuenio: q̄qd̄ extra te
p̄spicio. Nō. n. p̄derūt multi
amici: neq; fortes auxiliarij
adiuuare poterūt: neq; prudē
tes p̄siliarij r̄sū vtile dare:
neq; liter doctoz p̄solari: nec
aliq; p̄ciosa substantia liberare:
nec loc⁹ aliq; secret⁹ p̄tutari
si tu ipse nō assistas: iuues: cō
fortes: p̄soleris: istruas: ⁊ cu
stodias. Oīa nāq; q̄ ad pacē
vidēt eē ⁊ felicitatē habēdam
te absēte n̄bīl sūt: n̄bīlq; feli
citaris in veritate p̄ferūt. Fi
nis ē oīuz bonoz ⁊ altitudo
vitę ⁊ p̄fūditas eloquij: tu
es ⁊ in te sup̄ oīa sperare for
tissimū solatiū suoz tuozum
Ad te sūt oculi meī: in te p̄fi
do de⁹ me⁹ misericordiaz ⁊ p̄f
Bñdic ⁊ scilicet aīaz meā be
nedictiōe celesti: ut fiat b̄ta
tio scā tuā ⁊ sedes et ne glie
tuę: n̄bīlq; in tēplo tue digni.

tatis inueniat qđ oculos tue
maiestatis offēdat. Scđz ma
gnitudine bonitatis tue et mi
serationē miserationū tuarū re
spice i me et exaudi orōnē pau
peris fui tui lōge exulāq in re
giā vmbre mortis. Protege et
p̄ sua aiām seruuli tui inf tot
discrimina vite corruptibilis:
ac comitāte grā tua dirige p
viam pacis ad patriam per
petue claritatis.

Explicit liber tertius

Incipit quartus.

Deuota exhortatio ad sa
crām corpis christi cōmu
nionē.

Uox christi.

Quēte ad me cōs q
laboratis et onera
ti estis et ego refi
ciā vobis dicit dñs

Panīs quem ego dabo caro
mea est pro mundi vita. Ac
cipite et comedite h̄ ē corpus
meū qđ p vobis tradet. Hoc
facite i meā cōmemorationē
Qui manducat carnē meā et
bibit meū sanguinē i me ma
net et ego i illo. Verba q̄ ego
locut⁹ sū vobis spūs et vita sūt

Cū quāta reuerētia xp̄us
sit suscipiendus. Cap. j.

Hec sūt verba tua chri
ste veritas eterna: quib⁹
nō vno tpe placita nec vno in

loco p̄scripta. Quia q̄ tua sūt
verba gratant sibi et fidelit cū
cta sūt accipiēda. Tua sūt et
tu ea ptulisti: et mea q̄ sūt qz
p salute mea edidisti. Libent
suscipio ea ex ore tuo ut arti⁹
inserā cordi meo. Excitant
me vba tāte pietat⁹ plena dul
cedinis et dilectiōis: s̄ terrēt
me relictā ppria: et ad capien
da tāta mysteria me reuerte
rat ipura p̄sciētia. Prouocat
me dulcedo p̄bōz tuorū: s̄ one
rat me multitudo vizioz me
orū. Iules ut fiducialiter ad
te accedam si tecū velim ha
bere partē: ut immortalitā ac
cipiā alimonā si eternā cupiā
obtinere vitā et gl̄iaz. Veni
te inquis ad me cōs q̄ laborat⁹
et onerati estis et ego reficiāz
vobis. O dulce et amicabile ver
bū in aure pctōris: q̄ tu dñe
te me⁹ egenū et paup̄rē in
uitas ad colonē tui sacrissimī
corporis. S̄z q̄s ego sum dñe
ut ad te p̄sumā accedere? Ec
ce celi celoz te non capiunt: et
tu dicis: Venite ad me omnes.
Quid sibi vult ista p̄ssima
dignatio et tā amicabilis in
uitatio? Quō auius crō veni
re q̄ nibil boni in cōscius sū?
An possū p̄sumere? Quō te
introducā in domū meā: qui

sepi⁹ offendi benignissimā fa-
ciē tuā. Reuerent angeli ⁊ ar-
changeli: metuit scī ⁊ iusti: ⁊
tu dicis venire ad me cōs. Si
si tu dñe hoc diceret quis ve-
rū eē crederet: ⁊ nisi tu iule-
res: q̄s accedere attentaret?
Ecce noe vir iust⁹ in arctē fa-
brica cētū annis laborauit ut
cū paucis saluaret. ⁊ ego quō
me potero vna hōra p̄parare
ut mūdi fabricatorē cū reue-
rentia sumā: Moyses famu-
lus tuus magnus ⁊ specialis
amic⁹ tu⁹ archā ex lignis im-
putribilib⁹ fecit: quā ⁊ mun-
dissimo vestiuit auro ut tabu-
las legis i eis reponeret ⁊ ego
putrida creatura audeo te
cōditōrē legis ac vite dato-
rē cā facile suscipe. Salomon
sapiētissim⁹ regū isrl magni-
ficū tēplū septē annis i laudē
noīis tui edificauit: ⁊ octo die-
bus festū dedicatiōis ei⁹ cele-
brauit: mille hostias pacificas
obtulit: ⁊ archā federis clan-
gore buccine ⁊ iubilō in locū
sibi p̄patū solēniter colloca-
uit: ⁊ ego infelix ⁊ paup̄rim⁹
hōiūz quō te in domū meā in-
troducā: q̄ vix mediā expēde-
re deuote noui hōrā: ⁊ vtināz
uel semel digne fere mediāz:
mi te⁹ quātū illi ad placē

dū tibi agere studuerūt. Deu-
q̄ pusillū est qd ago: q̄ breue
expleo tēpus cū me ad coicā-
dū disponoraro tot⁹ collect⁹
rarissime ab omni distractiōe
purgat⁹. Et certe in tua salu-
tari caritatis p̄sētia nulla ve-
leret occurrere indecēs cogi-
tatio: nulla etiā occupare cre-
atura: q̄ nō angelū s̄ angelo-
rū dñm susceptur⁹ sū inspi-
ritio. Est tñ valde magna di-
stātia int̄ archā federis cum
suis reliquijs: ⁊ mū diffimuz
corp⁹ tuū cū suis ineffabilib⁹
virtutib⁹ int̄ legalia illa sacri-
ficia futuroz p̄figuratiua: et
verā tui corpis hostiaz oīum
antiquoz sacrificioz cōpleti-
uā. Quare igif nō magis ad
tuā venerabilē inardesco pre-
sentiā: cur nō maiori me p̄pa-
ro sollicitudie ad tua scā su-
mēda: q̄si illi antiq̄ scī patri-
arche ⁊ p̄p̄te reges q̄ ⁊ p̄n-
cipes cū vnīuerso p̄plo tantū
deuotiōis demōstrarūt affe-
ctū erga cultū diuinū: Sal-
tauit deuotissim⁹ rex dauid
corā archa dei totis viribus:
recolēs beneficia oli indulta
patrib⁹ fecit diuersi generis
organa: psalmos edidit ⁊ cā-
tari iussit: cū leticia cecin-
it: ⁊ ipse frequē in cithara

spiritus sancti afflat⁹ grā docuit popl³
 in toto corde deū laudare
 ⁊ ore psona dieb⁹ singulis be
 nedicere ⁊ p^odicare. Si tanta
 agebat tūc deuotio ac diuine
 laudis extitit recordatio co
 rā archa testamenti: quanta
 nūc mihi ⁊ oī poplo xpiano ha
 benda ē reuerentia ⁊ deuotio
 ī p^osentia sacramēti in sūptiōe
 excellētissimi corpis xpi: Cur
 rūt multi ad diuersa loca p
 visitādīs reliquijs scōy ⁊ mi
 rant auditis gestis eorū: am
 plo edificia tēploꝝ inspicunt
 ⁊ osculant sericis ⁊ auro ino
 luta sacra ossa ipsoꝝ. Et ecce
 tu p^olens es hic apud me in al
 tari de⁹ meus scis scōy crea
 tor oluꝝ ⁊ dñs angeloy. Se
 pe in talib⁹ vidēdis est curio
 sitas hoīꝝ ⁊ nouitas inuisoy
 ⁊ modic⁹ reportat emēdatio
 nis fruct⁹: magis vbi ē tā le
 uis sine vera p^otritā discus
 sus. Dic aut in sacramēto al
 taris tot⁹ p^olens es de⁹ meus
 hō xps ihs: vbi ⁊ copiosus p
 cipis eterne salutis fruct⁹ q̄
 tiēscūq; fueris digne ac de
 uote susceptus. Ad istud pō
 nō trahit leuitas aliq̄ nec cu
 riositas aut sensualitas: s̄ fir
 ma fides: deuota spes: ⁊ sin
 cera charitas. ¶ inuisibilis

cōditōz mūdi de⁹ q̄ mirabili
 ter agis nobiscū: q̄ suauit et
 gratiose cū electis tuis dispo
 nis: quib⁹ remetipsū in sacra
 mēto sumendū pponis. Hoc
 nāq; omnē intellectū supat:
 hoc spcialiter deuotoꝝ corda
 trahit: ⁊ accēdit affectū. Ipsi
 enī verī fideles tui q̄ totā vi
 tā suā ad emēdatiōē dispo
 nūt: ex hoc dignissimo sacra
 mēto magnā deuotiōis grā
 ⁊ p^otutis amorē frequē recipiūt.
 ¶ amirabilis ⁊ abscon
 dita grā sacramēti quā no
 rūt tñi xpi fideles: infideles
 aut ⁊ pctis fūitēs expiri nō
 p^ont. In hoc sacramēto p^ofer
 spūalis grā ⁊ reparat in aia
 virt⁹ amissa: ⁊ p pctm refoz
 mata redit pulchritudo. Tā
 ta ē aliqñ hoc grā: ut ex pleni
 tudine collate deuotiōis non
 tñi mē s̄ ⁊ rebile corpus vl
 res sibi p^ostas sentiat ampli
 ores. Dolēdū tñ valde ⁊ mi
 serādū sup tepiditate ⁊ negli
 gētia nostra q̄ nō maiori af
 fectu trahimur ad xpm sumē
 dū: in q̄ tota spes saluādonis
 p^osistit ⁊ meritū. Ipse n. ē sci
 ficatio nra ⁊ redēptio: ipse cō
 solatio viatoꝝ ⁊ scōy eterna
 fruitio. Dolēdū itaq; valde
 q̄ multi tā parū hoc salutare

mysteriū aduertūt: qđ celū le-
tificat ⁊ mūdū p̄suat vnuer-
sū. Deu cecitas ⁊ duricia cor-
dis humani: tā ineffabile donū
nō magis attēdere ⁊ ex quoti-
diano vsu etiā ad inaduertē-
tiā defluere. Si. n. b̄ scissimū
sacramētū in vno tm celebra-
res loco ⁊ ab vno tm p̄scre-
res sacerdote in mūdo: quā-
to puras desiderio ad illū lo-
cū ⁊ talē dei sacerdotē toles
afficerēs: ut vīna mysteria ce-
lebraz audirēs: Hūc aut mlti
facti sūt sacerdotes ⁊ i mul-
tis locis offerf xp̄us: ut tāto
maiō appareat grā ⁊ dilectio
dei ad toles: quāto latius ē sa-
cra cōmunio diffusa p orbem
Grās tibi bone ihu pastor ef-
ne q̄ nos paupes ⁊ exules di-
gnat⁹ es p̄cioso corpe ⁊ san-
guine tuo reficere: ⁊ ad h̄ my-
steria p̄cipiēda etiā p̄p̄ioris
tui alloquio inuitare dicēdo:
Venite ad me c̄s q̄ laborat⁹ ⁊
onerat⁹ estis: ⁊ ego reficiā vos
De magna bonitas ⁊ cha-
ritas dei in sacramēto ex-
hibet vob̄. Cap. ij.

Sap bonitate tua ⁊ ma-
gna misericordia tua co-
mine cōfusus accedo eger ad
saluatorē: esuriēs ⁊ sitiēs ad
fontē vite: egenus ad regem

celi: seruus ad dominū: crea-
tura ad creatorē: te solat⁹ ad
meū piū p̄solatorē. Sz vnde
m̄ b̄ vt venias ad me: Quis
ego sū ut p̄stes mihi telpsu⁹:
Quō aude p̄tōr corā te ap-
parere: Et quō tu dignar⁹ ad
peccatorem venire: Tu nobis
seruū tuū ⁊ scis q̄nīl boni in
se habet vñ hoc illi p̄stes: Nō
fiteor: igit̄ vilitatē meā: agno-
sco bonitatē tuā: laudo p̄cta-
tē ⁊ grās ago p̄p̄ nimia cha-
ritatē. Prop̄ temetipsū. n. b̄
facis: nō p̄pter mea merita:
ut bonitas tua mihi magis in-
notescat: charitas amplior in-
gerat⁹: ⁊ humilitas p̄fecti⁹ cō-
mendet. Quia ḡ tibi hoc pla-
cet ⁊ sic fieri iussisti: placet et
mihi dignario tua: ⁊ vñam
iniqtas mea non obstat.
dulcissime ⁊ benignissime ihu
quāta tibi reuerētia ⁊ gratia
rū actio cū p̄p̄tua laude pro-
susceptioē sacri corpis tui re-
tes: cui⁹ dignitatē null⁹ homi-
nū explicare potēs inuenitur.
Sz qđ cogitato in hac cōmu-
nionē: i accessu ad dñm meū
quē debite venerari nequeo ⁊
tū deuote suscipere desidero:
Quid cogitato meli⁹ ⁊ salu-
bris nisi meipsū totalit̄ hu-
miliādo corā te ⁊ tuam infi-

nitā tonit atē exaltādo supra
me. Laudando te de me et exal-
tando in eternum. Despicio me et
subiūcio tibi pfundū vilita-
tis mee. Ecce tu scis scōd; et
ego sordes peccator et tu incli-
nas te ad me q nō sū dignus
ad te respicere. Ecce tu venis
ad metū vis esse mecū: tu in-
uitas ad cōuinū tuū: tu mibi
dare vis celestē cibū: et panes
angeloz ad manducādū non
olū sane q teipsū panē viuū:
q te celo descēdisti et das vi-
tā mūdo. Ecce vnde dilectio
pcedit: qualis dignatio illu-
cescit: q magne grāz actiōes
et laudes tibi p bis teletur.
Qd q salutare et vtile p̄siliū
tuū cū istud institūisti: q sua-
ue et iocūdū p̄uuiū cū teipsū
in cibū donasti. Qd q admira-
bilis opatio tua dñe: q potēs
virtus tua: q infallibilis veri-
tas tua. Dixisti. n. et facta sūt
oia: et hoc factū est quod ipse
iussisti. Mira res et fide di-
gna ac humanū vincēs intel-
lectū q tu dñe deus me⁹ ver⁹
deus et tō s̄ modica specie pa-
nis et vini integer p̄tineris et
sine p̄sūptiōe a sumēte mādu-
caris. Tu dñe vniuersoz quī
nulli⁹ bates indigētā: volui-
sti p sacramētū tuū habitare

in nobis: p̄ferre cor meū et cor-
pus meū imaculatū: intēta et
pura p̄sciētia sepi⁹ valeā tua
celebrare mysteria: et ad meaz
p̄petuā accipe salutē: q ad tuū
p̄cipue honorē et memoriale p
bēne sanxisti et institūisti. Le-
tare aia mea et grās age deo
p tam nobili munere et sola-
tio singulari in hac lachryma-
rū valle tibi relicto. Quā quo-
tiens hoc mysteriū recolis et
p̄pi corp⁹ accipis: totiens tue
redēptiōis op⁹ agis: et parti-
ceps oīz meritorū christi effi-
ceris. Ebaritas etenim christi
nūq minuit: et magnitudo p
pitiatidiae ei⁹ nūq exhauret.
Ideo noua sp̄ mētis renoua-
tiō ad hoc disponere te debet
et magnū salutis mysteriū ac-
tēta p̄sideratiōe pensare. Ita
magnū nouū et iocūdū tibi
videri debet cum celebras aut
missam audis ac si eodem die
christus primum in vterum
virginis descendens homo fa-
ctus esset: aut in cruce pendēs
pro salute hominū pateret et
moreretur.

**De vtile sit sepe cōmu-
nicare.** Cap. iij.

Ecce ego venio ad te to-
mine ut bene m̄ sit ex mu-
nere tuo et letificer in p̄uuiio

scō tuo qđ parasti in dulcedi
ne tua paupⁱ rē. Ecce in te ē
totū qđ desiderare possū ⁊ re
tro: tu salus mea ⁊ redēptio:
spēs ⁊ fortitudo: excus ⁊ glia
Letifica ē bodie aīas fūi tui
qm̄ ad te dñe ibi aīas meā le
uauī. Desidero te nūc deuote
ac reuerentē suscipe: cupio te ī
domū meā introducere: q̄ten⁹
cū caceo merear a te benedi
ci ac inf⁹ filios abrahe cōputa
ri. Aīa mea corp⁹ tuū p̄cupi
scit: cor meū tecū vñm desi
derat. Trade te mihi ⁊ suffi
cit. Nā preter te nulla p̄sola
tio valet: sine te esse nequeo:
⁊ sine visitatīōe tua viuere nō
valeo. Idcirco op⁹ tet me fre
quent⁹ ad te accedere ⁊ in re
mediū salutis mee recipe ne for
te deficiā ī via si fuero celesti
frauda⁹ alimonīa. Sic. n. tu
misericordissime ibi p̄dicans
p̄p̄lis ⁊ varios curās languo
res aliqui dixisti: Holo eos se
lunos dimittere in domū suā
ne deficiāt in via. Age igit⁹ h
mō mecū q̄ te p̄ fidelīū p̄sola
tīōe in sacramēto reliq̄sti. Tu
es. n. suauis relectio oīe: ⁊ qui
te digne māducauerit parti
ceps ⁊ heres erit eterne glorie
Necessariū qđē m̄ ē q̄ tā sepe
latozo ⁊ pecco: tā cito ro: pe-

leo ⁊ deficio: ut p̄ frequētes
oīones ⁊ p̄filiās ⁊ sacra tui
corpis p̄ceptionez merenonē
mundē ⁊ accēdā: ne forte diu
tius abstinēdo a scō apposito
deficiā. P̄coni. n. sūt sensus ho
minis ad malū ab adoleſcen
tia sua: ⁊ nisi succurrat diuī
na medicīna: labis hō mox ad
p̄iora. Retrabit ē scā cōmu
nio a malo: ⁊ p̄forat in bono
Si. n. mō tā sepe negligēs sū
⁊ tepid⁹ qm̄ cōmunico aut ce
lebro: qđ fieret si medcā nō
sumerē ⁊ tā grāde iuuamē nō
quererē. Et licz oī dicnō sim
aptus nec ad celebrādū bene
dispositus: dabo tñ op̄rā con
gruis t̄pib⁹ diuina p̄cipere my
steria ac tāte grē p̄ticipēz me
tributare. Nā hec ē vna p̄nci
palis fidei⁹ aīe p̄solatio q̄ diu
p̄grina⁹ a te īmortali corpe
ut sit sepi⁹ memoz dei sui: di
lectū suū deuota suscipiat mē
te. mira circa nos tue pie
tatis dignatio q̄ tu dñe de⁹
creator ⁊ viuificator omnīū
sp̄rituū ad paupculā dignari
venire aīas ⁊ cū tota testate
tua ac bñanitate ei⁹ ipiguare
esuriē. felix mēs ⁊ beā aīa
q̄ te dñz deū suū m̄ref de
uote suscipet ī tua susceptīōe
sp̄rituali gaudio repleti. q̄

magnū suscipit dñs: q̄ dile-
ctū inducit hospitē: q̄ iocun-
dū recipit sociū: q̄ fideli accē-
ptat amicū: q̄ speciosū ⁊ no-
bilē amplectit sp̄sū: s̄ oib⁹ di-
lectis ⁊ sup oia desiderabilia
amandū. Sileant a facie tua
dulcissime dilecte me⁹ celū ⁊
terra ⁊ ois ornat⁹ corp̄is q̄c
qd laudis habet ac te coris ex
dignatiōe tue est largitatis:
nec ad te corē tui pueniēt no-
minis: cum⁹ sapiens ē numer⁹
C. m̄stra bona pstant deu-
te coicantib⁹. Cap. iiii.

O mine de⁹ me⁹ pueni
tuū tuū in b̄ndictiōib⁹
dulcedinis tue ut ad tuū ma-
gnificū sacramētū digne ac
deuote merear accedere. Ex-
cita cor meū in te: ⁊ a graui
torpore exue me. Visita me in
salutarituo ad gustādū ī sp̄i
tuā suauitatē: q̄ in hoc sacra-
mēto tāq̄ in fōte plenarie la-
tet. Illuīa q̄ oculos meos ad
intēdū tātū mysteriū: ⁊ ad
credēdū illud indubitata fide
me roborā. Est. n. opatio tua
nō humana potētia: tua sacra-
institutio nō hoīs adinuētio.
Rō. n. ad hoc capiēda ⁊ intel-
ligēda aliq̄s idone⁹ p se repit
q̄ angelicā etiā subtilitatem
trāscēdūt. Quid gēgo pctō:

indignus terra ⁊ cinis ⁊ te taz
alto sacro secreto potero in-
uestigare ⁊ capere: Eñc in sim-
plicitate cordis: bona firma
fide ⁊ in tua iussioē ad te cum
spe ⁊ reuerētia accedo: ⁊ vere
credo q̄ tu p̄sens es hic in sa-
cramēto de⁹ ⁊ bō. Vis gūt te
suscipiā ⁊ incipit tibi in cha-
ritate vniā. An tuā p̄cor de-
mentia ⁊ specialē ad hoc im-
plozo mihi donari grāz ut to-
tus in te liquefiā ⁊ amore p-
fluā: atq̄ te nulla aliena p̄o-
latiōe ampli⁹ me intromittaz
Est. n. hoc altissimū ⁊ dignis-
simū sacramētū salus aīe ⁊
corp̄is: medicina oīs sp̄ualis
languoris: in q̄ vitia mea cu-
rant: p̄flicōs frenat: tatio-
nes vincit ac minuit gratia
maior infūdīt: virt⁹ incepta
auget: firmat fides: spes robo-
rat: ⁊ charitas ignescit ac di-
latat. Multa nāq̄ bona lar-
git⁹ es ⁊ adhuc scpi⁹ largiris
in sacramēto dilectis tuis de-
uote coicantib⁹ de⁹ me⁹ susce-
ptor aīe mee: repator infirmi-
tatis b̄niane ⁊ toti⁹ dator cō-
solatiōis interne. Nā multā
ipsis p̄solatiōē aduersus va-
rias tribulatiōes infundis ⁊
de imo reiectionis pprie ad
p̄m tue p̄fectiōis erigis atq̄

noua quadā grā eos intus re-
creas ⁊ illustras ut q̄ anxij p̄
mū ⁊ sine affectu se ante cō-
munionē senserāt: postea refe-
cti cito potusq̄ celesti in meli⁹
se mutatos inueniāt. Quod
idcirco cū electis tuis ita di-
spēsant agis ut veracit̄ agno-
scāt ⁊ patenē expiant q̄ nihil
ex semetipsis bātāt ⁊ qd̄ bo-
nitatis ac grē ex te p̄sequāt:
q̄ ex semetipsis frigidī duri
ac indurorē te aut̄ feruen-
tes alacres ⁊ deuoti cē merēt̄.
Quis .n. ad fontē suauitatis
humilit̄ accedēs nō modicus
suauitatē inde reponat: Aut
q̄ supra ignē copiosū stānō
paz̄ calorīs ide p̄cipit: Et tu
fons es sp̄ plen⁹ ⁊ supabūdās
ignis iugit̄ ardēs ⁊ nūq̄ cefi-
ciēs. Si si mibi nō licet ban-
rire te plenitudine fontis nec
vsq̄ ad sarietate potare: appo-
nā tñ os meū ad forame cele-
stis fistule ut saltē inde guttu-
lā modicā capīā ad refocillā-
dā sitim meā ut nō penit⁹ ex-
arescā. Et si necdū tot⁹ cele-
stis ⁊ tam ignit⁹ ut seraphim
⁊ cherubim esse possū: conato:
tñ deuotidī insilire ⁊ cor meū
p̄pare ut uel modicā vini in-
cedij flāmā ex humili sūptiōē
vniuersi sacramēti conquirā.

Quicqd̄ qūt mibi rest̄ bone
vbi saluator scilicet tu p̄ me
supple benignē ac gratiose: qui
oēs ad te dignatus es vocare
dicēs: Venite ad me oēs q̄ la-
boratis ⁊ onerati estis ⁊ ego
reficiā vos. Ego qd̄ laboro i
sudore vultus mei dolore cor-
dis torqueor: p̄ctis oneror: tē-
rat idib⁹ inq̄etor: multis malis
passidib⁹ iplicor ⁊ p̄mor: ⁊ nō
est q̄ adinuēt: nō ē q̄ libret et
saluū faciat nisi tu dñe deus
saluator me⁹ cui cōmitto me
⁊ oīa mea ut me custodias et
pducas in vitā eternā. Sus-
cipe me in laudē ⁊ gloriā noīa
tui q̄ corp⁹ tuū ⁊ sanguinē in
cibū ⁊ potū m̄ parasti. Presta
dñe te⁹ salutaris me⁹: ut cuz
frequētatiō mystērij tui cre-
scat mee deuotidīs affectus.

De dignitate sacramēti et
statu sacerdotali. Cap. v.

Suberes angelicā pu-
ritate ⁊ sci iobis bapti-
ste scitor: nō esses dign⁹ hoc
sacramētū accipe nec tracta-
re. Hic .n. hoc meritis dēbetur
boīz q̄ bō cōsecret ⁊ tractet
xp̄i sacramētū ⁊ sumat in ci-
bū panē angeloz. Erāde my-
steriū ⁊ magna dignitas sa-
cerdotij: quib⁹ dātū ē qd̄ an-
gelis nō est p̄cessū. Soli nāq̄

sacerdotes in ecclesia rite ordi-
nati potestatem habent celebrandi
et corpus Christi consecrati. Sacer-
dos quidem minister est dei utens
potestate dei per institutionem et institutionem
nomen dei. Deus autem ubi principalis
est auctor et invisibilis operator
cui subest omne quod voluerit: et pa-
ret omne quod iusserit. Plus ergo cre-
dere debetis deo omnipotenti in hoc
et cellentissimo sacramento quam per
proprio sensui aut alicui signo vi-
sibili. Ideoque cum timore et re-
uerentia ad hoc opus est accedendum.
Attende igitur et vide cuius
ministerium tibi traditum est per im-
positionem manus episcopi. Ecce
sacerdos factus es et ad celebra-
ndum consecratus: vide nunc ut fide-
liter et tenete in suo tempore deo sa-
crificium offeras et te ipsum irref-
rensibile exhibeas. Non alleui-
asti onus tuum: sed artiori iam alligat-
us es vinculo discipline: et
ad maiorem teneris perfectionem
scitatus. Sacerdos omnibus potest
tibi debet esse ornat: et alijs to-
ne vite exemplum plere. Si peruer-
satio non cum popularibus et coi-
bus bonis viris: sed cum angelis in
celo aut cum perfectis viris in ter-
ra. Sacerdos sacris vestibus
induitur Christi vices gerit: ut deum
per se et pro omni populo suppli-
citer et humiliter roget. Va-

ter namque ante se et retro domi-
nice crucis signum ad memorandam
iugiter Christi passionem. Ante
se crucem in casula portat ut
evanisti vestigia diligenter inspi-
ciat et sequi serventem studeat.
post se cruce signatus est ut ad-
versa quolibet illata ab alijs
clementer per te toleret. An-
te se crucem gerit ut propria peccata
lugeat post se: ut aliorum etiam com-
missa per compassionem reflexat: et
se medium inter deum et peccato-
rem constitutum esse sciat: nec ab-
oratione nec ab oblatione sanctas
torpescat: donec gratiam et misericordiam impetrare mereatur.
Quando sacerdos celebrat:
deum honorat: angelos letifi-
cat: ecclesiam edificat: viros
adjuvat: defunctis requiem pre-
stat et sese omnium bonorum particeps
efficit.

Interrogatio de exercitio
ante coenam. Cap. vi.

Quam tuam dignitatem dñe
et meam utilitatem peris: val-
de premisco et in meipso con-
fundo. Si enim non accederem
tam fugio: et si indigne me in-
gessero offensam incurro. Quid
ergo faciam deus meus auxi-
liator meus et propitiator in necessi-
tatem? Tu doce me viam rectam

ppone breue aliquod exerci-
tū sacre cōmuniōi pgruum.
Utile ē. n. scire q̄lis scs reuo-
te ac reuerēt tibi ppare te trā
cor meū ad recipiēdū salubri-
ter tuū sacramētū seu etiā ce-
lebrandū tā magnū ⁊ diui-
nū sacrificiū.

De discussiōe p̄prie p̄sciet
emēdatiōis pposito. C. viij

Sper oia cū sūmabumi-
litate cordis ⁊ supplici
reuerētia: cū plena fide ⁊ pia
intētiōe honoris dei ad hoc sa-
cramētū celebrādū tractādū
⁊ sumēdū opor̄t ⁊ rei accede-
re sacerdotē. Diligētē exami-
na p̄scias tuā ⁊ p posse tuo ve-
ra p̄triciō ⁊ humili p̄fessione
eā nuda ⁊ clarifica ita ut nil
grauē balteas aut scias qd te
remordeat ⁊ liberū accessū i-
pediat. Balteas displicētiā
oīz pctō p̄tuoz in generali ⁊
p̄ quotidianis excessib⁹ mag
in speciali doleas ⁊ gemas. Et
si tempus parit: deo in secreto
cordis cunctas p̄fitere passio-
nū tuaz miseras: Ingemisce
⁊ tole qd adh ita carnalis sis
⁊ mūdan⁹: tā imortificat⁹ a
passiōib⁹: tā plen⁹ p̄cupiscen-
tiāz motib⁹: tā incustoditus
in sensib⁹ exteriorib⁹: tā sepe
multis vanis fantasijs impli-

cat⁹: tā multū inclinatus ad
exteriora: tā negligēs ad inte-
riora: tā leuis ad risū ⁊ disso-
lutionē: tā durus ad fieriū et
cōpunctionē: tā p̄mpt⁹ ad la-
piora ⁊ carnis comoda: tā se-
gnis ad rigorē ⁊ feruorē: tam
curiosus ad noua audiēda ⁊
pulebra intēda: tā remissus
ad humilia ⁊ obiecta ample-
ctēda: tā cupid⁹ ad multa ha-
bēda: ⁊ tā parcus ad dandū
tā tenax ad retinēdū: tā incō-
siderat⁹ in loquēdo: tā incōtri-
nens ad tacēdū: tā incōp̄sit⁹
in morib⁹: tā importun⁹ i acti-
bus: tā effusus sup cibū: tā sur-
dus ad rei verbū: tā vclor ad
q̄etē: tā tard⁹ ad laborē: tam
vigilās ad fabulas: tā sōnolē-
tus ad vigilias sacras: tā fe-
stinus ad finē: tā vag⁹ ad at-
tēdēdū: tā negligēs in bonis p
soluēdis: tā tepid⁹ in celebra-
do: tā arid⁹ in coicādo: tā ci-
to distract⁹: tā raro tibi bene
collect⁹: tā subito cōmor⁹ ad
irā: tā facilis ad alteri⁹ displicē-
tiā: tā p̄nus ad indicādū
eā rigid⁹ ad arguēdū: tā let⁹
ad p̄partā debilis in aduer-
sis: tā sepe mītra bona pponēs
⁊ modicū ad effectū pducēs:
his ⁊ alijs resectib⁹ tuis cūz
doloze ⁊ magna displicētia p

peie infirmitatis p̄fessis ac de
ploratis firmū statue p̄posi-
tū sp̄ emēdandi vitā tuā ⁊ in
meli⁹ p̄ficiēdi. Deinde cū ple-
na resignatiōe ⁊ integra volū-
tate offer teipsū in bonorē no-
minis mei i ara cordis tui lo-
locastū p̄petuū: corpus tuū
sc̄z ⁊ aiaz mihi fidelit̄ cōmit-
tēdo: q̄ten⁹ sic digne merearj
ad offerēdū teo sacrificiū ac
cedere ⁊ sacramētū corporis
mei salubrit̄ suscipe. **Idō ē. n.**
oblatio dignior: ⁊ satisfactio
maior: p̄ p̄ctis diluēdis q̄ se-
ipsū pure ⁊ integre cū oblatio-
ne corpis xp̄i in missa ⁊ in cō-
muniā teo offerre. Si tō fece-
rit qd̄ in se ē ⁊ vere penituerit
quotiescūq̄ p̄ venia ⁊ grā ad
me accesserit: vno ego dicat
dñs: qz nolo moriē p̄ctōis s̄
magis ut p̄uertat ⁊ vivat: qm̄
p̄ctōz suoz s̄ recordator: am-
plius s̄ cūcta sibi idulta erūt

**De oblatiōe xp̄i i cruce ⁊ p̄
pria resignatiōe. Cap. viij.**

Sicut ego meipsū expan-
sis in cruce manib⁹ ⁊ nu-
do corpe p̄ p̄ctis tuis teo pa-
tri sp̄te obtuli ita ut nihil in
me remaneret quā totū i sa-
crificiū vine placatiōis tñse-
rūt: ita tebes ⁊ tu temetipsum
mihi volūtariē in oblationem

purā ⁊ scām quotidie in mis-
sa cū oib⁹ virib⁹ ⁊ affectibus
tuis quāto intinuis vales of-
ferre. Quia magis a te req̄ro
q̄ ut te studeas mihi ex inte-
gro resignare: Quicqd̄ p̄ter
teipsū das nihil curo: qz non
q̄ro datū tuū s̄ te. Sic non
sufficeret tibi oib⁹ habitis p̄e-
ter merita nec mihi placē po-
terit quicqd̄ vederis tē nō ob-
lato. Offer te mihi ⁊ da te to-
tū p̄ teo ⁊ erit accepta obla-
tio. Ecce ego me totū obtuli
patri p̄ te: redi etiā totū cor-
pus meū ⁊ sanguinē in cibum
ut tot⁹ tñ⁹ esse ⁊ tu me⁹ p̄ma-
neres. Si aut̄ in teipso steterj
nec sp̄te te ad volūtātē meā
obtuleris: nō est plena oblatio
nec integra erit inf̄ nos vñio
Idō oia opa tua p̄cedere tebz
sp̄tanea tuiip̄si⁹ in man⁹ tei
oblatio si libertatē p̄sequi vis
⁊ grām. Idō tam pauci illumi-
nati ⁊ literati efficiunt: q̄a
seip̄os ex toto abnegare ne-
sciūt. Est firma sentētia mea
nisi q̄s renūciauerit oib⁹ non
p̄t me⁹ eē discipul⁹. Tu ḡ si
optas meus esse discipulus:
offer teipsū mihi cū oib⁹ affe-
ctib⁹ tuis. **De nos ⁊ oia
nostra teo telemus offerre ⁊
p̄ oib⁹ orare. Cap. ix.**

Omine oia tua sūt q̄ i celo
sūt i terra. Desidēo me
ipsū ē in spōtaneā oblationē
offerre tū p̄ptue pmanere
Dñe i simplicitate cordis mei
offerō meipsū ē hodie i fusi sē
p̄fēnū i obsequiū tū sacrificiū
laudis p̄ptue. Suscipe me cū
hac scā oblatiōe tui p̄ciosi cor
poris quā ē hodie i p̄sētia āgelo
rū iuisibilis assistētiū offerō:
ut sit p̄ me tū cūcto p̄p̄o tuo i
salutē. Dñe offerō ē oia p̄ctā tū
relicta mea q̄ cōmisi corā te
tū scis angelis tuis a diē q̄ p̄
mū peccare potui vsq̄ ad diē
hanc sup̄ placabili altari tuo
ut tu oia parit̄ incēdas tū cō
buras igne charitatis tue: tū re
leas vniuersas maculas p̄ctō
rū meorū: tū p̄sciam meā ab oī
d̄licto emūdes: tū restituas mī
grāz tuā quā peccādo amisi:
oia n̄ plene indulgēdo tū i oscu
lū pat̄ me misericordiē assu
mēdo. Quid possū agē p̄pec
cat̄ meo nisi b̄n̄lic ea p̄fite
do tū lamētādo tū tuā p̄pitia
tionē incessant̄ rēp̄cādo: Dep̄
cor te exaudi me p̄pitius ubi
asto corā te rē me. Oia pec
cata mea in maxie displicēt.
Nolo ea vnq̄ āp̄li p̄petrare
s̄ p̄ eis doleo tū dolebo q̄d̄i vi
pero: pat̄ penitētiā agē tū pro

posse satisfacē. Dimitte in re
dimitte in p̄ctā mea p̄p̄e no
mē sc̄m tuū salua aīaz meam
quā p̄cioso sanguine tuo rede
misti. Ecce cōmitto me mise
ricōdiē tue resiḡ me i manib̄
tuis: age mecū s̄ bonitatem
tuā nō s̄ meā maliciā tū iniq̄
tatē. Offerro etiā ē oia bona
mea quia valde pauca tū ip̄se
cta ut tu ea emēdes tū sc̄ifices
ut ea grata b̄ntas tū accepta
ē facias tū sp̄ ad meliora tra
bas: nec n̄ ad b̄m tū laudabilē
finē me piḡ tū iutilē bonūtio
nē p̄ducas. Offerro q̄s oia d̄
sideria deuotōz necessitates
parētū: amicorū frat̄rū sororū
oīū q̄s charorū meorū p̄corū q̄
m̄ uel alijs p̄p̄e amorē tuū b̄n̄
fecerūt: tū q̄ oīones tū missas
p̄ se suisq̄ oīb̄ dīci a me testi
derant: tū p̄terierūt siue i car
ne adh̄ viuāt: siue iā seculo d̄
fūcti sint: ut d̄s sibi auxiliū
grē tue op̄e p̄solatōis p̄tectio
nē a p̄culis: libationē a penīs
aduenire s̄tēiāt: tū ut ab oīb̄
malis crepti grās ē magnifi
cas leti p̄soluāt. Offerro etiā
ē p̄ces tū solitas placatiōis p̄
illis sp̄cialit̄ q̄ me i aliq̄ lese
rū: p̄ristauerūt aut vitupa
uerūt: uel aliq̄ d̄nū uel ḡua
mē itulerūt: p̄bis q̄s oīb̄ q̄s

aliqui tristauerunt: turbauerunt: quia
viri scandalizauerunt: propter faciem
scilicet et ignorantiam: ut nobis omnibus
per idulgeas peccata nostra et mu-
tuas offensiones. Aufer dñe a
cordibus nostris omnes suspensiones: in-
dignationes irarum: et disceptatio-
nes: et quicquid potest charitate ledere
et fraternam dilectionem minuire
Misere miserere dñe misericor-
dia tua poscetur: deo gratias indi-
getur: et fac nos tales existere
ut simus digni gratia tua perfrui
ad vitam perficiamus eternam. Amen
De sacra coione te facili non
est relinquenda. Cap. 5.

Requiesce: recurrendum est ad
fontem gratie et vine misericor-
diae: ad fontem bonitatis et totius
puritatis: quatenus a passionibus
tuis et vitiis curari valeas et
in vniuersas tentationes et fallaci-
as diaboli fortior atque vigi-
lantior effici merearis. Inimicus
scies fructum et remedium maxi-
mum in sacra coione positum: om-
ni modo et occasione noster fideles et
reuotos quatenus perfruatur retra-
here et impedire. Cum enim quidam sa-
cre coioni se aptare disponunt
priorum satibane inmissas pa-
tibus. Ipse enim nequa spiritus ut in
Job scribitur: et in filiis tui
ut solita est nequitia perturberet
aut timidos nimis reddat et
plexos quatenus affectum cor mi-

nuat vel fide impugnando aufe-
rat: si forte aut olo coione re-
liquat aut cum tempore accedat
si non est quicquid curandum est propter
et fatasque illi: quatenus libet turpi-
bus et horridis si cuncta fatasma-
ta in caput eius se retorquenda.
Etenim est miser et veridicus
nec propter insultum eius et commotiones
quas suscitauit sacra est omittenda
coio. Sepe est imposita nimia sol-
licitudo pro reuocacione habenda et
anxietates quidam est confessio facie-
da. Age propter consilium sapientium et
pone anxietatem et scrupulum: quia
gratias dei imposita et deuotione me-
ti destruit. Propter aliquam quam
solationem vel quietatem: sacra
ne dimittas coionem: si vade ci-
tius propter et offensiones alijs
libere idulge. Si pro ra aliquem
offendisti: veniam humiliter precare et
te libere idulgebit. Quid pro-
dest diu tardare confessionem
aut sacra differre coionem: Et
purga te cum primis: expue velo-
cit venenum: festina accipe re-
medium: et series melius quatenus si diu
distuleris. Si hodie propter istud
dimittis: cras sortita illud ma-
gis conueniet: et sic diu posses a
coione impediri magis imposita
fieri. Quanto ergo citius va-
les a presenti grauitate et in-
ertia te excutias quia nihil
imponat diu anxiam: diu com-

n

turbatione trāfire 7 ob quoti-
diana obitacula se a diuinis
sequestrare imo plurimū nocet
diu coionē p̄telare nā 7 gra-
uē torpore p̄suevit inducere.
Probdolos qđ ī repidi 7 dis-
soluti moras p̄sistēdi libentē ac-
cipiūt 7 coionē sacra idcirco
differre cupiūt ne ad maiore
sui custodiā se dare teneant.
Deu qđ modicā charitatē et
debile deuotionē habet qui sa-
crā coionē tam faciliē postpo-
nunt. O felix ille 7 deo acce-
ptus bates qui sic viuit 7 tali
puritate cōsciētā suā custo-
dit ut etiā oī die collocari para-
tus 7 bene affectat⁹ esset si ei
liceret 7 sine nota agere pos-
set. Si qđ iterdū abstinēt bu-
militatis grā aut legitima ī-
pediēte cā laudād⁹ est de reue-
rētia. Si aut torpor obrepse-
rit se ipsū excitare debet 7 fa-
cere qđ ī se ē 7 dñs aderit re-
siderio suo p̄ bona voluntate
quā specialitē respicit. Cū p̄o
legitime p̄peditus est: bēbit sp̄
bonā voluntatē 7 piā intētio-
nem coicādī: 7 sic nō carebit
fructu sacramēti. Pōt enī q-
libet deuotus oī die 7 oī hora
ad spūale xpi coionē salubritē
7 sine pōibitōe accedere: 7 tñ
certis dieb⁹ 7 statuto tpe cor

pus sui redēptorē cū affectuo-
sa reuerētia sacramentalitē ve-
let suscipe 7 magis laud ē dei
7 honore p̄cedere qđ suā cō-
solationē q̄rere. Nā totiens
mystice coicat 7 inuisibilē re-
ficiť quotiēs icarnatiōis xpi
mysteriū passi: nēq̄ deuore re-
colit 7 in amore ei⁹ accendit.
Qui aliē se nō p̄parat nisi in
stāte festo ul⁹ p̄suetudie cōpel-
lēte: sepi⁹ imparat⁹ erit. De-
atus qđ se dño in collocantib⁹
offert quotiēs celebrat aut cō-
municat. Nō sis in celebra-
do nimis pluz⁹ aut festin⁹ sed
sua bonū cōmunē modū cum
q̄bus viuīs. Non debes alijs
generare molestiā 7 tediū: s̄
cōmunē sua viā fm maiore ī-
stitutionē 7 poti⁹ aliorū fūire
utilitatē qđ proprie deuotioni
uel affectui.

De corp⁹ xpi 7 sacra scri-
ptura maxie sunt aie fideli
necessaria. Cap. xj.

O Dulcissime dñe ihu qñ-
ta ē dulcedo deuote aie
tecū epulātis in cōuiuio tuo
ubi ei nō ali⁹ cib⁹ māducād⁹
pponit nisi tu vnice⁹ dilectus
eius sup oīa desideria cordis
ei⁹ desiderabilis. Et mihi qđ ē
dulce foret in p̄sentia tua ex
itimo affectu lacrymas fun-

dere: et cum pia magdalena pedes tuos lachrymis irrigare. Sed ubi est hoc deuotio ubi lachrymarum sanctorum copiosa effusio. Herte in conspectu tuo et sanctorum angelorum tuorum totum cor meum ardere deberet et ex gaudio flere. Dabo enim in sacramentis vere presentem quibus aliena specie occulatur. Nam in propria et diuina claritate te conspiciere oculi mei ferre non possent: sed neque totus mundus in fulgore glorie maiestatis tue subsisteret. In hoc ergo imbecillitati mee consilium quod te sub sacramento abscondis. Dabo vere et adoro quem angeli adorant in celo: sed ego adhuc interim in fide: illi autem in specie et sine velamine. Ne oportet presentem esse in lumine vere fidei et in ea ambulare donec aspiret dies eterne claritatis et umbrę figurarum inclinent. Cum autem uenerit quod profectum excessabit usus sacramentorum: beati in gloria celesti non egent medicamine sacramentali: gaudet enim sine fine in presentia dei: facie ad faciem gloriam eius speculantes et de claritate in claritatem abyssalis ueritatis transformati gustant uerbum dei carne factum: sicut fuit ab initio et manet in eternum. Admonet lo-

rum mirabilis graue mihi sit tedium etiam quodlibet spirituale solatio: quia quod dominum meum aperte in sua gloria non video: per nihil duco et quod in mundo conspicio et audio. Testis es tu mihi deus quod nulla potest me res consolari: nulla creatura quietare nisi tu deus meus: quem desidero eternaliter contemplari. Sed non est hoc possibile durante me in hac mortalitate. Ideo oportet ut me ponas ad magnam patientiam: et meipsum in omni desiderio tibi committam. Nam et sancti tui domine qui tecum iam in regno celorum exultant: in fide et patientia magna dum uiderent aduentum glorie tue expectabant. Quod illi crediderunt ego credo: quod illi sperauerunt ego spero: quo illi perueniunt per gratiam tuam me venturum confido. Ambulabo interim in fide exemplis profertur sanctorum. Dabo etiam liberos sanctos per solatio et uirtute speculatosque super hec omnia sanctissimum corpus tuum per singularem remedio et refugio. Duo namque mihi necessaria permaxime sentio in hac uita: sine quibus mihi importabilis foret ista miserabilis uita. In carcere corporis huius ueteris duobus me egere fateor: cibo scilicet et lumine

Dedisti itaq; mihi infirmo sa-
crū corp⁹ tuū ad refectionem
mētis ⁊ corporis: ⁊ posuisti lu-
cernā pedib⁹ meis verbū tuū.
sine his duob⁹ bene vivere nō
possem⁹ verbū tui lux aie mee
⁊ sacramētū tuū panis vite.
Nec possūt etiā dici mēse due
binc ⁊ inde i gaophylatio scē
eccleie posite. Una mēsa est sa-
cri altaris balēs panē sanctū
id est corp⁹ xpī preciosū. Al-
tera ē diuine legis p̄tinēs do-
ctrinā scām: erudiēs fidē re-
ctā: ⁊ firmū vsq; ad interio-
ra velamis vbi sūt scā scō ⁊ p
ducēs. Grās tibi dñeibu lux
lucis eterne p doctrine sacre
mēsa quā nobis p suos tuos
pphas ⁊ aplos aliosq; docto-
res ministrasti. Grās tibi cre-
ator ⁊ redēptor boiū q ad re-
clarādā toti mūdo charitatē
tuā cenā parasti magnā: in q
nō agnū typicū sed tuū sciffi-
mū corp⁹ ⁊ sanguinē pposui-
sti māducādū: letificās cōs fi-
deles p̄uio sacro ⁊ calice in
cōtiās salutarū: in quo sūt cōs
velit se paradisi: ⁊ copulant no-
biscū angeli scī: sed suauitate
felicioi. Qd q; magnū ⁊ bono-
rabile ē officiū sacerdotū qui
bus datū est dñm manifestā
verbis sacris cōsecrare: labijs

bñdicere: manib⁹ tenere: ore
pprio sumere: ⁊ ceteris minis-
trare. Qd q; mū de vebēt esse
manus ille: q; parū os: q; sciffi
corp⁹: q; immaculatū erit cor
sacerdotis: ad quē toriēs in-
gredit auctor: paritē. Ex ore
sacerdotis nihil nisi scām: nihil
nisi honestū ⁊ vtile pcedere
vetet verbū qui tā sepe christi
accipit sacramētū. Sculi ei⁹
simplices ⁊ pudici: qui christi
corpus solēt intueri. Manus
pure ⁊ in celū elevate q crea-
tor ē celi ⁊ terre solēt p̄recta-
re. Sacerdotib⁹ specialit⁹ in le-
ge dicit. Sācti estote qm̄ ego
sanctus sum dñs de⁹ vester.
Adiuuet nos gratia tua oīpo-
tēs de⁹: ut qui officiū sacerdo-
tale suscepim⁹ digne ac reuo-
te tibi in oī puritate ⁊ cōscien-
tia bona famulari valeamus
Et si nō possum⁹ in tanta in-
uocētia vite cōuersari ut ve-
temus: pcedē nobis tū digne
flere mala q gessim⁹ ut in spū
humilitatis ac bone volūtatē
pposito tibi fermenti⁹ te cete-
ro reseruire valeam⁹.

De magna diligentia se re-
beat cōmunicatur⁹ christo
preparare. Cap. xij.

Esō sū puritatis ama-
tor ⁊ dator oīs kitatis

Ego cor purū q̄ro: ⁊ ibi ē loc⁹
requiritionis mee. Para mihi
cenaculū grāde strati: ⁊ fa-
ciā apud te pascha cū discipu-
lis meis. Si vis veniā ad te ⁊
apud te manēā: expurga vet⁹
fermentū ⁊ mīda cordis tui
babraculū. Exclūde totū se-
culū ⁊ omnē vitiōz tumultū
sece tanq̄ passer solitarius in
tecto ⁊ cogita excessus tuos
in amaritudine aletue. Dis
nāq̄ amās suo dilecto ama-
tori optimū ⁊ pulcherrimū
p̄parat locū: q̄ in hoc cogno-
scis affect⁹ suscipiētis dilectū
Scito tñ tenō posse satisfacere
huic p̄paratiōi ex merito tue
actiōis etiā si p̄ integrū annū
te preparares ⁊ nihil aliud in
mēte haberes. Sz ex sola pie-
tate ⁊ grā mea pmitteris ad
mensā meā accederciac si mē
dicus ad p̄adiū vocares dīni-
tis: ⁊ ille nihil aliud habeat ad
retribuēdū bñficijs eius nisi
se humiliādo ⁊ regretiādo.
Fac qđ in te est ⁊ diligēte fa-
cito nō ex cōsuetudine: nō ex
necessitate: s̄ cū timore ⁊ re-
uerētia ⁊ affectu accipe corp⁹
dilecti dñi tui dignantis
ad te venire. Ego sū qui voca-
ui ego iussi fieri: ego supplebo
qđ tibi tēst: veni ⁊ suscipe me

Cū grām deuotiōis tribuo:
grās age deo tuo: nō quia dī-
ghus es s̄ q̄ tui misert⁹ sum.
Si nō habes s̄ magis ariduz
te sentis: insiste oīoni angemi-
sce ⁊ pulsa: nec resistas donec
mercatoris micā aut guttā grē
salutaris accipe. Tu mei in-
diges nō ego tui idigeo. Nec
tu me scificare venis: s̄ ego te
scificare ⁊ meliorare venio.
Tu venis ut ex me scificeris
⁊ mihi veniaris ut nouā grās
recipias ⁊ te nouo ad emēda-
tionē accēdaris. Noli negli-
gere hāc grām: sp̄ prepara cū
oī diligentia cor tuū ⁊ intro-
duc ad te dilectū tuū. Q̄ por-
tet at ut si solū te p̄pes ad re-
uotionē aī colone: s̄ ut ēt te
solicite p̄fues i ea post sacra-
mēti p̄ceptionē. Nec mior cu-
stodia post exigis q̄ deuota p̄-
patio pu⁹: nā tona postmodū
custodia optia iterū est p̄pa-
tio ad maiore grās p̄sequēdā
Ex eo q̄ppe valde indisposit⁹
q̄s reddat si statū fuerit nimis
ebul⁹ ad extiora solatia. Ca-
ue a mīdo q̄pmane i secreto
⁊ frueretuo tuo. Ipsū enī ha-
bes quē tot⁹ mīd⁹ fauferre n̄
pōt. Ego sum cui tetotū dare
tebes: ita ut iā vltra si i te s̄ i
me absq̄ oī sollicitudine uiuas

De toto corde aia deuota
xpi vnionē in sacramento
effectare debet. Cap. xiiij.

Quia mihi vet dñe ut in
uentā te solū ⁊ apertam
tibi totū cor meū: ⁊ fruār te
sicut desiderat aia mea: ⁊ itaq;
me nemo dīpiciat nec vlla cre
atura me moueat uel respici
at: s̄ tu sol⁹ mihi loquaris et
ego tibi: sic solet dilectus ad
dilectū loqui: ⁊ amic⁹ cū ami
co cōuiniari: Hoc oro: hoc te
sidero ut tibi tot⁹ vnīar ⁊ cor
meū ab oib⁹ creatis reb⁹ ab
strahā: magisq; p̄ sacrā cōmu
nionē ac frequentē celebratio
nē celestia ⁊ eterna sapere dī
scā. Ab dñe te⁹ qñ ero tecū
totus vnī⁹ ⁊ absor⁹: meiq;
totaliter oblīt⁹. Tu in me et
ego in te: ⁊ sic nos parī i vnū
manere concede. Vere tu es
dilect⁹ meus elect⁹ ex milib⁹
in quo cōplacuit aīe mee habi
tare oibus dieb⁹ vite sue. Ve
re tu pacific⁹ me⁹ in quo par
fūma ⁊ requies vera extra quē
labo: ⁊ dolor ⁊ infinita mise
ria. Vere tu es te⁹ abscondit⁹
⁊ cōsiliū tuū nō est cū impijs
s̄ cū humilib⁹ ⁊ simplicib⁹ ser
mo tu⁹. Quā suavis ē dñe
spūs tuus: qui ut dulcedinem
tuā in filios demōstrare: pa

ne suauissimo te celo rescēdē
te illos reficere dignaria. Ve
re nō est alia natio tam gran
dis q̄ bāteat teos appropin
quātes sibi sic tu te⁹ nū ades
vniuersis fidelib⁹ tuis: quib⁹
ob quotidianū solatiū ⁊ cor
erigēdū in celū te tribula ad
edendū ⁊ fruēdū. Que ē enī
alia gēs tam inclita sic plebs
xpianā sicut que creatura sub
celo tā dilecta ut aia deuota
ad quā ingredit⁹ te⁹ ut pascat
eā carne sua glīosa? Ineffa
bilis grā: o amirabilis digna
tior amor imensus vō singu
larit impēsus. Sed quid retri
buā dño. p̄ grā ista: p̄ charita
te tam eximia? Nō est aliud
qđ gratius donare quā q̄ ut
cor meū teo meo totalit⁹ tri
buā ⁊ intīme cōiungā. Tunc
exultabūt oīa interiora mear
cū p̄fecte fuerit vnita teo aia
mea. Tūc dicet mihi si tu vis
esse mecū: ego volo eē tecū. Et
ego respōdetō illi. Dignare to
mine manere mecū: ego volo
libent⁹ eē tecū. Hoc ē totū desi
deriū meū ut cor meū tibi sit
vnitū. De quorūdam
deuotoz ardenti desiderio ad
corp⁹ christi. Cap. xiiij.

Que mag⁹ multitudo dul
cedinis tue dñe quā ab

scōdisti timētib⁹ te. Quā re-
coedor deuotoꝝ aliquoꝝ ad
sacramētū tuū dñe ut cū ma-
xia deuotiōe ⁊ affectu accede-
tū tūc sepi⁹ i meipso pfūdor
⁊ erutesco q̄ ad altare tuū et
sacre coionis mensā tā tepti-
de ⁊ frigide accedo: q̄ ita ari-
dus ⁊ sine affectiōe cordis ma-
neo. ⁊ q̄ nō sū totalit̄ accen-
sus corā te deo meom̄e ita te
benē attract⁹ ⁊ affect⁹ sic
multi deuoti fuerūt: q̄ pze ni-
mio desiderio coionis ⁊ sensi-
bili cōdis amore a fletu se nō
potuerūt ptinē: s; ore cordis
⁊ corpis parit̄ ad te deū fon-
tē viuū medullit̄ inhiabant:
suā esuriē nō valētes aliē tē-
perare nec satiare nisi corpus
tuū cū oī iocūditate ⁊ spūali
quiditate accepissēt. **Q**uā
ardēs fides eoꝝ: p̄babile exi-
stēs argumētū sacre p̄sentie
tue. Isti. n. veracit̄ cognoscūt
dñm sūm in fractiōe panis: q̄
rū cor tā valide ardet in eis
te ihu ambulāte cū eis. Lon-
ge ē a me sepi talis affectus ⁊
deuotio: tā vehemēs amor et
ardor. Esto mihi ppiti⁹ ihu to-
ne dulcis ⁊ benigne ⁊ cōcede
pauperi mēdico tuo vel inter-
dū modicū d̄ cordiali affectu
amoris tui in sacra coione se

tire ut fides mea magis qua-
lescat: spes in bonitate tua p-
ficiat: ⁊ caritas semel pfecte
accēsa ⁊ celeste māna experta
nūq̄ deficiat. Potēs est autē
misericordia tua etiā grās re-
sideratā mihi p̄stare: ⁊ in spū
ardoris cū dies bñplaciti tui
aduenerit me clemētissime vi-
sitare. Etenī licz tāto reside-
rio tā specialiū deuotoꝝ tuoꝝ
nō ardeo: tñ te grā tua illius
magni inflāmati desiderij re-
siderij balneo orās ⁊ reside-
rās oīū talīū seruīdoꝝ ama-
toꝝ tuoꝝ p̄cipiē me fieri ac
eoꝝ scō p̄ortio ānumerari.

Quā grā deuotiōis humili-
tate ⁊ suūpsus abnegatiōe
acquiris. **Cap. xv.**

Portet te deuotiōis gra-
tiā instāter q̄rere: indefi-
nent petere: patient ⁊ fiducia-
liter expectare: gratātē reci-
pere bñlīter p̄suare: studio-
se cū ea opari: ac teo tēpus ⁊
modū supne visitationis to-
ne veniat cōmittere. Humi-
liare p̄cipue te velis cū parū
aut nibū deuotiōis interius
sentis: s; nō nimīū trici: nec
iordinate cōtristari. Dat sepe
te⁹ in vno breui momēto qd
lōgo negant tpe. Dat etiam
qñq; i fine qd in p̄ncipio ora-

tionis largire distulit. Si sp
cito grā dare? p voto ad
esset: nō esset infirmo tōi bene
portabile. Propterea in bona
spe 7 bu mili patiētia expectā
da est deuotiōis grā. Tibi tñ
7 petistis imputa cū nō da
tur uel etiā occulte tollitur.
Modicū qñq; est qđ grām i
pedit 7 abscondit si tñ modicū
7 nō poti⁹ grāde dici debeat
qđ tātū bonū pibet. Et si b
ipsū modicū uel grāde amo
neris 7 pfecte viceris erit qđ
petisti. Stari namq; ut te deo
ex toto corde tradideris: nec
hoc uel illud p tuo libitu seu
velle q̄sieris s̄ itegre te in ipso
posueris vnitū te inuenies et
pacatū: qz nil ita bene sapiet
7 placebit sic beneplacitū di
uine volūtatis. Quisq; q̄ in
tētiōē suā simplici corde sur
sum ad deū leuauerit seq; ab
oī inordinato amore seu dis
plicitia cuiuslibet rei create
euacuauerit: optissim⁹ gratie
pcipiēde ac dignus deuotio
nis munere erit. Dat enī dñs
ibi benedictionē suā ubi vasa
vacua inuenerit. Et quāto p
fecti⁹ quis infimis renūciave
rit 7 magis sibi ipsi p cōtēptū
sui moris: tāto grā celer⁹ ve
nit copiosius intrat 7 altius

literū cor eleuat. Tunc vide
bit 7 affluet 7 mirabil⁹ 7 vili
tatis cor eius in ipso quia ma
nus dñi cū eo: 7 ipse se posuit
totaliter in manu eius vsq; i
seculū. Ecce sic benediceſ dō
qui querit deū in toto corde
suo nec in vanū accipit aīam
suā. Hic in accipiēdo sacram
eucharistiā magnā promeretur
diuine vnionis gratiā: qz nō
respicit ad ppriā deuotionē
7 consolationē: sed ad dei glo
riam 7 honorem.

De necessitates nostras
chasto aperire 7 ei⁹ gra
tiam postulare debemus
Ca. xvi.

O Dulcissime atq; amātis
sime dñe quē nūc deuo
te desidero suscipere tu scis in
firmitatē meā 7 necessitates
quā patior: in quātis malis 7
vitijs iaceo: q̄ sepe sum gra
uatus: tentatus: turbat⁹: 7 in
q̄nat⁹. Pro remedio ad te ve
nio: p consolationē 7 subleua
mine te roprecor. Ad omnia
scientē loquor cui manifesta
sunt oīa interiora mea: 7 qui
solus potes me pfecte conso
lari 7 adiungere. Tu scis qui
bus bonis indigeo pte oīb⁹: 7
q̄ paup sum in virtutib⁹. Ec
ce sto ante te pauper 7 nudus

grām postulans ⁊ misericor-
diā implorās. Refice esurien-
tem mendicū tuū: accēde fri-
giditatē meā igne amoris tui
illumina cecitatē meā clarita-
te presentie tue. Merte mibi
oīa terrena in amaritudinem
oīa grauiā ⁊ p̄traria in patiē-
tiā: oīa infima ⁊ creata in cō-
tēptū ⁊ obliuionē. Erige cor
meū ad te in celū: ⁊ ne dimit-
tas me vagari sup̄ terrā. Tu
solus mibi ex hoc iam dulce-
scas vsq; in seculū: quia tu so-
lus cibus ⁊ potus me⁹: amor
me⁹ ⁊ gaudiū meū. Dulcedo
mea ⁊ totū bonū meū. Strinā
me totalit̄ ex tua p̄sentia ac-
cēdas: cōbures: ⁊ in te trans-
mutes: ut vn⁹ tecū efficiar spī-
ritus p̄ gratiā interne vnio-
nis ⁊ liq̄factionē ardētis amo-
ris. Ne patiaris me ieiunū ⁊
aridū a te recedere s̄ optare
mecū misericorditer sic sepi⁹
opatus es cū scīs tuis mirabi-
liter. Quid mirū si tot⁹ ex te
ignescerē ⁊ in meipso deficerē
cū tū sis ignis semp̄ ardēs ⁊
nūq̄ deficiēs: amor corda pu-
rificās ⁊ intellectū illuminās.

De ardenti amore ⁊ ve-
lamenti affectu susci-
endi christum. Hor di-
scipuli. Cap. xvij

Qum sūma deuotiō ⁊ ar-
dētī amor: cū toto cor-
dis affectu ⁊ seruoze desidero
te dñe suscipere quēadmodū
multi sancti ⁊ deuote p̄sone ī
cōmunicādo te d̄siderauerūt
qui tibi maxime in sanctita-
te vite placuerūt: ⁊ in arden-
tissima deuotiōe fuerūt. Te
us me⁹ amor: etern⁹ totū bo-
num meū: felicitas ītermina-
bilis: cupio te suscipere cū ve-
limentissimo desiderio ⁊ dī-
gnissima reuerētia q̄ aliquis
sancto ⁊ vnq̄ habuit ⁊ senti-
re potuit. Et licet indignus sū
oīa illa sentimēta deuotiōis
habere tamē offero tibi totū
cordis mei affectum ac si oīa
illa gratissime inflāmata de-
sideria solus habere. Sed ⁊ q̄
cūq; p̄t p̄ia mēs concipere ⁊
desiderare: hec oīa tibi cū sū-
ma reuerētia: venerationē ac
intimo fauore p̄teo ⁊ offero.
Nihil opto mibi reseruare s̄
me ⁊ oīa mea tibi sponte ali-
bētissime imolare. Dñe teus
me⁹ creator meus ⁊ redēptor
me⁹ cū tali affectu: reuerētia
laude: ⁊ honore cū tali gr̄itu-
dine: dignitate ⁊ amore cū ta-
li fide sper ⁊ puritate te affecto
hodie suscipe sic te suscepit et
desiderauit scīssima mat̄ tua

gloriosa ꝑ ego maria qñ ange-
lo euāgelicā tibi sibi incarnatio-
nis mysteriū: humiliter et deu-
te respōdit: Ecce ancilla dñi:
fiat mihi sicut verbū tuū. Et si-
cut beatus ꝑcursor tu⁹ excellen-
tissim⁹ scōꝝ Jobānes bapti-
sta. in ꝑsētia tua letabūdu-
s exultauit in gaudio spūs sci:
vñ adhuc maternis claudere
tur viscērib⁹: et postmodū cer-
nēs in te uolēs ibi ambulātes
valde se humiliās deuoto cū
affectu dicebat. Amic⁹ autē
spūs q̄ stat et audit eū: gaudio
gaudet ꝑpter vocē spūs: sic et
ego magnis et sacris deside-
rijs opto inflāmari et tibi ex to-
to corde meipsū ꝑfētare. Tū
et oīuz deuotoꝝ cordiū iubila-
tiōes ardētes affect⁹ amētales
excessus ac supnales illumina-
tiōes et celicas uisitiōes tibi of-
fero et exhibeo cū oib⁹ uirtu-
tibus et laudib⁹ ab oī creatu-
ra in celo et in terra celebrāz
et celebrādis ꝑ me et oib⁹ mi-
bi in orōne cōmēdatīs: q̄ten⁹
ab oib⁹ digne lauderis et in ꝑ-
petuū glorificeris. Accipe vo-
ta mea dñe te⁹ me⁹ et deside-
ria infinite laudariōis et im-
mēse bñdictiōis q̄ tibi sꝑ mul-
titudinē ineffabilis magnitu-
dinis tue iure rebenf. Nec ti-

bi reddo et reddere desidero ꝑ
singulos dies et momēta tem-
poratōis ad reddēdū mecum
tibi grās et laudes cō celestes
spūs et cūctos fideles tuos ꝑ
cib⁹ et affectib⁹ inuito et exoro
Rendēt te vniuersi ꝑpli trib⁹
et linguet et scñ ac mellifluū
nomē tuū cū sūma iubilatiōe
et ardenti deuotiōe magnificēt
Et quicūq; reuerēter ac re-
uote altissimū sacramētū tu-
um celebrāt et plena fide reci-
piūt: grāz et misericordiā apud
te inuenire mercāt et ꝑ me
ꝑctōre supplicii exorēt. Quōq;
opēta deuotione ac fruibili
vniōne ꝑꝑti fuerit et bene cō-
solati ac mirifice relecti et de
sacra mēsa celesti abscefferit:
mei paupis recordari dignēf
¶ Et hō nō sit curiosus scru-
tator sacramēti: s̄ humilis
imitator ꝑꝑiābdēdo sensū
suū sacre fidei. Cap. xviij
Quēdū ē tibi a curiosa
et inutili ꝑscrutatiōe bu-
lus ꝑfundissimi sacramēti: si
nō vis in dubitatiōis ꝑfun-
dū tēmergi. Qui scrutator ē
maiestatē: opprimet a gloria.
Plus valet te⁹ opari q̄ hō in-
telligere ꝑt. Tolerabilis ꝑia
et humilis inq̄sitiō veritatis:
parata sꝑ doceri et ꝑ sanas ꝑa-

trū sentētiās studēs ambula-
re. Btā simplicitas q̄ diffici-
les questionū relinquit vias
7 plana ac firma pgit semita
mādatoꝝ dei. Multi deuotio-
nē p̄diderūt dū altiora ser-
uari voluerūt. Fides a te exi-
git 7 sincera vita: nō altitu-
do intellect⁹ neq; pfunditas
mysterioꝝ dei. Si nō intelligi
nec capis q̄ ifra te sūt: quō cō-
p̄tēdes ea q̄ sup te sūt? Sub-
de te deo 7 humilia sensū tuū
fidei: 7 dabis tibi sciētie lumē
put tibi fuerit vtile ac neces-
sariū. Quidā grauiē tentat
de fide ac sacramēto: s̄ nō est
hoc ipsis imputādū: s̄ potius
inimico. Noli curare noli dis-
putare cū cogitatioib⁹ tuis
nec ad insūas a diatolo du-
bitatiōis respōde: s̄ crede ver-
bis dei: crede scis ei⁹ 7 p̄bet
7 fugiet a te nequā inimicus
Sepe multū p̄dest q̄ talia su-
stinet dei fu⁹. Nā ifideles et
p̄ctōres nō tētāt q̄o secure iā
possidet: fideles aut deuotos
varijs modis tētāt 7 vtrāt.
Perge ḡ cū simplici 7 indubi-
tata fide: 7 cū simplici reuerē-
tia ad sacramentum accede.
Quicqd̄ intelligere nō vales
deo oīpotēti secure cōmitte.

Nō fallit te de⁹: fallit qui sibi
nimis credit. Gradit de⁹ cū
simplicib⁹: reuolat se humili-
bus: dat intellectū paulis: ape-
rit sensū puris mētib⁹: 7 ab-
scōdit grāz curiosis 7 supbis
Ratio humana debilis est 7
falli p̄t: fides autē vera falli
nō pot. Ois ratio 7 natural
inuestigatio fidē seq̄ debet nō
p̄cedere nec infringere. Nā
fides 7 amorib⁹ magic p̄cel-
lūt 7 occultis modis i b̄ san-
ctissimo 7 superexcellētissimo sa-
cramēto opant. De⁹ etern⁹ 7
imensus infiniteq; potētie fa-
cit magna 7 inscrutabilia in
celo 7 i terra: nec ē inuestiga-
tio mirabiliū op̄e ei⁹. Si ta-
lia essent opa dei ut facile ab
būana rōne capēf. nō eēnt mi-
rabilia nec ineffabilia dicēda.

Explicit liber quart⁹ 7 vl-
tim⁹ de sacramēto altaris.

Incipit tractat⁹ de medi-
tatione cordis Johis Berlon.

Cap. primū.

Meditatio cordis
mei iⁿ aspectu tuo
sp. Felix certe q^{ui}
cū ip̄ba potest ex
sentētia dicere vbi istud reo
S; videam⁹ iⁿ p̄mis qd sit me-
ditatio cordis: non p carnali
solo s; spūali corde. Est aute
meditatio vltimēs cordis ap-
plicatio ad aliquid inuestigā-
dum 7 inueniendū. Et hec ap-
plicatio fortis habet difficul-
tatē que quandoq; maior est
quādoq; minor. Quod ut in-
telligatur presupponat^r ex cre-
ditis 7 ab experientia: cor no-
strū conditū esse: 7 tres bate-
re specie⁹ oculorū: mentales
oculos rationales oculos sen-
suales. Et ex illis ē vtrobiq;
vñs oculus in cognitione: ali⁹
in affectione. Fundat^r hec di-
stinctio in altera qua dicim⁹
homīnē habere portionē seu fa-
ciem ratiōis duplicē quarū
superior vertit^r ad leges eter-
nas: altera ad tēporales. Ne-
tra tamē in actu suo repēdet
ab organo corporeo Subsistit
est ratio remissa corpore: que
sensualitas appellat^r. Primus

oculorū vocatur ab alijs ocu-
lus mentis: alter oculus ratio-
nis: tert⁹ oculus carnis.

Cap. ij.

Erat ab initio bene co-
dite rationalis nature
talis ordo ordinisq; trāquilli-
tas: q^{ui} ad nutū 7 merū impe-
rium: sensualitas rationi infe-
riori: 7 inferior ratio superiori
seruiebat: 7 erat ab inferiori-
bus ad superna pronus 7 faci-
lis ascensus: faciente tōc leui-
tate originalis iusticie suble-
uātis sursum corda: quēadmo-
dū naturalit^r ignis sua lenita-
te sursum fert. At pō postq;
aduersus dominū supremum
ingrata p̄ditio temeruit au-
ferri iusticiā hanc originalez
subintroijt pondus grauissi-
mū concomitās peccatū: qd
miserā 7 captiuatā aīam tra-
here nō cessat ad infima tāq;
circūligata sit funibus carbe-
nis 7 cōpedibus: vincta in mē-
dicitate 7 ferro: Sicq; mira-
bili: imo miserabili confusioe
facta est ordinis prioris per-
uersio: q^{ui} in hoc sicmerso te-
nebris 7 carcere ceco cōcur-
batus est in ira triplex vtriq;
oculus per impfectionē in sen-
sualitate: per obnubilationem

In inferiori ratiois perfectiōe
et per quandā excecationē in
superiori ratiois portione.

Cap. iij.

Habemus ecce causā pri-
mam difficultatis: quā
in meditatione sentimus: quā
in batendis semp ad dominū
oculis exprimur. Facit hoc
p̄nalis illa gaudii reorū iu-
giter impellēs: quēadmodum
videre est sensibiliter in aque
ductu: que tota facilitate de-
fluit in ima. Continet autes
uel sursum lenatur: nō nisi eius
violentia. Non aliter cor ad
infima pronū leuiter effluit:
hac illacq; veluti sine retina-
culo uel labore quoniā facilis
rescensus auerni. Ait poeta:
Sed renocare gradum supe-
rasq; euadere ad auras: Hoc
opus: hoc labor est.

Cap. iiii.

Perscrutemur cōsequen-
ter ex p̄dictis naturam
sen p̄prietatē meditationis:
quoniā ex hoc ipso q̄ necessa-
ria nobis ad deum tendētib⁹
eristat videbim⁹. Digimus
aut et reperimus: q̄ medita-
tio est v̄temens applicatio ul
attētio animi ad aliqd̄ iuesti-
gādū uel iueniēdū fructuose.

Addim⁹ fructuose: ne medi-
tatio vergat aut i sup̄stitionē
aut i curiositatē aut i melāco-
licā stoliditatē. Dicam⁹ q̄ cō-
plētēs q̄ meditatio ē v̄temens
et salubris animi applicatio ad
aliqd̄ iuestigandū uel experi-
mentaliter cognoscendū. Po-
nimus hoc vltimū p̄pter nā-
turā ipsius afflictiois: que di-
uersa sortis nomina p̄portio-
naliter ad conditionē cogni-
tionis. Non potest alit̄ affe-
ctio cognosci q̄ exprimētali-
ter ab eo qui per eā afficitur.
Quā experimētālē affectiois
cognitionē nō potest eam ha-
bens in alterū verbis quibuscū-
bet infunderentis similiter af-
fectus sit alter ille. Quā sol⁹
nouit: p̄t in apocalyp̄t scri-
bitur: qui accipit. Propterea
vocatur manna absconditū.
Exemplum est perspicuum in
illo qui nouit dulcedinē mel-
lis solū per doctrinā: sicut me-
dicus sanus infirmitatis do-
lorem. Nec aut̄ dulcedo a gu-
stante hic dolor ab egrotante
aliter et longe cognoscuntur.

Cap. v.

Perpendam⁹ et bis q̄ p̄-
funde senserit propterea
naturā meditatiois dum ait

In meditatione mea exardescet ignis. Utrūq; enī cōpletus est lūmē intellectu: ⁊ ardorē in affectu. Qd̄ nō sit difficile qd̄ ignis deuotiōis spiritalis exardescat flatu meditationis fiet notum cōsiderātibz gnē materialē: dum q̄ritur a lignis aquosīs viridibus lato respersis elici. Suffla quantū potes: iterū atq; iterū multo conatu reluffla: emerget plurim⁹ ab initio fumus ab initio conturbās oculos. Atq; emicabit scintilla: q̄ mox euanesceat. Disperges fortitan iratus congesta pu⁹ ligna: si non in longanimitate perstiteris. Quam longanimitatē appellamur hic meditationem aut meditationi cōiungendam.

Cap. vi.

O Eminimus aliquas scripsisse doctrinas uel industrias nedū latino: sed gallico sermone sup̄ habenda meditationē talilicē fortassis uteremur alijs terminis in tractatulo de mystica theologia parte secūda que p̄cipim eius docet: ⁊ in altero de morte cōtemplationis edito in altero rursus de mendicitate spiri-

tuali cōpilato. Deniq; tanta reperit difficultas arata p̄ diuersitate hominū uarietas in practicādo doctrinā uere sanctę meditationis: qd̄ an sileat uel aliquid scribere consultius sit: uideo: ego met mibi ipsi quandoq; sub dubio fluctuans.

Cap. vii.

O Um enim recogito: qd̄ absq; meditationis exercitio nullus secluso rei miraculo speciali ad perfectionem cōtēplatiōis dirigat aut peruenit: nullus ad rectissimam christiane religionis normas uix se cōponit quādo celās: ardeatq; studiū sanctę meditationis suadere. At nō dum totiens expertus pericula sedulus recogito difficultatem ⁊ arduā raritatē perueniendi quo trahere meditatio nūtit: ego quasi torpens ⁊ stupidus efficior. Quiescit aliq; quo pacto sic uenit: quia nimium frequēter expertū est studiū meditationis cōuerri dilabiq; in morbū melancolice passionis ppter immoderationē uel ppter superbā dari in reprobū sensum diabolice illusiōis

Cap. viij.

Quandocumque exemplis id quod dicimur: Scimus vinum in iocunditate et huius salute conditum esse. Sic enim scriptura: sic ratio loquitur. Videmus tamen ex abusu potatissimi: presertim dum febricitans discrasia laborat quod potus vini alioquin salubris causat vel egritudinis augmentum vel maniam et furorē aut quicquid mortis. Nos autem filios dei ad amicum egrotos quis febricitantes esse pessimis animae febribus negauerit: quibus vertuntur in nauseam et amaritudinem optima divinorum eloquiorum verba: quibus in felicitatem suavitissimum divinum per panem: Deus miseros nos lex quā ex intima consideratione talia miserie proclamavit apostolus: Infelix ego homo quis me liberabit de corpore mortis huius? Subiungit: Gratia dei per Iesum Christum.

Cap. ix.

Quid agimus? Quid abimus precipites per abrupta virtuosum? Ibi enim ne post desideria cordis nostri: et in adinventiōibus nostris pessimis: desperati sine lege: sine freno: sine ordine: Aliquid sufficient nobis cogitationis instabilis: sordide fluxe: somnioque si

millimeque non consolationem vel edificationem allature sint sed resolutionem: mesticiā et ruinam oblectantibus se in eis. Respondemus nequaquam id fieri debere: sed adsit discretio moderatrix in omnibus quae non securius habere post divinum gratiam poterimus quam per sedulum et securum alterius experti nosque diligentis et agnoscen-
tis consilium.

Cap. x.

Quam Aristoteles vocem experientie loquens: quod ars et virtus sunt circa difficultia ut ars pingendi: ars scribendi: ars cytharicandi: virtus castitatis: virtus fortitudinis: virtus sobrietatis: Hoc non sic intelligendum est quod ab initio virtus et ars multas in acquisitione sua patiuntur difficultates: dum non fuerint conquiescentes facilia sunt eis omnia. Pingit facilius pictor: exercitat in arte: sic de scriptore: sic de cytharicante videmus: ita ut dixerit idem Aristoteles quod perfecta non relinquitur tam sibi facilia est actus suus.

Cap. xi.

Quam ista copatione dum de meditatione loquimur. Attendamus quod in tractando passim lineas picture vel

scripture difficultas nulla est
sicut nec indiscursiue digitorum
per circare chordas. Inueni-
mus similiter in cogitatione. Non
enim difficulter aut laboriose
nunc hoc: nunc illud put occur-
rerit cogitatur: sed quod nullus
inde resultet effectus: vides in
sic pingente: sic scribente: et sic
citharizante: ita neque persus in
sic cogitante: imo cum se talibus
cogitationibus vagis oblecta-
uerit: ut dicit Seneca: tristis
remanebit. Porro laboriose:
studiose et attentissime cum mi-
ra tarditate pingendo: scriben-
do: et citharizando: fit quicquid
bene et celeriter ista fiunt.

Cap. xij.

Quorsum ista? Numquid ut
ostendam quomodo
de cogitatione nulla vnquam pro-
ficiat aut emerget in meditatio-
nem: quanto minus in contemplatio-
nem: Ex meditatione pro quod sum-
ma habet difficultatem: si bona
fide simplici et discreta diligenter
exerceas: pueniemus ad hanc pro-
fectionem quod absque ulla difficul-
tate fiet apud nos fructuose:
quod summo meditationis studio
quirere volumus. Ita denique
transibit meditatio in contempla-
tionem. Non enim differt contempla-
tio a meditatione nisi penes fa-

cile et difficile: quam utrobique est
fructus aliter quam in cogitatione.

Cap. xij.

Describit autem contemplatio
quod est liber et expeditus me-
tis intuitus in res perspicendas
vsqueque diffusus. Et hoc quo-
ad contemplationem quod respicit in-
tellectum. Porro quo ad contem-
plationem que consistit in affe-
ctu: et in praxi describit eam
bugos: quod est per subleuationem mentis
inlibum amoris quod carnalium de-
sideriorum. Hoc est gustare quod
suavis est deus: quem gustum se-
quitur alia longe cognitio: quod fue-
rit intellectualis solum visionem
quod audiri per fides aut per
scripturam.

Cap. xij.

Describit ecce aliquis ge-
mitus et suspirans ut colu-
ba: dicit cum approperat: meditat-
ur nocte cum corde meo exerci-
tabar: et scopebam spiritum meum
facit hoc angustie: difficulter: la-
boriose: recogitando nunc omnes
annos suos in amaritudine
anime sue: nunc iudicia dei quod sunt
abyssi multa in celo sursum et
in abyssis deorsum: ita de reli-
quis circa quod versas meditando
attentio vehemens: ut ea quod medi-
tas vel cogitat lymphidi vel fir-
mius in affectum suum trabar. Efficiet tamen ut hec omnia tanta

felicitate recogitet ⁊ sapiat: q̄ facilis ē ipsa cogitatio. Docent nos exēpla p̄dicta si dubitamus. Nō enī plus laboris habet scriptor: pictor: citharista bene agēdo q̄d optime didicerit: quā vagus ⁊ van⁹ alius ab initio discurrens sine arte ⁊ ordine p̄ lineas picture: uel scripture; aut per cithare chordas.

Cap. xv.

Andendū est ad p̄missa nihilomin⁹ q̄ vix est aliquis ita p̄fect⁹ in arte sua quin assidue possit ad aliq̄ uel cognoscēda uel agēda p̄ficere q̄lia necesse est ut nō balteat cū labore. Multo magis hoc verū est in ipsa te qualoq̄mur meditatione: q̄ nonos veritatis aut tenuitatis fer⁹ iugiter parere studet: s̄ nō tēst p̄turbationis dolor p̄ illud maledictū spirituale intellectū: In dolore paries filios tuos. Nō meminit tū p̄ssure p̄ gaudiū: q̄a natus est sibi nouus cognitio nis ⁊ affectiōis scē fetus in animi sui mūdū.

Cap. xvi.

Venit autē ab initio frequentius ut dum aliquis nondū purgatus a vitij sata git meditari ut colūba: medi-

tatur quasi vetula sinea dolosodia. Meditat⁹ sic canis rabiosa silētia rodens iuxta verbum satirici. Meditat⁹ quasi sordida sus: dū fetissimas in animo versat reuerlatq̄ cogitationes. Quid porro te blasphemie spū: ⁊ abominabilis: ⁊ torridus. Nōnunq̄ resurgit territās meditātē loquēs aduersus teū sanctos scāsq̄ ingentia q̄ nec fari licet. Facit unē infidelitatis iacula: baratruū desperatiōis aperitur: experimentū quoq̄ manifestat: q̄ recte inserit sapiēs: fili accedens ad seruitutem teip̄epra animā tuam ad tentationem. Sequitur p̄sidium certissimū: ista in timore. Beat⁹ enī vir qui semp est pauidos.

Cap. xvii.

Pauidus p̄o semp quomodo beatus queret alius dum timor addit timori: scrupulus scrupulis: pusillanimitas pusillanimitate: p̄sertim cum non adest assidue consiliator: dux ⁊ p̄mōstrator itineris arti ⁊ rectis: Si p̄o talis qui rarus est inuentus forte fuerit cum ocio nouum meditantem instruendū quantum libuerit: felix quidem erit ipse nouus tyro: si

tamē protin? absq; vlla tre-
pidatione parat? est credere
cōsilio. Sed o quotiens bone
hu: quotiēs hesitabit: rīdem
repetet iterū iterū: que quasi
falli reformidans queret idē
Deniq; nō vtel erga dantem
sibi cōsiliū, doctrina iacobi q̄
est ut postulet in fide nūq; he-
sitās. Scripsi quedā sup bu-
sulimodi scrupulis in tracta-
tulo de pparatiōe ad missam:
aliq; similiter de cautelis con-
tra spīritū blasphemie duris-
simū: aduersus quē remediū
optimū est cōtēnere nec cura-
re quin potius irridere: nam
sup his sollicite confiteri nisi
forsan in principio p cautela
ad habendū cōsiliū.

De scrupulis pō teneat hec
regula q̄ aduersus eos agen-
dum est: si ita prudēs aliquis
repperit? cōsiliator dictaue-
rit: mandauerit aut iusserit:
necaget in hoc cōtra pscien-
tiam suā temeritōrie: dū illā
ad cōsiliū sapiētiorū p ratiōis
libertatē ab animo suo mutat
et disponit q̄uis assidue sen-
sualitatis remurmuratio for-
te sentiat. Alioquin nūq; fiet
in pace reo loc? cordis. Rur-
sus aduertendū q̄ sicut dicē-

te aristotele oīs nostra cogni-
tio venit a sensu: iterū necesse
est omnē intelligentē fantas-
mata speculari: sic originalis
meditatio nostri cordis a sen-
sibilibus que figurata sunt: q̄
colorata et ceteris accidētib?
tpis et loci circūuoluta. Hinc
sunt meditatiōes conscripte:
hinc imagines pictę ul' sculpte
hinc generalit' sit illud p̄sal-
miste. Meditatus sū in oib?
operib? tuis: in factis manuū
tuarū meditabor. Que utiq;
facta et opera sunt corporalia
Nihilominus debet assurge-
re meditās vltra p̄gredi: et
int' per scalā aliquod ex visi-
bilibus ad inuisibilia: sic dic
apostol?: qm̄ inuisibilia retex-
bis que facta sunt intellecta
cōspiciant: sempiterna quoq;
virtus eius et diuinitas. Pro
pterea docēs nos a corporali-
bus ad spūalia migrare dice-
bat. Et si christū fm carnē co-
gnouimus nūctamē fm car-
nem nō cognoscimus.

Cap. xviij.

Aduertendum pō q̄ me-
ditaturis duplices sint
ceteras tendunt insidie: vna
dum petūt cōsiliū sup occur-
rentib? scrupulis in medita-

tionē suā: p̄sertim mulier a viro. Altera dū sunt in actu meditationis. fit in p̄mo casu crebri⁹ ⁊ leuius q̄ a multis credi p̄t: agglutinatio quedā animorū velata pallio sancte deuoteq; dilectionis: que p̄mo cōfabulationibus sub typo querendi cōsiliū q̄rit: de hinc aia veluti cōfricata calciscit ⁊ len sim igne ceco carnalis amoris carpit ⁊ vrit: nec intelligitur p̄mo donec tandē ad risus leues: ad facer os bladosq; gestus pueniū est. Auertat deus a seruis suis id quod reliquū filemus. Timeo inquit apostolus: nedū ip̄i ceperitis: carne p̄sumamini. Scripsi iā pluries talia p̄sequēter ad augustinū: nominati in tractatulo de p̄batiōe spiriū. Incurrūt aliud periculū meditantes: dū in solis fantasijs: duz solis imaginibus corporis se tradūt: ⁊ toto corde vtrūq; se incubiūt. Fit p̄inde q̄ meditās duz transire satagit in contemplationē: collabatur ad melancolicā seu fantasticom lesionem ita tandē ut imaginē iterū versatas in imaginatiua virtute. p̄ reb⁹ ip̄is exterioribus accipiat. Et sicut

evenit in somniaribus dum dormiūt: non aliter istis in vigilia cōtingit quorū verba ⁊ opera nulla inter se connexio nem: nullū ordinē seruāt: vbi neq; est principiū neq; finis: vbi sicut vulgo dicūt: neq; est caput neq; cauda: s̄ de gallo sic saltus ad cignū: ita ut vigilantes somnare videant̄. De qualiter dicūt vulgares: Ilz resuēt on font en resuerie. Porro timent nō timēda sperant non speranda. Hunc gaudio dissolunt: nūc subito introre eatescūt. Quales egent amplius fomēto sacrat̄is q̄ monitione sapientis.

Johis Beson cancellar̄
parisiensis: de cōtēptu mū
di libri quatuor: vno cum
tractatu de meditatione
cordis felici numie finiūt.
Imp̄ssū Venetijs imp̄ssis
Francisci de madijs.

MD. cccc. lxxvi.

Forma absolutiora plenarie in univ[er]s[is]
articulis p[er] indulgentias mar[ti]ni. C[on]gru[ent]
N[ic]ola[um]. In final[ibus] secund[is] questionibus s[er]mone
ap[er]t[us]e sp[eci]al[iter] f[aci]entibus unio si p[ro]p[ri]a n[on] h[ab]uerit
f[aci]ent[ur] ergo qui p[ri]us egerint a p[ro]p[ri]etate
nomine in p[ro]p[ri]etate s[er]mone. Item in f[aci]ent[ur]
m[od]o si p[ro]p[ri]etate Confiteor deo & F. deinde de
t[er]m[in]e f[aci]ent[ur] deo.

¶ Misericordiam tuam ope deprecemur oibz pnia
tuo pūat te ad vltatē eius amon pūat gen
tiam abſolutionē ac remiſſionē oim pnia tuaz
per benigniſſimū & piſſimū paſſionem & miſe
ricordiaz dñi nri ihu xpi mēuat tibi oim &

